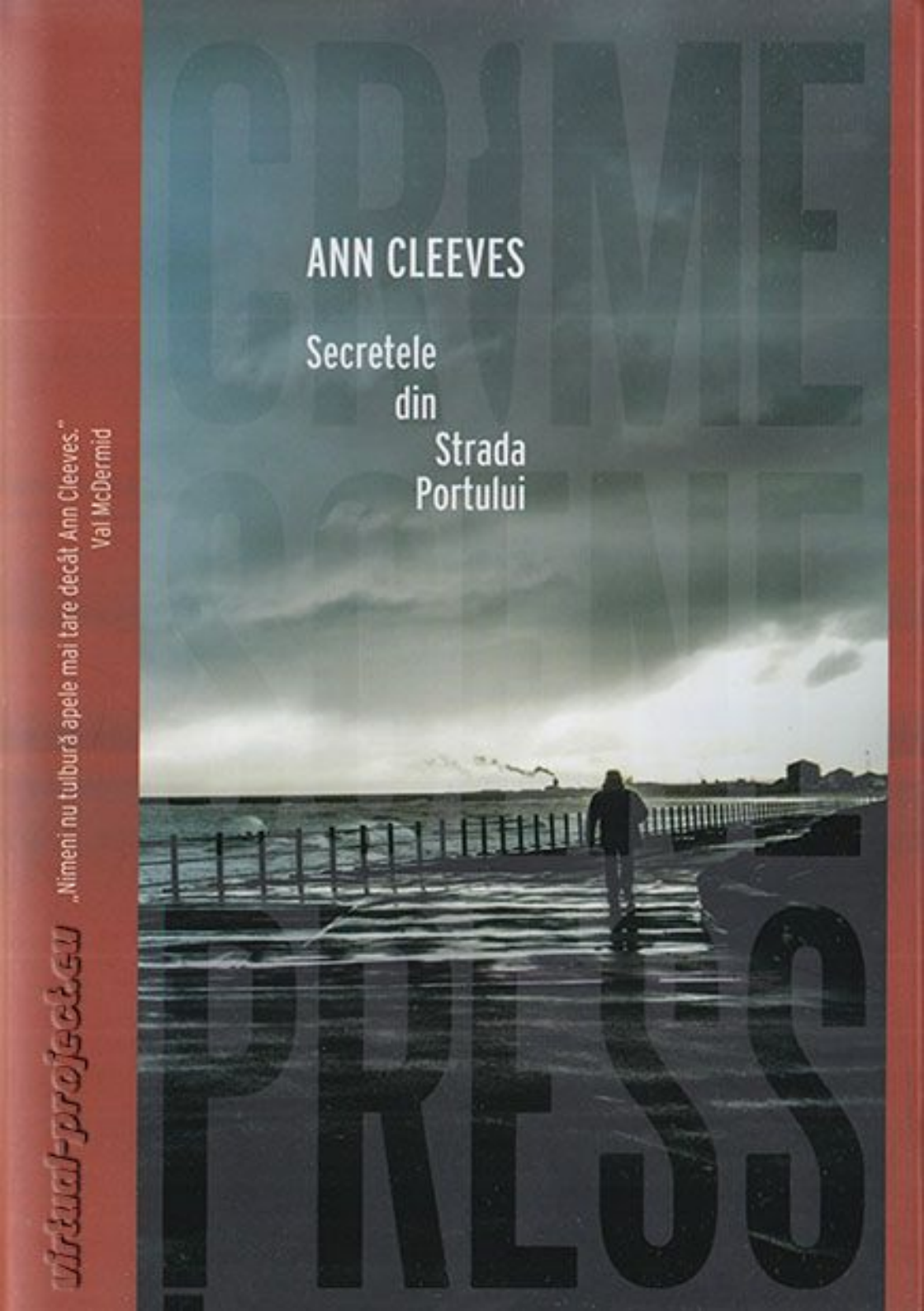
virtual-projects
„Nimeni nu tulbură apele mai tare decât Ann Cleeves."
Val McDermid
ANN CLEEVES
Secretele
din
Strada
Portului
CRIME
PRESS

ANN CLEEVES

(Vera Stanhope #6)

SECRETELE DIN STRADA PORTULUI

Original: *Harbour Street* (2014)

Traducere din limba engleză:
RALUCA ŞTEFAN

virtual-project.eu

— 2015 —

ANN CLEEVES s-a născut în 1954 şi a copilărit în partea de vest a Angliei, în Herefordshire şi, apoi, în North Devon.

După ce a renunţat la facultate, a practicat o serie de *job*-uri ocazionale dintre cele mai diverse: asistent social pentru copii, bucătar la un centru de observare a păsărilor, ajutor de salvamar şi ofiţer pentru eliberarea condiţionată. S-a căsătorit cu Tim, un cunoscut ornitolog şi, când acesta a primit un post pe micuţa insulă Hilbre, aflată în estuarul Dee, unde ei doi erau singurii locuitori, s-a apucat de scris.

Au urmat mai multe romane (peste douăzeci), publicate începând cu 1986, şi traduceri în peste 20 de limbi până în prezent.

Cele două serii de succes ale lui Ann Cleeves au fost transpuse în două seriale TV realizate de ITV (după cărţile care o au drept protagonistă pe Vera Stanhope) şi, respectiv, BBC (după volumele din seria „Shetland"). Serialul „Vera" a fost deja difuzat în peste 30 de ţări, printre care Australia, S.U.A., Germania, Cehia, Polonia, Japonia, Canada, Suedia etc.

În 2006 Ann Cleeves a primit premiul *Duncan Lawrie Dagger,* acordat de către *Crime Writer's Association (CWA)* pentru primul roman din seria „Shetland", *Raven Black* (tradus în limba română sub titlul *Negru de corb,* Crime Scene Publishing, 2012).

Anul 2014 a reprezentat pentru autoare una dintre cele mai bune perioade literare, succesul celor două seriale TV atrăgând după sine vânzări excepţionale ale tuturor romanelor sale.

Capitolul 1

Joe Ashworth îşi croia anevoie drum prin mulţime. Era înainte de Crăciun, iar metroul dădea pe-afară de călători care-şi burduşeau pungile pline cu cadouri inutile. Peste tot se auzeau bebeluşi lăsaţi să urle aiurea în cărucioare scumpe. Petrecăreţi timpurii năvăleau de la agape de birou, împleticindu-se pe treptele rulante spre metrou. Tinerii foloseau un limbaj de care Joe şi-ar fi ferit copiii. În acea zi, însă, nu avusese altă opţiune decât metroul. Sal fusese foarte categorică atunci când a spus că are nevoie de maşină.

Era cu fiica lui. Copila făcea parte din corul şcolii şi tocmai terminase de cântat la Catedrala Newcastle. Colinde la lumina lumânărilor, fiindcă la patru deja se înserase şi era întuneric înăuntru. Era o muzică frumoasă, care-l făcea mereu să plângă. Vera Stanhope, şefa lui, îi spunea mereu că e un romantic naiv.

După spectacol, s-au aventurat în vâltoarea străzii. Tocmai începuse să ningă, ceea ce pe Jessie o încânta nespus. Era solistă, iar interpretarea perfectă din acea seară îi adusese o menţiune specială din partea dirijorului. Mai erau doar zece zile până la Crăciun; ea nu mai credea de mult în Moş, era mare, dar se bucura de zăpadă. Fulgi micuţi şi gingaşi, răsuciţi în rafalele de vânt ca nişte mici tornade.

În metrou, Joe o ţinea strâns de mână. Stăteau în picioare, toate locurile fuseseră deja ocupate. În spaţiul de lângă uşa vagonului se aşezaseră două fete, cam de vârsta lui Jessie, cu chipul ascuns sub fond de ten şi linii negre de rimel. Lângă ele se înghesuiau doi puşti. Joe îi urmărea cu privirea şi nu era deloc încântat de pipăielile lor. Vera îl considera şi exagerat de pudic. Nu l-ar fi deranjat puţină afecţiune între puşti, dar era ceva mai mult de-atât, ceva extrem de neplăcut în felul în care băieţii li se adresau fetelor. Îşi băteau joc de lipsa lor de experienţă „în ale străzii”. Se gândea că n-ar fi rău să le aducă la secţia de poliţie. Să stea Vera de vorbă cu ele despre

feminism şi despre dreptul femeii la respect. Ideea îi smulse un zâmbet.

Îi atrase atenţia ecusonul de pe sacoul fetelor. Aparţinea uneia dintre şcolile private din oraş. Discutase cu Sal despre înscrierea lui Jessie la o şcoală particulară. Era un copil isteţ şi îşi puneau mari speranţe în ea. Cu siguranţă, va merge la facultate. Poate chiar la una dintre cele renumite. Privindu-le acum pe fetele care se hlizeau prosteşte, nu mai era sigur de şcoala privată.

Trenul opri în staţie. În luminile de pe peron observă că ningea tot mai tare, cu fulgi greoi care se depuneau alene pe acoperişurile caselor. Urcă o femeie înfăşurată într-o haină lungă, care găsi un loc liber ceva mai în spatele vagonului. Joe pândea scaunul pentru Jessie şi s-a simţit brusc cuprins de un val iraţional de antipatie. Avea părul cărunt, un machiaj discret, iar haina bine croită îi ajungea aproape de pământ. În ciuda vârstei – avea cam şaptezeci de ani – păstra o eleganţă aparte. Joe îşi închipuia că nu duce lipsă de bani şi se întreba de ce n-o fi chemat un taxi, în loc să se înghesuie în metrou cu restul pasagerilor.

La următoarea staţie, vagonul se umplu cu un grup de inşi la cravată şi costum şi cu serviete în mâini. Vorbeau în gura mare despre o conferinţă de vânzări. La starea în care era, Joe îi ura şi pe ei – prea erau ostentativi şi gălăgioşi. Genul de indivizi cărora le place să iasă în evidenţă.

În fiecare staţie, un alt val de oameni. Doar că acum era strivit lângă Jessie într-un colţ, lângă uşă, şi nu mai vedea mare lucru. Doar spatele unui grăsan îmbrăcat într-un tricou Newcastle United. Fără haină. Un *Georgel*[1] din ăla dur.

Luminile trenului pâlpâiră şi, timp de câteva clipe, se făcu

[1] Geordie – poreclă atribuită locuitorilor din nord-estul Angliei, dar şi dialectului englez vorbit de aceştia; o regiune bogată în mine de cărbune, unde foarte mulţi locuitori poartă numele „George", iar "Geordie" este un diminutiv al acestuia. Recent, termenul „Geordie" descrie şi un suporter al echipei de fotbal Newcastle United *(n. trad.).*

întuneric beznă. Ceva mai încolo, o tânără ţipă. Luminile se aprinseră şi trenul opri în staţie.

Partington – încă puţin şi ajungeau la capăt de linie. Stratul de zăpadă ajunsese deja la vreo trei centimetri. Joe spera că Sal ajunsese deja acasă, pornise centrala şi pusese de ceai. Spusese ceva despre cumpărarea unui brad. El era foarte mulţumit şi cu unul artificial – maică-sa nu se sinchisise niciodată să ia un brad adevărat – dar Sal dădea în mintea copiilor de Crăciun, trepidând toată de pregătiri şi entuziasm. Joe îşi imagina că o să intre în casă şi o să-l copleşească mirosul de brad şi de mâncare. Se întreba, din nou, de ce o fi simţind cândva că acest mariaj – familia lui – nu prea-i ajunge.

Hotărî să continue drumul cu un taxi de la staţia Mardle. Sal se oferise să-i ia cu maşina, dar nu voia s-o lase să conducă pe o aşa ninsoare. Va da o avere pe taxi, dar merita. Uşile trenului erau încă deschise şi surprinse în geam reflecţia pasagerilor din spate, cărora vântul le prinsese câţiva fulgi în păr. Se îmbrăcase elegant pentru concertul de la catedrală, iar Jessie purta doar un palton peste uniformă. Îşi puse braţul peste umerii ei, sperând s-o încălzească. Difuzorul bâzâi şi se auzi vocea vatmanului: „Scuze, oameni buni! Avem o defecţiune pe linie. N-o fi nins de-ajuns."

Pasagerii chicotiră amuzaţi, prea entuziasmaţi de spiritul sărbătorilor ca să se mai enerveze.

— E capăt de linie, oameni buni. Va veni curând un autobuz care să vă ducă mai departe, vă arată un coleg unde e staţia.

Tot trenul oftă resemnat. Pasagerii se îngrămădiră spre uşi, văitându-se de vreme, dar încântaţi, oarecum, de situaţie. Aveau ce povesti în seara aceea la bere, în tavernă. Ashworth o ţinu pe Jessie pe loc, să coboare înainte beţivii şi ciudaţii. Ajunşi pe peron, îşi pipăi mobilul în buzunar, să sune după taxi. Mai aveau doar o staţie până la Mardle. Nu era mare lucru şi se gândi iar că nu avea de ce s-o cheme pe Sal. O înfăşură pe Jessie sub haină, lipind-o strâns de el, şi căută numărul taxiului.

Ceilalţi pasageri porniră în urma unui tip de la metrou, îmbrăcat cu o vestă verde şi se depărtau deja, acoperiţi de rafalele de zăpadă. Luminile din tren erau încă aprinse, dar ceva mai slabe. Nici urmă de mecanic de tren. Jessie îl înghionti în coaste:

— Ia uite! Doamna nu s-a mişcat de pe scaun!

— Vezi-ţi de treabă!

Joe ţinea telefonul la ureche. Suna.

— A adormit. O fi băut prea mult la prânz.

S-a uitat mai bine şi a observat că Jessie se referea la doamna în vârstă cu haina până-n pământ. Voia s-o liniştească, spunându-i că trenul nu va pleca fără să fie verificate toate vagoanele, când Jessie se desprinse deodată de sub haina lui şi o zbughi înapoi, prin uşile încă deschise. O zgâlţâi uşor pe femeie. Întotdeauna fusese un copil bun şi Joe era tare mândru de ea, dar câteodată îşi dorea să nu-şi mai bage nasul peste tot. Compania de taxi îi răspunse la telefon, în acelaşi timp în care Jessie urlă îngrozită.

Capitolul 2

Pe strada Portului exista o singură casă, restul clădirilor adăposteau prăvălii. Casa era înaltă şi cenuşie, înnegrită de praful de cărbune care întinase şi plaja îngustă aflată de cealaltă parte a portului. Trei etaje, un demisol şi un pod. Impunător, ce-i drept. Deasupra uşii era sculptată o dată: 1885. La geamul de la demisol se zărea lumină. Înăuntru, o femeie strângea rufe de pe un grătar suspendat deasupra sobei. Le împăturea cu mişcări îndemânatice, apucând de colţuri şi întinzându-le conştiincios, înainte de a le aşeza în straturi pe masă. Deasupra erau luminate şi alte încăperi, dar nu-ţi puteai da seama din stradă cine le sunt locatarii.

Lângă casă se afla curtea lui Malcolm Kerr, separată de stradă de un gard metalic ruginit, împodobit cu nişte ţepuşe feroce, ale cărui porţi erau încuiate cu un lanţ masiv, de care atârna un lacăt uriaş. Vreo două bărci obosite, bucăţi de motor, nişte forme umflate acoperite cu prelată – curtea părea un cimitir de vechituri. Vara, Malcolm organiza excursii de observare a păsărilor de mare pe insula Coquet; iarna, când barca *Lucy-May* nu atrăgea prea mulţi turişti, se retrăgea în curte pentru a lucra la bărcile vecinilor. Zăpada atenuase conturul obiectelor din curte, dându-le parcă o umbră de mister, greu de distins. Într-un colţ era un şopron, construit din tablă ondulată şi lemn. Malcolm lucra adesea aici până târziu în noapte, în compania cutiilor de bere. În seara asta, însă, era întuneric şi tăcut, iar în curte nicio urmă de paşi.

Lângă curtea lui Malcolm se afla un depozit, unde era staţionată barca de salvare; afară, spre ţărm, era parcată instalaţia de tracţiune, care ducea barca la apă în cazuri de urgenţă sau pentru exerciţii.

Urmau cherhanalele din Mardle: tot timpul aglomerate, zgomotoase, animate de muzica de la televizoarele fixate în pereţi şi de hohotele de râs ale muşteriilor. În timpul zilei, vindeau peşte proaspăt, majoritatea de prin partea locului, fie la bucată, fie en-

gros, într-o clădire lungă şi joasă din spate. Seara, se transforma în cantină, cu câteva mese aşezate în lateral. În spatele friteuzelor, două femei îmbrăcate în alb aveau obrajii rumeni de căldură, în ciuda fulgilor de zăpadă care-apucau să se strecoare printre uşi. Coada de clienţi se întindea până-n stradă. Toţi localnici. Mardle nu era un loc pentru turism, nici măcar vara. În afară de cherhanale nu mai era nimic interesant, poate doar portul, înconjurat de un zid. Bărcile deveniseră o umbră, ascunse în rafalele de omăt.

Pe cealaltă parte a străzii se afla taverna Coble şi zăpada se întărise deja sub paşii localnicilor care băteau cărare între cherhana şi local. Afară, vreo doi fumători pătimaşi sprijineau un zid, în căutare de adăpost de vremea rea.

Lângă tavernă se ivea clădirea joasă şi turtită a administraţiei portuare. Dincolo de ea se întindea un teren viran, folosit pe post de parcare, şi, mai încolo, chiar în faţa casei impunătoare cu subsol puternic luminat, se înălţa Biserica Sf. Bartolomeu. Construită în stil gotic victorian, iniţial pentru pescarii şi minerii din zonă, în prezent era frecventată doar de o mână de cucoane în vârstă.

La capătul străzii sclipea, precum un far sau o lună pătrată, indicatorul galben cu M-ul negru specific staţiilor de metrou. Era capăt de linie. Peronul era plin de oameni care aşteptau trenul pentru petrecerea de vineri seara din oraş, doar că nu apărea niciunul. Asta e strada Portului.

În casa impozantă, Kate Dewar îşi cără coşul de lenjerii pe scări până la dulapul încălzit pe care-l folosea pe post de uscător, oprindu-se în treacăt în dreptul uşilor numerotate. Nu ca să asculte. Kate nu s-ar încumeta vreodată să asculte pe la uşi. Doar că era casa ei şi îi plăcea să ştie cine mai e prin preajmă. Era linişte, însă. Poate că zăpada punea probleme pe drum. Se bucura că-i ajunseseră copiii; îi auzise mai devreme şi şi-i închipuia ghemuiţi deja la televizor, pe canapeaua de la demisol. Instaurase regula temelor înainte de televizor, dar şcoala era pe sfârşite şi n-avea chef să-i bată

la cap şi azi.

În timp ce urca treptele, i se păru că aude uşa de la intrare şi se opri să asculte. Niciun sunet. Era, probabil, vântul care zgâlţâia cutia poştală. Îşi dădea mereu seama când bate vântul din nord, tocmai din pricina acestui zgomot specific. Dulapul încălzit pentru rufe se afla pe palierul dinspre pod, între camera lui Margaret şi raftul pe care lăsa întotdeauna, suplimentar, pliculeţe de cafea şi de ceai şi o cutie de biscuiţi de casă. Lângă raft, aşezase un frigider mic, unde găseai întotdeauna o cutie de lapte. În fiecare cameră era o tavă de bun venit, dar Kate voia ca oaspeţii ei să se simtă apreciaţi. Micile atenţii îi aduceau de fiecare dată înapoi. Cu siguranţă, nu zona îi atrăgea pe turişti, deoarece nu era mai nimic interesant pe strada Portului. O fereastră cu arcadă se deschidea spre curtea lui Malcolm şi dincolo de ea, spre cherhanalele de la malul mării. Ningea în continuare. Putea să vadă fulgii clar în unghiul de lumină creat de felinarul străzii. Departe, pe mare, o baliză de lumină sclipea în roşu. Bărbatul ei lucrase pe vas şi încă simţea un amestec de vină şi durere la gândul întinderii pustii care începea chiar de la pragul casei.

Kate se opri o clipă şi ascultă melodia care-i suna în minte. Aduse apoi cântecul la viaţă, fredonând. Un cântec de iarnă, corect şi sobru. De dragoste în iarnă. Şi se gândi iarăşi la Stuart şi la neverosimila îndrăgostire care-o luase pe sus la mijlocul vieţii; era uimită şi ameţită, convinsă în acest moment că poate sacrifica orice pentru noul bărbat din viaţa ei. El conta mai mult decât coşmarurile lui Ryan, decât hoinăreala lui noaptea prin vecini, ca un animal de pradă când nu putea să doarmă şi chiar mai mult decât episoadele de febră de care suferea uneori. Era mai important ca notele lui Chloe, cu ambiţia ei îngrozitoare. Stuart, bătrân şi aspru, mai degrabă un cioban decât un muzician, reuşise cumva să-i redea cheful de viaţă.

Tocmai se întorcea la apartamentul lor, când dădu nas în nas, la intrare, cu George Enderby. Haina de lână îi era încărcată de zăpadă

şi el o salută cu mutra lui veselă:

— Ce spui, Kate, de chestia asta: zăpadă de Crăciun! Copiii or să fie înnebuniţi!

Avea o voce plină, educată, ca a celor din sud, care o ducea pe Kate cu gândul la un politician sau un actor. Kate se gândi că puştii ei erau atât de *cool*[2] încât şi-ar fi putut construi un om de zăpadă chiar sub fund. Dar George era atât de naiv în fantezia lui despre familia perfectă, că nu avea inimă să-l dezamăgească.

— Ai dreptate, îi spuse.

George era reprezentatul unei edituri şi călătorea cu un troler plin de cărţi după el. Adesea îi lăsa şi ei câte un exemplar pentru copii. Lui Chloe îi plăceau unele, mai ales cele groase care povesteau despre alte lumi, iar Ryan se prefăcea interesat, deşi cititul nu era una din pasiunile lui. Lua cărţile doar ca să-i facă pe plac. Kate simţea permanent în suflet un fior de nelinişte în privinţa lui Ryan. Puştiul nu-i făcea necazuri, dar dincolo de zâmbetul formal îl bănuia de o tristeţe mare şi nu ştia cum s-o rezolve. Mai mult, băiatul avea şi acele izbucniri de furie, care-i aminteau de Rob.

Casa îi acapara, însă, tot timpul şi energia, iar Stuart îi umplea visele. Ryan nu mai vorbea cu ea de ani de zile. Îşi spunea că e încă mic, că adolescenţii sunt complicaţi şi nu au niciodată încredere în părinţi. George era căsătorit, dar nu avea copii. I-a povestit chiar el. Îi povestea o grămadă în serile lungi, în vreme ce-şi bea paharul obişnuit în salonul de oaspeţi. El sorbea din whisky, iar ea se uita la ceas şi aştepta să-i vină somnul. Întreţinea pensiunea aproape de una singură. Doar Margaret o mai ajuta în bucătărie, numai că, în ultimul timp, nu prea mai era de ajutor.

— Cum ţi-a mers azi, George?

Ştia că vânzarea de cărţi nu merge grozav. Tot el îi povestise despre asta: „Nu ştiu ce m-aş face fără serviciu, Kate. Pentru cărţi trăiesc şi respir.” Ştia că George nu munceşte pentru salariu. Avea

[2] Şmecheri, grozavi, la modă *(n. red.).*

acea încredere şi nonşalanţă faţă de bani care se capătă doar când te naşti bogat. Se gândea că nu-i prieşte în căsnicie, deşi nu vorbea urât de nevastă nici chiar beat fiind: „Diana mea e o minune, o femeie grozavă!"

Îşi scutură haina de zăpadă şi se dezbrăcă:

— Primesc camera obişnuită, Kate?

— Sigur.

Lui George îi plăcea camera mare din spatele casei, cu vedere spre mare, şi nu-l deranja că era şi cea mai scumpă. „Şefii mei sunt obişnuiţi cu preţurile din Londra, Kate. Nu comentează astfel de cheltuieli."

— Stau doar vreo două zile de data asta, după care mă întorc în sud. Asta dacă nu ninge aşa rău cum se anunţă. Caz în care e posibil să ai un musafir nepoftit la masa de Crăciun!

Îi zâmbi abătut şi Kate ştia că lui George i-ar plăcea să rămână. Un prânz normal în familie, cu ea şi copiii adunaţi în jurul mesei la demisol, iar el ar fi tăiat curcanul. Doar că, de data asta, era şi Stuart şi nu ştia cum ar reacţiona George la noua situaţie. Avea o suspiciune că-i cam căzuse cu tronc.

— Pregătesc o cană de ceai în salon.

Era tot un ritual de-al lui. Petrecea un timp în salon, cu laptop-ul în braţe şi înconjurat de cărţi, savurând ceaiul şi biscuiţii de casă făcuţi de Margaret. Apoi, deoarece Kate nu servea cina, ieşea în stradă şi alegea fie cherhanaua, fie taverna Coble pentru masa de seară. După câteva halbe de bere, se întorcea cu chef şi rămânea în salon sorbind din whisky până după miezul nopţii.

La demisol, Kate îi descoperi pe copii la televizor. O clipă avu impresia că se uitau la altceva şi au schimbat rapid canalul, când i-au auzit paşii pe scări. Era ceva în neregulă cu ei. Îi plăcea să controleze tot şi voia să ştie la ce se uitau. Câteodată, se gândea că poate e prea strictă cu ei, motiv pentru care renunţaseră să mai vorbească cu ea. Erau deja mari, oricum. Vedea şi ea cum sunt alţii, ce necazuri aduc. Dar mai ştia şi cum crescuse ea: sex, droguri şi

muzică, atât. Nu terminase niciodată şcoala şi îşi dorea mai mult pentru copiii ei.

Încă nu se schimbaseră de uniformă şi avea de gând să-i trimită să se dezbrace, dar se opri. Nu avea rost să işte un scandal. *Alege-ţi bătăliile,* Kate. Văzuse chestia asta într-o revistă pentru femei şi s-a gândit că are sens.

— Totul în ordine?

Chloe îi răspunse bombănind ceva, iar Ryan se întoarse cu zâmbetul lui sarcastic, care-i amintea atât de mult de taică-său. Simţi cum i se strânge stomacul, privind parcă o fantomă. Plecă în bucătărie, pentru a pregăti tava lui George. Un şervet, frunze de ceai în ceainic, o cană şi o sită. Lapte în carafă. Câteodată, Ryan făcea haz de eforturile ei: „Suntem la Mardle, mamă! Unde te crezi, la Ritz?" Ştia că şi copiii sunt ironizaţi din cauza maniei pe care o avea ea pentru detalii şi maniere – şervete de pânză pe masă, chiar dacă mâncau doar pizza. Însă era convinsă că amănuntele contau şi voia să-i pregătească pentru viitor. Îşi dorea mai mult pentru ei decât viaţa pe o stradă ruinată, într-un oraş ruinat. Şi ei îi fusese cândva mai bine – taică-său fusese contabil şi avusese propria firmă, până să-l răpună recesiunea – şi încă o amăra teribil faptul că ajunsese astfel.

Salonul era pustiu. George era încă în cameră. Kate aşeză tava, porni soba şi trase draperiile. Zăpada se lovea în rafale de fereastră. Se gândea ce să pregătească la cină, când cineva sună la intrare. Dacă era vreun oaspete alungat de zăpadă, l-ar fi putut caza în camera şase. Deschise. În uşă se afla silueta unei femei uriaşe, acoperită de un hanorac fără formă aruncat deasupra unei cămăşi în carouri. Avea o faţă largă, cu ochi înguşti şi căprui. Pe cap purta gluga hanoracului, iar în picioare o pereche de cizme de cauciuc. Şi părul, şi corpul îi erau pline de zăpadă. În spatele ei se mai zărea o siluetă, imposibil de descifrat din cauza femeii corpolente. Monstrul zăpezii, se gândi Kate. Care-i vorbi:

— Ne laşi, drăguţă, să intrăm? E un ger de crapă pietrele. Sunt

Stanhope. Inspector Vera Stanhope.

Capitolul 3

Vera a primit telefon când se afla la cumpărături; când l-a simţit bâzâind în buzunar, a trăit un sentiment de uşurare. Rareori se aventura în Newcastle în afara programului de serviciu, iar acum trăia un coşmar. Cumpărături de Crăciun: hoarde întregi de oameni agitaţi, cu priviri panicate. Precum bieţii iepuri, când taică-său, Hector, ieşea la vânătoare de carne. Hector murise, însă, cu ani în urmă, iar Vera nu avea pentru cine cumpăra cadouri. De Crăciun, obişnuia să ia masa la vecinii ei boemi şi se făceau toţi criţă. Jack şi Joanna nu erau genul care să aştepte cadouri – poate doar o sticlă ca lumea de whisky – şi ea la fel.

Doar că lui Holly, membră a echipei ei, îi venise ideea unei scheme. Se chema Santa cel Secret: puneau bileţele cu nume într-o căciulă şi fiecare alegea persoana căreia urma să-i dăruiască ceva. Vera sperase să-i pice Charlie. Cu o sticlă de whisky l-ar fi mulţumit şi pe el. Însă a ales-o pe Holly. Care se dădea cu parfum, se machia şi purta ţoale fiţoase, inclusiv la birou. Ce cadou i-ar fi putut alege Vera? Şi uite-aşa s-a trezit în magazinul *Fenwick,* transpirând de zor în haina groasă de ger şi înconjurată de oameni eleganţi şi spilcuiţi, dorindu-şi cu disperare să se care cât mai repede. Atunci a sunat telefonul. Era Joe Ashworth. Dacă ar fi fost lângă ea, l-ar fi pupat de bucurie.

— Ce veşti ai, Joe? îi răspunsese voioasă.

Un consilier de vânzări într-un halat alb se holba curios la ea, în timp ce aplica de zor fond de ten unei cucoane înfipte în scaun ca la dentist.

— O crimă, îi spusese el şi inima îi tresăltase de emoţie, dar imediat o copleşise vina la gândul că victima era, cu siguranţă, ruda sau prietenul cuiva, care îi va duce dorul. Doar nu mureau de dragul ei.

— O persoană înjunghiată în metrou.

— Vreo ciondăneală care a luat-o razna?

Părea un caz bizar, genul la care te aşteptţi să se întâmple în miez de noapte, nicidecum după-amiază devreme.

— Nu chiar.

Îl ştia destul de bine pe Joe ca să-şi dea seama că nu avea să fie un caz simplu, ceea îi convenea din plin. Îi făcea plăcere când lucrurile nu erau chiar simple. O provocare e mereu binevenită.

— E o doamnă în vârstă. Eu am fost primul la locul crimei. Legiştii sunt şi ei pe drum.

— Anunţo şi pe Holly.

Vera era ceva mai atentă ca, în zilele acelea, s-o includă în acţiuni şi pe Holly, care ar fi fost în stare să bată toba-n toată ţara dacă s-ar fi simţit exclusă. Se oprise o clipă să respire şi apoi pornise cu greu prin mulţimea agitată spre ieşire, pipăindu-şi buzunarele în căutarea cheilor.

— Scoate-l şi pe Charlie din văgăună. Cine a descoperi cadavrul?

— Jessie, îi spusese Joe Ashworth, fiica mea Jessie.

Durase ceva timp să ajungă la staţia de metrou Partington. Câţiva centimetri de zăpadă şi lumea o ia razna. O maşină derapase pe şosea în Benton şi blocase o bandă de circulaţie. Conducea Land Rover-ul rămas de la Hector, o maşină care, dac-ar fi fost să se ia după regulamentul rutier, n-ar mai fi avut voie să circule pe străzi fiind incredibil de vechi. Însă, în acel moment, Vera se bucura din plin de el. Staţia fusese închisă publicului şi marcată cu banda galbenă specifică laboratorului de criminalistică. Câţiva inspectori de la Regia de Metrou asigurau paza, savurându-şi fiecare moment de glorie trecătoare. Ceva mai departe, pe peron, îl zărise pe Joe. Sergentul ei, fiul pe care nu l-a avut niciodată, protejatul ei. Şi vocea conştiinţei.

Fulgii de zăpadă dansau în jurul lui, aşa cum stătea, întors cu spatele. Purta o haină neagră de iarnă şi vorbea la mobil. Nici urmă de fată. Probabil că Sal o săltase imediat de acolo, ambii fiind extrem

de grijulii cu copiii lor. Vera era convinsă că Jessie ar fi preferat să rămână pentru detaliile anchetei. Avea o scânteie în ochi, fata asta, ceea ce pe Vera o încânta şi o făcea să spere.

Îşi trase în picioare cizmele de cauciuc pe care le păstra întotdeauna în Rover. Nu era simplu – abia şi le mai strecura în picioare, deşi slăbise în ultima vreme. Doar că cizmele erau noi, iar cu un an în urmă nu le-ar fi încălţat deloc. Peronul era alunecos şi păşea cu atenţie. Ar fi fost nevoie de o macara să o repună în picioare.

În vagonul puternic luminat, zări câteva siluete îmbrăcate în alb, la lucru. Spera ca Billy Wainwright să conducă echipa de legişti. Nu putea vedea încă victima şi nici nu avea voie să se apropie, până ce legiştii nu-şi terminau treaba.

— Joe!

Se întoarse şi porni spre ea, încheind convorbirea şi îndesându-şi mâinile în buzunare. Când se apropie, Vera îl văzu încruntat. Evident, avusese alte planuri pentru acea seară: ceva timp cu Sal şi cu copiii, apoi să împacheteze cadouri când puştii se culcau. Sal era o tipă foarte organizată: niciodată nu lăsa cumpărăturile pentru ultima seară. Vera mai ştia, însă, că Joe se plictisea de viaţa calmă de familie, chiar dacă nu recunoştea chestia asta, nici măcar sieşi. Poate că evenimentul sumbru din acea seară a fost o salvare şi pentru el.

— Ce poţi să-mi spui, Joe?

Se adăpostiră în zona de aşteptare, unde Joe se sprijini de unul dintre automatele de bilete. Ningea atât de tare, încât se uitau la tren printr-o adevărată cascadă de fulgi. Ceea ce pica numai bine. Oamenii aveau să dea vina pe vreme, nu pe ei, pentru blocarea metroului. Îl asculta descriind călătoria din oraş, trenul aglomerat, adolescenţii insolenţi şi oamenii de afaceri irascibili. Nu îşi lua notiţe – o împiedicau să se concentreze. Încerca să se imagineze în vagon, ascultând sporovăială din jur. Aşteptă ca el să termine de povestit.

— Deci majoritatea erau bine-dispuşi. Nimic bizar, care să fi

declanşat o isterie tipică de Crăciun? Bătrâna nu a comentat nimic la adresa copiilor care o înjurau sau îşi puneau picioarele pe scaun?

— Eu nu am văzut sau auzit nimic de genul ăsta. E drept că eram înghesuit în colţul ăla, dar aş fi remarcat o ceartă sau vreun schimb de replici mai dur. Nici chiar când trenul a oprit şi am fost nevoiţi să coborâm toţi, nu a vociferat nimeni.

— Ce ştim despre victimă?

Era momentul ei favorit într-o anchetă. Era excesiv de curioasă, iubea la nebunie să scotocească în viaţa privată a altora. Probabil pentru că ea însăşi nu avea o viaţă personală.

— Doar ce am aflat de pe abonamentul de pensionar la metrou. Avea o geantă, în care am găsit un portofel, un set de chei şi o batistă.

— Avea bani în portofel?

O mulţime de drogaţi, gândi Vera, *ar fi fost în stare să-şi înjunghie bunica pentru bani de-o doză. Deşi era puţin probabil s-o facă în metrou, în miezul zilei.*

— 50 de lire şi mărunţiş.

Deci nu fusese jefuită.

— Ce altceva ştim despre ea?

— O cheamă Margaret Krukowski şi are 70 de ani. Are o adresă în Mardle: strada Portului nr. 1.

Joe se poticnea la numele femeii.

— Ce fel de nume e, rusesc, polonez?

Joe dădu din cap, de unde să ştie.

— Era aproape de casă, continuă. O singură staţie şi ar fi fost în siguranţă.

Vera îşi spuse din nou că era cel mai sensibil poliţist din câţi cunoscuse.

— Ai remarcat cumva unde s-a urcat în tren?

— Da, la Gosforth.

Era una dintre suburbiile fiţoase ale oraşului Newcastle – un drum lung de la Mardle, ca potenţial financiar şi aspiraţii. Joe îi

intui gândurile.

— Părea mai mult din Gosforth, decât din Mardle, ce-i drept, remarcă el.

Vera se gândi o clipă la completarea lui şi se întrebă unde oare o plasează lumea pe ea: pe străzi, pe lângă vreo fermă?

— Păi să mergem, zic. Să vedem dacă o aşteaptă cineva acasă pe Margaret Krukowski.

O vreme, au stat în Land Rover în faţa casei. *Pensiunea de pe strada Portului* – anunţa o tăblie de lemn parţial acoperită de zăpadă, de lângă uşa de la intrare.

— Venim aici câteodată cu copiii, la cherhanalele din Mardle, spuse Joe. E un deliciu. Se spune că găseşti cei mai buni peşti şi cele mai bune chips-uri din toată regiunea de nord-est.

Vera avea propriile amintiri din Mardle: Hector mituind un barcagiu să-i ducă pe insula Coquet în miezul nopţii; luminile încă aprinse în casa paznicului de la capătul insulei; muzică, zgomote, un fel de petrecere; groaza ei că vor fi descoperiţi, în vreme ce Hector era obsedat de goana după ouă de rândunici de mare rozalii. Îi plăcuse mereu să rişte. Bănuia că pericolul şi riscul îl motivau mai tare decât obsesia de a fura şi de a vinde ouă de păsări rare.

— Ei bine, spuse Joe, intrăm odată? Aş vrea să ajung şi acasă.

Ea încuviinţă şi ieşi din maşină, încercând să-şi amintească dacă această casă se aflase acolo şi când era copil. Îşi amintea strada neîngrijită, lăsată aproape în paragină, dar asta se întâmpla cu peste 40 de ani în urmă. Sună la sonerie. Femeia care le deschise ar fi avut vârsta potrivită pentru a fi fata victimei, 38 – 40 de ani. Părul negru şi ondulat, ochi căprui de culoarea castanei şi un zâmbet agreabil, oarecum exersat. Verei îi inspira o asistentă medicală. Se prezentă, iar femeia le făcu imediat loc să intre.

— E vreo problemă?

Când le bate poliţia la poartă, oamenii se simt fie vinovaţi, fie speriaţi. Vera nu-şi dădea seama care dintre cele două variante era

valabilă în cazul femeii. O urmă în casă până ajunseră într-un salon călduros, decorat cu mobilier masiv care nu s-ar fi încadrat deloc într-o cameră mai mică, şi se aşezară pe canapelele tapiţate cu catifea. Într-un lateral era amplasată o pianină cu câteva partituri pe stand, iar în partea opusă se afla o servantă cu decantoare şi sticle de alcool. Vera se gândea că un deget de whisky i-ar fi mers fix la suflet după escapada din staţia geroasă de metrou, dar ştia că nu era cazul. Draperiile erau trase şi peste tot sclipeau decoraţiuni de Crăciun: frunze de stejar şi conuri de pin vopsite cu argintiu aşezate de-a lungul poliţei căminului şi lumânări roşii înalte, împrăştiate pe mese. O atmosferă desprinsă din saloanele epocii victoriene. Nu mai era nimeni în salon, dar pe masă se afla o tavă cu ceai.

Prezenţa tăvii părea să incomodeze oarecum gazda. Se tot uita la ea cu un aer vinovat. Joe le urmă şi se aşeză lângă foc.

— Plăcut loc, primitor, remarcă el.

Femeia le zâmbi şi păru să se relaxeze puţin.

— Ne puteţi spune cum vă cheamă? continuă Joe.

— Dewar.

Femeia se întorsese cu spatele la Vera.

— Kate Dewar.

Uşa se deschise şi în cadru apăru un tip masiv şi chel, cu un zâmbet amabil şi o atitudine degajată.

— Salutare, le spuse. Mai ai oaspeţi, Kate? Alte suflete abandonate în furtună?

Se răsuci pentru a le zâmbi ambilor musafiri.

— Sunteţi bineveniţi!

Părea că e la el acasă.

— Beţi un ceai? Sunt sigur că ibricul e plin, iar Kate ne poate aduce mai multe căni.

— Nu sunt oaspeţi, George. Domnii sunt de la poliţie.

Oare era un avertisment? De genul *ai grijă ce spui?*

— Ah, replică el.

Se opri din sporovăială, privind în jur oarecum stingherit.

— Sunt în plus, înseamnă. Nu vreau să vă încurc, îmi iau ceaiul în cameră, atunci.

Apucă tava şi dispăru fără să privească în urmă. Vera să gândi că, în locul lui, ar fi fost mult prea curioasă pentru a părăsi discuţia. S-ar fi oferit să ajute, ar fi găsit pretexte să piardă vremea pe-acolo şi să afle ce se întâmpla.

— Un oaspete? întrebă şi-şi flutură bărbia spre uşă.

— George Enderby, un obişnuit al casei.

— Şi Margaret Krukowski? E şi ea o obişnuită a casei? Figurează ca locuind la adresa asta.

— Margaret? E bolnavă? De-asta aţi venit?

Vera îi remarcă uşurarea din glas şi se întrebă ce altceva ascunde femeia, încât să se teamă de vizita poliţiei.

— Margaret locuieşte aici? Sunteţi rude?

— Nu suntem rude, suntem prietene. E şi angajată, într-un fel. Mă ajută în casă, administrăm locul împreună.

Un zâmbet în treacăt.

— Nu m-aş descurca fără ea.

Vera se aplecă şi abordă un ton amabil.

— Margaret Krukowski a murit. A fost înjunghiată în metrou, când venea spre casă din oraş, ceva mai devreme în după-amiaza asta. Am nevoie să-mi spui tot ce ştii despre ea.

Capitolul 4

Stând încă în salonul călduros, Vera se întreba dacă mai ninge. Dacă o ţinea tot aşa, nu avea cum să mai urce panta dealului până la casa în care locuia de mică, nici chiar cu Rover-ul. Oricum, avea să fie o noapte ratată, deci n-avea sens să-şi facă probleme în sensul ăsta. Kate Dewar rămăsese ţintuită pe marginea unei canapele masive, plângând. Nici vorbă de văicăreli, doar lacrimi. Joe Ashworth îi oferise un pachet de şerveţele. Câteodată, vedea în Joe un fel de cercetaş – era întotdeauna pregătit de orice situaţie.

— De cât timp o ştii pe Margaret?

Vera credea că, uneori, e mai indicat să porneşti de la lucruri simple. Ceva cu care interlocutorul poate relaţiona uşor, în vreme ce mintea îi e distrasă de la şoc şi suferinţă. Kate îşi şterse lacrimile.

— De 10 ani, îi spuse. Copiii erau mici. Îmi murise mătuşa – un fel de rudă îndepărtată, prin alianţă. Nu o cunoscusem şi locuiam pe coastă la acea vreme. Mi-a lăsat moştenire casa asta, prin testament. Pe atunci nu era casă de oaspeţi, doar o grămadă de camere şi apartamente, destul de părăginite şi, în mare parte, goale. Margaret era singurul locatar care plătea o oareşce chirie.

Se opri să-şi tragă sufletul.

— Eram deprimată. Nu era cel mai grozav moment al vieţii mele, mai ales că bărbată-meu era plecat mai tot timpul cu slujba. Ryan era deja la şcoală, Chloe la grădiniţă. M-am gândit la casa asta ca la un proiect, mai ales că Mardle se dezvolta şi mă aşteptam să se umple curând de turişti. Ce păcăleală, nu-i aşa?

Ridică din umeri obosită.

— Iniţial, am crezut că Margaret va fi o problemă, că îmi va sta cumva în cale.

Kate se opri iar şi zâmbi larg.

— Dar mă înşelam teribil. Era grozavă şi viaţa mea ar fi fost un coşmar fără ea. Mi-a fost şi mamă, şi cea mai bună prietenă în

acelaşi timp. Am ajuns la o convenţie: urma să-şi păstreze micul apartament din mansardă, fără chirie, dar să mă ajute cu treburile casei. Voiam să o şi plătesc, când aveam cu ce. Încă de la primii clienţi, i-am stabilit un salariu.

Vera îl observă cu coada ochiului pe Joe luând notiţe. Ea îşi imagina casa în renovare, cu muncitorii încă la lucru, şi două femei pline de planuri, idei şi entuziasm pentru viitor, cu doi copii mici împleticindu-se la picioarele lor. O astfel de situaţie apropie mult oamenii şi Vera simţi un junghi în suflet – nu avusese niciodată un prieten bun, cu care să-şi împartă visele. Cel mai apropiat de imaginea asta era Joe Ashworth.

— Margaret Krukowski e un nume polonez? întrebă ea.

— Da, dar Margaret nu era din Polonia. S-a născut şi a crescut aici, în nord-est, într-o familie extrem de respectabilă din Newcastle. Când era foarte tânără, s-a măritat cu un marinar polonez. Părinţii au fost scandalizaţi, dar se întâmpla prin anii '60, iar el era un refugiat teribil de drăguţ, povestea ea, ceea ce a făcut ca toată istoria să pară foarte romantică.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Vera simţea deja o simpatie profundă pentru victima lor, îi admira complexitatea şi profunzimea trăirii. Joe remarcase că Margaret părea a fi mai degrabă din Gosforth decât din Mardle, dar iată că femeia preferase traiul cu un refugiat polonez, într-o mansardă jerpelită. Păstrase, însă, aparenţele. Încă elegantă, cu cizme de calitate şi ruj. O haină lungă care, nouă, costase probabil o avere.

— A părăsit-o, la doar câţiva ani după nuntă. A fugit cu o femeie cu ceva mai mulţi bani ca Margaret. Mi-a povestit că vestea i-a frânt inima, dar era prea mândră să se întoarcă în casa părintească. A urmat un curs de contabilitate şi a lucrat la câteva companii din zonă. Când am cunoscut-o eu, se pensionase deja. Sau i se sugerase, cumva, să se retragă.

Kate zâmbi din nou.

— Era un adevărat magician cu cifrele şi m-a salvat de inspectorul de la TVA de nenumărate ori.

— Dar a ales să păstreze, totuşi, numele soţului?

Vera îşi imagina că situaţia nu era deloc comodă în acele vremuri. O femeie singură, cu pretenţii şi eleganţă, un nume străin şi aspiraţii la o viaţă mai bună.

— Mi-a mărturisit că nu a încetat niciodată să-l iubească, îi spuse Kate. Era o fiinţă extrem de romantică.

— Şi soţul tău? continuă Vera. Tot departe munceşte?

Urmă un moment de tăcere.

— Nu, răspunse Kate. A murit. Un accident de muncă în Marea Nordului. O defecţiune la instalaţii. S-a înecat. Nu i-au găsit trupul niciodată.

Bufni din nou în lacrimi.

Kate îi conduse apoi la apartamentul lui Margaret.

— Când a îmbătrânit, i-am oferit unul dintre apartamentele de la parter, dar mi-a spus că mansarda este casa ei, iar scările o menţin în formă.

— Era o femeie sănătoasă, având în vedere vârsta?

În ciuda noului regim de alimentaţie şi vizitelor la piscină, Vera gâfâia, aşa că vorbele i se strecurară cu greu prin respiraţia întretăiată.

— Da, îi era bine. Afacerea merge suficient de bine acum, avem clienţii noştri obişnuiţi şi mai facem şi puţin *catering*, iar Margaret nici nu se gândea să se retragă.

Kate se opri în dreptul uşii. Joe scoase mănunchiul de chei găsit de legişti în geanta victimei.

— Nu ai o dublură? se miră Vera, sprijinindu-se de perete.

— Ba da, pentru toate celelalte camere, cu excepţia acesteia. M-am oferit să fac o dublură pentru situaţii de urgenţă, dar Margaret nu părea încântată de idee. Femeia de serviciu nu intra niciodată aici, deşi m-aş fi bucurat să-i îngrijească şi ei camera, alături de

celelalte. Mags ţinea mult la intimitatea ei.

— Primea vizite?

— Mă invita, uneori, la o cană de ceai după-amiaza. Era foarte drăguţ. De fiecare dată pregătea ceva puţin special. Uneori, clătite cu somon de la cherhana, sau o prăjitură fină, făcută chiar de ea, altădată, a deschis o sticlă de şampanie rosé, spunând că are un motiv să sărbătorească. N-am văzut să vină altcineva la ea.

Rămăsese cumva în urmă pe trepte, ezitând să intre cu ei în cameră. Vera o prinse uşor de umăr.

— E în ordine, drăguţă, ne ocupăm noi de aici încolo.

Kate dădu din cap resemnată şi plecă înapoi pe scări. Joe Ashworth aşteptă ca ea să se îndepărteze şi încercă o cheie în yală. Erau trei chei. Vera se întreba ce uşi deschid celelalte două – probabil, una dintre ele era pentru uşa de la intrare a casei. Şi cealaltă? Joe deschise uşa.

Cum le spusese Kate, apartamentul era foarte mic şi înghesuit la mansardă, iar unul dintre ziduri abia dacă atingea un metru până la plafonul înclinat; trei ferestre de fronton ofereau deschidere către port. Erau două camere principale, cu o baie strâmtă, îngrămădită în colţul uneia dintre ele. În ciuda condiţiilor, apartamentul avea stil. Bucătăria, care funcţiona şi pe post de cameră de zi, avea o podea din lemn maroniu închis, decorată cu un covor viu colorat – nuanţe de albastru şi verde. Sub fereastră era aşezat un birou vechi, la care se odihnea un scaun cu spătarul curbat. Un şezlong micuţ, învelit în catifea gri. O chiuvetă, un cuptor, un frigider, separate de restul camerei de o masă de lemn tocită de cât fusese frecată. Majoritatea oalelor erau atârnate în cârlige prinse în tavan, iar lingurile şi spatulele de lemn erau strânse într-un bol verde de ceramică lăcuită, pe pervazul unei ferestre. Singurul perete înalt era acoperit de rafturi pline de cărţi migălos ordonate, între care se strecuraseră, pe alocuri, pietre, scoici şi bucăţi de lemn plutitor. Era o cameră întunecoasă, din cauza ferestrelor scunde şi a zidurilor groase, dar plină de suflet şi decorată ca o bijuterie, luminată doar de o lampă

de pe birou şi un spot în bucătărie.

— Nu avea televizor, remarcă Joe.

Vera îi percepea uimirea. Joe se grăbi să deschidă uşa dormitorului, în căutarea unui televizor. Rămaseră în prag, privind. Podeaua era acoperită de mochetă verde pal. Patul era învelit cu o cuvertură lucrată manual, cu servante cu rafturi în ambele părţi – o garderobă cât se poate de restrânsă. Toată mobila fusese vopsită în alb. Nici urmă de dezordine, de haine împrăştiate. Duşul sclipea de curăţenie.

— Nici urmă de televizor, repetă Joe.

Era, probabil, singura formă de distracţie de care se bucura seara alături de Sal şi nu-şi imagina viaţa fără aşa ceva.

— Următorul pas e să chemăm legiştii aici.

Vera se apropie de fereastră. Încă ningea, dar cu fulgi mici, de data asta. Se bucura că nu era ea cea nevoită să deschidă sertare şi să scotocească prin chiloţii lui Margaret. Era băgăcioasă din fire, dar asta i s-ar fi părut un amestec teribil în viaţa altuia. Joe se uita la rafturi.

— O singură fotografie.

Nu a luat-o de la locul ei, s-a mulţumit doar s-o indice. În fotografie apărea un cuplu. La nuntă. Ea purta o rochie albă simplă şi scurtă, cu blană artificială la tiv, cizme albe lăcuite până la genunchi, haină scurtă de blană artificială, iar în mâini strângea un buchet de frezii albe şi galbene. Bărbatul cu păr negru purta costum cu revere largi şi un bucheţel de flori prins la butonieră. În spatele lor se desluşea o uşă de biserică.

— E Margaret în poză? întrebă Vera. Margaret Krukowski şi dragostea poloneză a vieţii ei?

— Chiar ei.

Răspunsul era categoric.

— Victima noastră are aceeaşi gură şi aceiaşi pomeţi.

Joe era captivat de fotografie.

— O fiinţă mică şi osoasă.

Vera vorbea încet. Ei nu-i spusese nimeni vreodată că ar fi osoasă.

— E foarte frumoasă, continuă Joe şi apoi pufni, simţindu-se ridicol în sinea lui să admire o fotografie peste care trecuseră mai mult de 50 de ani. Are o figură pentru care un bărbat ar face crimă de om, adăugă el, totuşi.

Capitolul 5

Pe scări, Kate îşi scoase mobilul din buzunar şi îşi sună iubitul, pe Stuart. Prima relaţie adevărată pe care o avea de când Rob murise pe platformă. Stuart se simţea mai confortabil pe dealuri decât într-o casă, dar cânta dumnezeieşte la saxofon şi ea se gândea întruna la el. Nu i-a răspuns, aşa că a lăsat un mesaj: „Te rog să mă suni." Coborând mai departe, se gândea cum să le spună copiilor că Margaret murise. O ştiau de-o viaţă. Le fusese doică, iar ei o consideraseră mereu un fel de bunică. Ryan îşi petrecea şi acum mult timp cu ea. Anul ăsta, mai ales, de când Stu apăruse în viaţa lor şi Kate avea tot felul de planuri, fuseseră nevoiţi să facă faţă multor schimbări. Kate îşi domoli paşii pentru a găsi cuvintele potrivite. Habar n-avea cum vor reacţiona copiii. Crescuseră şi se răciseră oarecum faţă de ea, nefiind în stare să le anticipeze reacţia.

Probabil că George Enderby i-a auzit paşii sau i-a pândit întoarcerea, fiindcă imediat deschise uşa şi scoase capul spre ea.

— E totul în regulă, Kate?

Părea sincer preocupat. Apoi, oarecum jenat.

— Scuze, nu vreau să fiu indiscret.

— Margaret a murit.

Brusc, Kate simţi că ameţeşte şi se sprijini de perete.

— Of, îmi pare tare rău.

El păşi pe hol, dar imediat îşi dădu seama că uşa se va închide în urma lui şi va rămâne pe afară. Alese să facă un salt bizar, blocând uşa cu un picior şi păşind cu celălalt în afara camerei.

— Nu am cunoscut-o prea bine, dar niciodată nu am considerat-o bătrână. A fost ceva neaşteptat, un atac de cord?

— A fost omorâtă, îi spuse Kate. Înjunghiată în metrou când se întorcea din oraş.

Din nou, părea că toată lumea se învârte în jurul ei. Se aşează pe treaptă şi-şi prinse capul în mâini. George dispăru o clipă şi îl văzu

cum se întindea prin cameră după cheie. Imediat se aşează lângă ea şi îi cuprinse umerii. Îi simţea aroma coloniei şi a biscuiţilor dulci pe care abia-i gustase. Scorţişoară şi ghimbir. Kate se trezi gândindu-se cât de diferită ar fi fost viaţa ei dacă Rob ar fi fost la fel de amabil ca George Enderby. Rămase o clipă locului, savurând apropierea fizică, după care se desprinse uşor.

— Trebuie să le spun copiilor.

— Evident.

Se ridică şi îi oferi şi ei mâna pentru a o sprijini.

— Dacă te pot ajuta cumva, te rog să nu eziţi să-mi spui, o anunţă, după care dispăru într-o clipă în camera lui, temându-se parcă să nu o supere şi mai mult cu prezenţa lui.

La demisol, Ryan se afla în camera lui. Îi auzea calculatorul. Obişnuia să joace un joc cu monştri şi sfârşitul lumii. Chloe stătea la masă cu un teanc de cărţi lângă ea, buchisind într-un carnet. Părea palidă şi obosită.

— Ryan, vino aici, te rog. Vreau să vă spun ceva.

— Ok.

Dar nu se grăbea să apară. Aşa era el. Era de acord cu ea şi făcea ca el. Chloe se răsuci în scaun şi observă că maică-sa plânsese.

— Ce s-a întâmplat?

Cuvintele îi erau însoţite de o privire dezgustată, reacţia tipic adolescentină faţă de schimbările de atitudine ale părinţilor. Imediat însă înţelese că se petrecea ceva grav, nu era doar o reacţie exagerată pentru vreun fleac din casă. Se ridică.

— Mama, ce s-a întâmplat?

Kate începu iar să plângă, ceea ce o determină pe Chloe să strige la Ryan, care ieşi de data asta din camera lui. Rămase în uşă privindu-le cu o expresie confuză, ca şi cum femeile ar fi fost o specie aparte, faţă de care e mai bine să păstrezi distanţa. Mutară cărţile pe servantă şi se aşezară în jurul mesei. Chloe aduse o sticlă de vin din frigider, pe care o deschise cu o uşurinţă care ar fi îngrijorat-o pe Kate în mod obişnuit. Îi turnă mamei sale un pahar.

— Spune-ne ce s-a întâmplat.

— Margaret a murit.

— Cum aşa? interveni Ryan.

Amândouă îl priviră mirate.

— Cum a murit, vreau să zic. Un accident? Pentru că azi dimineaţă când am plecat arăta foarte bine.

Băiatul se încruntă şi Kate îşi aminti iar de figura lui Robbie.

— A fost omorâtă.

Lui Kate i se părea că anunţul sună ca un refren, la genul de melodii pe care le tot învârtea Ryan pe iPod. Zgomot isteric. Dacă va repeta propoziţia asta tuturor celor care trebuia s-o afle, poate va ajunge în cele din urmă s-o creadă şi ea.

Se uită la copii. I se păru că întrezăreşte la amândoi o urmă de frământare, înainte ca neîncrederea şi suferinţa să-i copleşească. Crima e un subiect foarte bun de stârnit poveşti. Îşi imagina că amândoi se vor năpusti asupra telefoanelor, imediat ce se vor ridica de la masă, pentru a le da amicilor teribila veste. *N-o să vă vină să credeţi ce s-a întâmplat la noi acasă...* Se vor bucura o vreme de o flatantă celebritate, genul de popularitate pe care amândoi păreau s-o guste.

— De ce ar vrea cineva să omoare o femeie bătrână ca Margaret?

Kate privi spre Chloe şi i se păru că slăbise în ultimul timp. Oare toată povestea cu Stuart îi luase atât de tare minţile încât îşi neglija copiii?

— Nu ştiu, răspunse Kate şi tăcu o clipă. Nu m-am gândit niciodată la ea ca la o bătrână. Avea atât de multă energie.

— Unde a fost omorâtă?

Ryan avea nevoie de detalii pentru a-şi potoli curiozitatea. Brusc, i se păru un străin. Era un puşti simpatic – va cuceri multe inimi. Îl vedea adesea prin Mardle în compania unor fete drăguţe, dar nu i le prezenta niciodată. Niciunul dintre ei nu adusese vreodată un prieten acasă.

— În metrou, se pare. Se întorcea din oraş.

Kate îl privi.

— Ţi-a spus unde pleacă când aţi vorbit de dimineaţă?

El scutură din cap.

— Cred că poliţia va dori să afle chestia asta.

— Poliţia?

Întrebarea era adresată cu o indiferenţă studiată. Era evidentă curiozitatea lui pentru detaliile anchetei. O sursă extrem de valoroasă de informaţii de publicat pe *Facebook.*

— Sunt în camera lui Margaret. De la ei am aflat că a murit.

Câteva clipe de linişte.

— Biata Margaret, spuse Chloe. Unde e? Adică, unde e cadavrul? Va fi o slujbă de înmormântare?

— Cred că poliţia va dori să facă o autopsie înainte de asta. După care va urma şi o slujbă. Habar n-am cum funcţionează chestiile astea.

Cred că eu va trebui să mă ocup de slujbă, se gândi Kate. *Cine altcineva?* Şi-a dat seama că va trebui să vorbească cu părintele Gruskin despre asta şi nu putea să-l sufere. Brusc, se simţi leşinată de foame.

— Pregătesc ceva de mâncare. Trebuie să gustăm ceva, totuşi.

Îi făcea bine să se ridice şi să iasă puţin din acea cameră. Era deja la al doilea pahar de vin şi pregătea masa pentru cină, când cei doi detectivi se iviră în dreptul uşii ei. Îşi imaginase că n-avea să-i mai vadă în acea zi, că se vor descurca să plece singuri. Doar că acum se aflau pe holul întunecat de la demisol, iar ea era sigură că erau nerăbdători să pună alte întrebări.

— Intraţi, vă rog.

— Îmi pare rău că vă deranjăm iar.

Vera Stanhope zâmbea, cerându-şi scuze, ceea ce o îndemnă pe Kate să creadă că nu-i părea deloc rău.

— Am vrea să luăm legătura cu familia şi prietenii doamnei Krukowski, dar nu am găsit niciun carnet de adrese în camera ei. Poate ne poţi ajuta dumneata.

Kate îi conduse în bucătărie. Ryan şi Chloe dispăruseră în camerele lor. Evitau, de regulă, compania adulţilor, ca nişte animăluţe speriate. Chloe, probabil, se apucase din nou de scris, iar Ryan asculta discuţia din spatele uşii. Îi plăcea să observe oamenii şi îl surprinsese de câteva ori trăgând cu urechea.

— Margaret nu mi-a pomenit niciodată de rudele ei.

Semipreparatul se învârtea de zor în cuptorul cu microunde, la dezgheţat.

I-ar fi plăcut să se întoarcă Stuart odată. Cuptorul şuiera.

— V-am spus, când s-a măritat, s-a produs o ruptură între ea şi familie. Nu cred că s-au mai întâlnit vreodată de atunci. Probabil că părinţii au şi murit între timp, deşi nu-mi amintesc ca ea să fi mers la înmormântare.

— Fraţi sau surori nu a avut?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Ţi-a povestit vreodată despre casa copilăriei?

Vera Stanhope se instalase comod la masa din bucătărie. Era atât de corpolentă, încât părea să ocupe tot spaţiul. Şi, după cât de în largul ei părea să se simtă, Kate şi-o imagina stând la palavre toată noaptea.

— A crescut în Gosforth, într-una dintre acele case mari cu grădină, nu departe de strada Principală.

Remarcă un schimb rapid de priviri între cei doi poliţişti şi îşi închipui că informaţia le era de folos.

— Ceva prieteni, atunci? continuă Vera, cu ochii la Kate.

— Locuia de ceva timp în Mardle şi nu pare să fi fost vreo pustincă, Margaret a ta. Cu siguranţă a avut prieteni, chiar dacă nu o vizitau aici. În afară de tine, bineînţeles, remarcă Vera zâmbind.

Kate reflectă un timp. Margaret nu păruse niciodată interesată de persoane din afara străzii Portului, dar nici nu-şi dorea ca detectivii să şi-o imagineze ca pe o singuratică sălbatică şi rătăcită.

— Cred că, în mare parte, viaţa ei socială se concentra în jurul bisericii. Poate ar fi bine să staţi de vorbă cu părintele Gruskin.

— Unde îl găsim? Există o biserică catolică în Mardle?

— O biserică anglicană, e peste drum. Sfântul Bartolomeu se cheamă. Dar el preferă titulatura de „părinte".

Kate îşi simţea antipatia din voce şi se întreba dacă şi ceilalţi o sesizează. Dar Vera era preocupată mai multe de încăpere, fiind interesată de teancul de cărţi de pe servantă şi de standul cu discuri din colţ.

— Ce vârstă au copiii tăi?

— Chloe are 14 ani, iar Ryan abia a împlinit 16.

— Putem sta de vorbă cu ei? Nimic oficial, doar câteva întrebări aici în bucătărie despre când au văzut-o ultima dată pe Margaret. Joe poate sta de vorbă cu ei. Are şi el copii, cam de aceeaşi vârstă. Am nimerit corect, Joe?

Sergentul simpatic zâmbi.

— Ceva mai mici, deşi uneori se poartă ca nişte adolescenţi. Nu aştept deloc cu nerăbdare vârsta asta.

Kate nu avu de ales şi îi chemă pe copii în bucătărie, deşi abia aştepta să scape de musafiri ca să poată mânca şi să mai bea nişte vin. Părea că s-au strâns la un fel de conferinţă, aşezaţi toţi în jurul mesei rotunde, puţin tensionaţi şi foarte gravi, totodată. Însă, copiii îi făcură cinste. Ryan răspunse foarte politicos la întrebări, iar Chloe le oferi detectivilor întreaga ei atenţie.

— Povestiţi-mi despre Margaret.

Aşa deschisese poliţistul seria de întrebări. Copiii se priviră unul pe altul, iar Ryan decisese să răspundă primul.

— Era grozavă. Mereu ne lua la plimbare când eram mici. Şi acum îmi plăcea să-mi petrec timpul cu ea.

— Făcând ce?

— Era foarte pasionată de cauze umanitare, continuă Ryan. Câteodată o ajutam şi eu să strângă lucruri. Căutam prin cutiile milei de la supermarket. Se pare că doamnele în vârstă mă simpatizează, aşa că nu ezitau să-mi dea câte ceva.

Kate ştia că puştiul are dreptate, dar mai era ceva. Ryan se simţea

în siguranţă cu Margaret, fiindcă îl ţinuse în braţe toată copilăria când îl bântuiau coşmarurile. A intervenit şi Chloe cu propria ei poveste despre cum Margaret îi ducea mereu la teatru în Newcastle şi prima lor piesă de oameni mari.

— Ştia o mulţime de lucruri despre orice, despre piese de teatru şi filme. În majoritatea zilelor de sâmbătă, când mama era ocupată, Margaret mă ducea la bibliotecă. Tot ea m-a încurajat să învăţ bine la şcoală.

— Femeile pot face tot ce-şi doresc în viaţă, parcă aşa spunea, încuviinţă Kate.

— Şi mai recent? continuă Joe. Odată ce aţi crescut, aţi rămas la fel de apropiaţi?

Un moment de tăcere.

— Petreceam mai puţin timp cu ea în ultimul vreme, continuă Chloe. Dar ştiam că e mereu prezentă când aveam nevoie de ea.

— O mai ajutam şi eu, dar nu ca înainte, completă Ryan. Lucrez cu jumătate de normă la atelierul de bărci.

Sigur că nu luaseră niciodată în calcul posibilitatea ca Margaret să ducă dorul companiei sau destăinuirilor lor sau că ar putea avea nevoie de ei într-un anume fel. Kate era convinsă că adolescenţii sunt cele mai egoiste persoane din lume.

Sergentul abordă apoi detalii concrete:

— Aţi văzut-o azi pe Margaret?

— Eu, da, se grăbi Ryan, când plecam la şcoală.

— Unde era?

— Curăţa mesele după micul dejun al oaspeţilor. Doar vreo două persoane se cazaseră cu o seară în urmă şi plecaseră imediat după masă. M-a văzut ieşind pe uşă şi mi-a urat o zi bună.

— La ce şcoală mergi?

Poliţistul se lăsă pe spate. Kate îl vedea teribil de obosit.

— La Liceul Mardle, interveni Chloe. Imediat după linia de metrou.

— Şcoala şi liceul din Mardle, adăugă Kate, chinuită de ideea că

ar fi putut să-i dea la o şcoală mai bună, cu mai puţini copii în clasă. Dacă şi-ar fi continuat cariera, poate că şi-ar fi permis lucrul ăsta.

Vera se întoarse spre ea şi o întrebă direct:

— Cei doi clienţi de aseară? Bănuiesc că ai datele lor de contact.

Kate remarcă lejeritatea cu care sergentul accepta intervenţiile superiorului său.

— Bineînţeles. A fost Claire Gordon, în drum spre Edinburgh să-şi ia băiatul acasă de la Universitate. E una dintre clientele noastre obişnuite, locuieşte undeva în Hertfordshire şi se cazează la noi la fiecare început şi sfârşit de semestru, ca să împartă drumul în două. Cealaltă persoană a fost Mike Craggs, profesorul Craggs. E biolog marin la Universitatea din Newcastle şi mereu se opreşte la noi când pleacă în cercetări pe teren. Claire a plecat devreme, din cauza prognozei meteo care anunţa zăpadă. Iar Mike pleacă întotdeauna primul, când are lucru.

Kate se temea că oferise deja prea multe informaţii, riscând să dea impresia unei gazde băgăcioase. Însă Vera dădea mulţumită din cap:

— Şi tu? reveni Joe în conversaţie, răsucit spre Chloe. Tu ai văzut-o azi pe Margaret?

— Nu, eu am plecat înaintea lui Ryan. Nu am văzut-o deloc.

Detectivii se ridicară, în cele din urmă, iar Kate se entuziasmă la ideea că avea să-şi mănânce, în sfârşit, cina, să-şi bea vinul şi să analizeze în linişte, pe toate părţile, dispariţia lui Margaret. Ardea de nerăbdare să-şi consulte telefonul, în aşteptarea apelului lui Stuart. Părea, însă, că lucrurile nu erau complet lămurite pentru cei doi musafiri.

— Tipul pe care l-am întâlnit mai devreme, continuă Vera. Vine des, aşa-i?

— Foarte des, zâmbi Kate. George soseşte lunar şi de fiecare dată rămâne două nopţi. Câteodată chiar trei, când termină lucrul în Scoţia. E la fel de constant precum ceasul.

— Mă întreb dacă am putea schimba câteva vorbe şi cu el.

Vera zâmbi la rândul ei, cu o expresie vinovată. Parcă ştia că plecarea lor e aşteptată cu sufletul la gură de Kate.

— Promit că vă lăsăm în pace după aceea.

Kate era convinsă că pacea devenise extrem de relativă pe strada Portului până la finalizarea anchetei. Până când aflau cine o omorâse pe Margaret Krukowski.

Capitolul 6

Mergând pe culoar şi apoi pe scări în urma doamnelor, Joe Ashworth resimţea acut senzaţia unui *déjà vu,* a unei întâlniri anterioare cu această familie pentru un interogatoriu similar celui abia încheiat. Era teribil de frustrant, ca atunci când un cuvânt îi stătea pur şi simplu pe limbă, dar nu şi-l putea aminti. Ceva îl răscolea – poate copiii, destul de politicoşi, dar reţinuţi şi prudenţi, îi aminteau cumva de-ai lui, atunci când ascundeau ceva.

Odată ajunşi la camera lui Enderby, tipul deschise la prima bătaie în uşă. Era evident, însă, că nu avea de gând să-i poftească să intre. Enderby părea un tip agreabil, oarecum timid, dar şi foarte priceput să conducă discuţia în felul său.

— Cred că ar fi mai confortabil să stăm de vorbă în salon, nu-i aşa, Kate? Am să pornesc din nou focul, să ne simţim în largul nostru. Şi merg eu la bucătărie să pregătesc nişte ceai, dacă nu deranjez prea tare. Tu nu trebuie să faci nimic, adăugă.

Drept urmare, discuţia s-a purtat în salon – o încăpere impresionantă, cu mobilă întunecată de lemn, care sclipea de curăţenie şi răspândea miros de lustru. Enderby aprinse câteva lumânări roşii, reducând în acelaşi timp nivelul luminii principale. Joe se aştepta ca, din clipă în clipă, tipul să îi îndemne să se prindă de mâini şi să invoce spiritele morţilor, ca la o sesiune de spiritism. Kate Dewar se retrăsese. Rămaşi singuri, petrecură o vreme în tăcere, sorbind ceaiul cald alături de biscuiţi şi contemplând flăcările din şemineu. În timp ce aşteptau ca Enderby să se întoarcă cu ceaiul, Joe trăsese draperiile şi remarcase că ninsoarea s-a oprit. Cerul se înseninase şi deja sclipeau stelele, în jurul unei luni uriaşe şi albe. Relua în minte discuţiile cu Kate Dewar şi cu copiii ei, simţind în continuare că ceva îi scapă, ceva teribil de familiar, de altfel.

De data asta, Vera era cea care adresa întrebările şi, încă de la

primele cuvinte, părea că între cei doi se crease foarte uşor o stare de înţelegere reciprocă. Nu o putea acuza că flirtează, dar reuşeau să transmită o oarecare chimie. Mai ales că tipul avea şarm, trebuia să recunoască asta.

Nu se întâmpla prea des ca oamenii să depună un efort pentru a-i fi Verei pe plac, iar atitudinea serviabilă a lui George părea că o flatează. Zâmbea încontinuu deasupra cănii de ceai, în vreme ce înmuia al treilea biscuit de casă.

— Aşadar, cu ce treburi la capătul pământului, domnule Enderby?

— Spune-mi George, insist.

Un zâmbet larg şi sincer.

— Din păcate, serviciul. Îmi tot promit câteva zile de concediu pentru a explora cum trebuie ţara, dar soţia mea consideră că orice ţinut la nord de Wash este sălbatic şi incontrolabil. Petrec foarte mult timp departe de casă şi n-aş vrea ca şi în concediu să plec fără ea.

— Ce lucrezi?

— Reprezint o editură. O activitate pe cale de dispariţie, dar sunt printre puţinii supravieţuitori şi sper să rezist până la pensie. Plus că îmi place extrem de mult ce fac.

Câteva clipe, privirea nostalgică i se opri asupra focului din cămin.

— Citesc foarte mult, e ca o dependenţă. Nu pentru că mi se cere asta la serviciu. Pe de altă parte, e şi un impediment, pot spune. E greu să vinzi o carte unei librării când tu însuţi o consideri un gunoi. Mi-am dezvoltat, însă, o reţea proprie, cumpărători cu care împărtăşesc opinii similare: directori în mari lanţuri comerciale sau, dimpotrivă, patroni de mici buticuri. Pot să înţeleg foarte bine ce i se potriveşte fiecăruia în parte.

— Nu o perioadă cam potrivnică vânzării de carte? Vera intervenise pe acelaşi ton suav, oarecum sugestiv. Cred că magazinele s-au aprovizionat deja pentru Crăciun. Nu-şi doreşte

toată lumea să fie deja acasă, la Londra? E sezonul petrecerilor la firmă, al goanei spre casă pentru a umple şosetele de cadouri.

Enderby se aplecă spre ea, cu o voce studiată:

— Să vă spun drept, doamnă inspector, Crăciunul nu e perioada mea favorită din an. Mă sperie şi, sincer, mă bucur să scap de tot tipicul. Şi, evident, trebuie să prezint titlurile noi pentru sezonul următor.

— Evident.

Tăcere.

— De ce vă cazaţi pe strada Portului când ajungeţi în nord?

Vera îşi aşează cana de ceai pe măsuţa joasă de alături, semn că ducea conversaţia la un alt nivel de acum, unul ceva mai serios.

— Nu e deloc aproape de autostradă.

— Poate că nu, dar e foarte plăcut aici şi mă simt bine. Am descoperit casa pe site-ul *Turism în regiunea de nord* cu cinci ani în urmă şi de atunci numai aici am venit. Pot spune că îmi repugnă hotelurile anoste şi impersonale, iar Kate este o gazdă extrem de eficientă şi de primitoare. Mă îngrijeşte foarte bine.

Lui Joe i se părea că tipul se străduieşte cam mult, oricare dintre motivele enunţate fiind suficient ca argument.

— O cunoşteaţi, evident, pe Margaret Krukowski.

— Sigur că da, era o femeie admirabilă.

Se opri câteva clipe, după care continuă.

— Împreună cu Kate formau o echipă grozavă. Sper că va avea puterea să continue singură de acum. Sau, dimpotrivă, poate că îşi face planuri noi.

— Obişnuiaţi să staţi de vorbă cu Margaret? continuă Vera, privindu-l fără să clipească. Îmi păreţi genul preocupat de cei din jur, căruia o conversaţie la micul dejun îi face o reală plăcere.

— Vorbeam, dar nimic mai mult decât politeţurile uzuale.

Enderby întinse mâna după ceainic.

— Ce ştiaţi despre ea?

— Mai nimic. Era o persoană amabilă, dar oarecum distantă, ca şi

cum îi intrase în obicei să păstreze totul secret.

Zâmbi larg şi cu şarm.

— Îmi place să inventez poveşti despre oameni. Imaginare, bineînţeles. Din cauză că citesc aşa mult, probabil. Visez câteodată să scriu propriul meu roman.

Joe simţi că pierde şirul conversaţiei, fără a pricepe o iotă din spusele lui Enderby, complet irelevante pentru ancheta lor. Vera, în schimb, părea să-i ţină isonul.

— Cum e povestea ta despre Margaret Krukowski?

— Mi-o imaginez în rol de spioană, abandonată la finalul Războiului Rece, doar cu o nouă identitate.

Zâmbi şi i se lumină toată figura.

— Ceea ce e ridicol, evident, dar numele polonez e de vină. Întotdeauna îmi las imaginaţia s-o ia razna.

Zâmbi şi Vera, dar cu acea expresie a profesoarei indulgente, care începe să-şi cam piardă răbdarea.

— Să revenim în realitate, bine? După cinci ani de zile, cred că aveţi, totuşi, o idee despre cine era femeia asta.

— Cred că realitatea este oarecum banală. Margaret Krukowski avea o exprimare clară şi directă, era o tipă inteligentă şi foarte cultă. Şi încă atrăgătoare, în ciuda vârstei. Părea că nu se încadrează deloc în tipicul oamenilor din Mardle. Mi-aş fi imaginat-o mai degrabă într-un apartament elegant din Tynemouth sau Jesmond. Însă bănuiesc că nu avea bani. Gătea foarte bine – cred că ea a făcut biscuiţii ăştia, plus cornuleţe sau pateuri pentru micul dejun. Mergea regulat la biserică, era o tipă dedicată cauzelor caritabile. Cred că am dat o avere pe biletele ei de tombolă, de la asociaţia nautică până la Crucea Roşie.

Tăcu o clipă.

— Chiar m-am întrebat, la un moment dat, dacă nu fusese ea însăşi victima unui abuz domestic. Una dintre cauzele ei favorite era un adăpost pentru femei. Cu câteva săptămâni în urmă, am venit aici special ca să-l joc pe Moş Crăciun, la târgul de sărbători

organizat la adăpost. Era o femeie extrem de convingătoare şi foarte dedicată acestei cauze.

Din nou, se opri brusc.

— Scuzaţi-mă, nu mă luaţi în seamă – imaginaţia mea e greu de domolit când se porneşte. O ia pe câmpii de-a binelea.

Joe realiză că Vera Stanhope lucrează în mod asemănător. Întotdeauna inventa poveşti în timpul unei anchete. Doar că le numea „teorii".

— V-a povestit vreodată de familia ei?

Vera dorea să revină la detalii. Enderby rămase tăcut o vreme, privind focul din şemineu. Joe nu era în stare să-şi dea seama dacă tipul încerca să-şi amintească sau doar să tragă de timp.

— Nu, nu cred că am vorbit de familie. De regulă, o femeie de vârsta asta are pe cineva în viaţa ei, nu? Nepoţi sau urmaşi ai fraţilor, ceva. Majoritatea îşi prezintă teancul de fotografii, fără să-i roage nimeni. Margaret nu era aşa. Vorbea câteodată de fostul ei soţ. Un pungaş, din câte mi-am dat seama. Pungaş şi oportunist.

Joe se întreba ce părere are Vera despre comentariile la adresa femeilor în vârstă şi singure; dacă o deranjaseră, n-o arăta deloc.

— Ştiţi cumva dacă l-a mai întâlnit în toţi aceşti ani de când se despărţiseră?

Enderby pufni.

— Nu cred. E mult mai simplu să întreţii o pasiune pentru o amintire decât pentru ceva real. Oricum, cred că el dispăruse complet din viaţa ei. Potrivit spuselor lui Margaret, parcă îl înghiţise pământul.

— Când aţi văzut-o ultima oară?

Vera îl privea din nou cu atenţie.

— La începutul lunii, când am stat aici data trecută. Pot să verific data în agendă, dacă vă e de folos.

Se lăsă pe spătarul scaunului, cu o atitudine teribil de relaxată şi optimistă.

— Azi nu aţi văzut-o deloc?

— Îmi pare rău, doamnă inspector, nu vă pot ajuta în legătură cu ziua de azi. Am sosit când abia se întunecase. Kate vă poate confirma, ea mi-a deschis.

Apoi se întinse şi căscă.

Şi Vera părea oarecum adormită. În încăpere se făcuse foarte cald. Joe privi discret la ceas. Probabil copiii se culcaseră deja. Şi-ar fi dorit ca Vera să termine mai repede. Era evident că tipul nu mai avea ce să le spună. Deşi nu mai ningea, drumul spre casă avea să fie un coşmar. Părea că nici Enderby însuşi nu mai are răbdare, fiindcă îşi tot dregea glasul.

— Dacă nu mai am cu ce să vă fiu de folos, doamnă inspector...

— Desigur. Îi zâmbi. Îmi croşetam în minte propriile poveşti.

Enderby se ridică.

— Mor de foame, să fiu sincer. E de prost gust să te gândeşti în astfel de momente la o nevoie atât de primară, dar am plecat devreme de acasă şi nu m-am oprit să mănânc la prânz, deoarece voiam să ajung aici înainte să se strice vremea. Mă gândeam să ies la Coble pentru ceva de mâncare.

Îi privi cu subînţeles. Vera pricepu şi se opinti să se ridice.

— Credeţi că s-a aflat deja de crimă?

— Cred că da.

Vera îşi îndreptă cămaşa, fabricată din tweed şi uşor tocită la tiv.

— Nimic nu atrage presa locală ca un caz de crimă sănătos.

Enderby se aplecă şi opri focul, apoi stinse lumina şi suflă în lumânări.

— Mai stau o noapte aici, după care pornesc la drum spre sudul Scoţiei.

Îşi scoase portofelul din haină şi le înmână o carte de vizită.

— Aveţi notat numărul meu de mobil. Vă rog să mă sunaţi, în caz că mai pot fi de ajutor.

Ridică tava de ceai, dar ezită un moment şi o aşeză înapoi.

— Mai bine o las aici. Probabil Kate e cu copiii şi nu ar vrea să fie deranjată. Mai ales că nici Stuart nu a apărut să îi fie alături.

— Stuart?

— Ah, noul prieten al lui Kate. Toţi ne-am bucurat că, în sfârşit, a găsit pe cineva. Era cazul, ne spuneam toţi.

Le flutură un ultim zâmbet de la revedere şi le întoarse spatele.

Joe se aştepta ca Vera să-l urmeze, dar ea porni la plimbare prin cameră, sprijinindu-se de pian şi pipăind cu interes tapiţeria scăunelului.

— Ce părere ai de tipul ăsta?

Cuvintele i se revărsară ca un lătrat ascuţit, luându-l pe Joe prin surprindere.

— Habar n-am. Pare simpatic.

Joe se uită din nou la ceas, fără nicio rezervă de această dată.

— Crezi că spune adevărul?

— Hm, nu văd de ce ar minţi.

— Avem nevoie de informaţii despre noul prieten al lui Kate Dewar. E o persoană nouă în casă.

Joe dădu aprobator din cap. Şi, brusc, realiză de ce scena din bucătărie i se părea atât de familiară.

— Femeia asta, Kate Dewar! E, de fapt, Katie Guthrie, cântăreaţa.

Vera îl privea fără a pricepe o iotă.

— Trebuie să-ţi aminteşti de ea, era faimoasă când eram eu tânăr. Se remarcase ca tânără cântăreaţă şi compozitoare. A avut chiar şi un hit, „Luna albă a verii" se chema.

Se opri o vreme, atras în trecut de amintiri. El şi Sal petrecuseră o mulţime de momente în compania acelui cântec, la începutul relaţiei. Îşi aminti o vară lungă, foarte intensă şi plină de emoţie. Petreceri pe plajă şi conversaţii lungi, până în zorii zilei. Parcă erau cu totul alţi oameni azi. În ciuda felului său de-a fi, se trezi fredonând câteva note.

— Te iroseşti în poliţie, Joe Ashworth, cu o asemenea voce.

Niciodată nu era în stare să spună când Vera vorbea serios şi când glumea.

— În fine, bine că măcar Jessie mă moşteneşte.

— Aşadar, micuţa Kate Dewar a fost cândva faimoasă.

— Un adevărat star, vreo câţiva ani. După care a dispărut, pur şi simplu, oarecum peste noapte.

— Ce-o fi fost în inima ei, se întreba Vera, mai mult în sine. Să ai atât de multă faimă şi putere, după care să devii un nimeni.

Joe se întreba dacă şefa lui se gândea la propria retragere la pensie şi la cum va suporta schimbarea asta. Nu răspunse nimic şi se mulţumiră amândoi cu un moment de tăcere.

— Care e următorul pas? îl întrebă privindu-l în ochi, ca şi cum l-ar fi provocat sau l-ar fi supus unui test.

— Să vorbim cu preotul, răspunse. Poate cu el a vorbit mai pe larg despre familie, despre ce s-a întâmplat cu căsnicia ei.

— Ca o confesiune, crezi? se miră ea şi chicoti.

— Habar n-am.

Joe era oarecum încurcat. Crescuse într-o familie de metodişti, care nu apreciază genul ăsta de practici.

— Mă gândeam mai mult la conversaţii.

— Poate ştie mai multe şi despre adăpostul de femei.

Vera vorbea mai mult cu sine acum.

— Ar putea fi un motiv pentru crimă aici, nu crezi? Un tip agresiv, care a băut prea mult, dă vina pe Margaret pentru faptul că muierea a avut în sfârşit curajul să-l lase.

Căminul şuieră în vreme ce se răcea. Vera se întoarse spre Joe.

— Vrei să te duc acasă cu maşina?

— Doar dacă nu te deranjez.

În sfârşit. Credea că avea să-l ţină toată noaptea şi apoi va sugera un ultim pahar pentru concluzii. Urmă un alt moment de tăcere.

— Uite ce e, continuă ea. Te superi dacă iei un taxi? S-a oprit ninsoarea şi au scos deja plugurile, deci n-ar trebui să fie probleme pe şosea. Poţi deconta chitanţa. Opreşte-te la demisol şi încearcă să afli câteva detalii despre iubitul lui Kate. Eu cred că mai rămân o vreme în oraş.

— Vrei să rămân şi eu?

De regulă, îl oprea cu ea.

— Neah, îi spuse, cu un râjet şiret. Întoarce-te la Sal şi la copii, nu vreau să mă înjure iar. Plus că o aştept pe Holly să apară.

Capitolul 7

Vera privi în urma taxiului în care se urcase Joe Ashworth. Îşi dădea seama că omul nu era apele lui şi că ar fi preferat, probabil, să rămână cu ea în gerul de afară. Îi era atât de simplu să-l întoarcă cum vroia ea, încât ideea n-o mai provoca deloc. N-ar fi trebuit să-l chinuiască aşa.

În Biserica Sfântul Bartolomeu încă ardea o lumină şi, pentru o clipă, fu tentată să intre în căutarea părintelui Gruskin de care pomenise Kate Dewar. Doar că murea de foame şi nu era în stare să lucreze ca lumea în condiţiile astea. Era atât de frig că îi îngheţa respiraţia şi observă norii de abur pe care-i scotea pe nas şi pe gură în timp ce vorbea cu Holly la mobil; în lumina felinarului, părea că vaporii se transformă în gheaţă.

— Unde eşti, Hol?

— Dezvolt relaţiile cu legiştii, doamnă, aşa cum mi-aţi indicat.

Clasic Holly, caustică şi libertină, în acelaşi timp.

— Poţi ajunge în Mardle? Joe s-a reîntors în sânul familiei şi mi-ar prinde bine o mână de ajutor. Mă găseşti în cherhanaua de lângă port. Vrei să-ţi comand ceva?

— Nu, mulţumesc, am mâncat deja.

Mâncase, într-adevăr: o casoletă plină de frunze de salată şi un măr. Nici urmă de grăsimi saturate pentru Holly cea atât de atentă cu sănătatea ei.

— Ajung în 20 de minute.

Vera porni în josul străzii, atrasă de aroma de peşte prăjit. O tipă corpolentă şi şleampătă, îmbrăcată în colanţi de piele şi o fustă scurtă, ieşi împleticindu-se din local. Se temu o clipă că o va vedea murind. Din interior, se auzi un răcnet, cuvinte indescifrabile – un ton agresiv şi uşor amuzat, totodată. Vera o compătimi. Zăpada trosnea sub paşii ei.

În cherhana, se aşeză la o masă – mai mult de jumătate din

interior era decorat ca restaurant. S-a simţit bine să treacă de coada de la tejgheaua unde se cumpăra mâncare pentru acasă şi să i se ia comanda de o chelneriţă serviabilă. Se întreba dacă diferenţele de clasă erau atât de adânc impregnate în societatea engleză încât până şi aici, în cherhanaua din Mardle, îşi făceau atât de ostentativ simţită prezenţa. Şi se mai întreba dacă faptul că se simţea oarecum superioară era pentru ea o plăcere naturală sau vinovată.

Înăuntru era cald. Pe ferestre se scurgeau urme de condens şi undeva, într-un colţ, nişte tipi sporovăiau într-o emisiune la televizor. Curând, chelneriţa reveni cu o tavă. Ceai, pâine şi unt pe o farfurie de ceramică, felii subţiri de pâine crocantă şi eglefin moale şi cald. Oh, da, îşi spuse Vera, asta înseamnă să ai clasă!

Holly apăru tocmai când termina de mâncat. Era o tipă slabă şi elegantă, chiar şi în haine groase, potrivite vremii de afară. Oare creatorii de modă făceau şi hanorace? Dacă da, cu siguranţă Holly purta unul acum. Se aşeză în faţa superiorului ei şi şterse masa cu un şerveţel de hârtie.

— Au încheiat cercetarea la locul crimei?

— Da, au dus cadavrul la morgă.

Holly avea o voce lucrată, cu accent sudic. Dar nu din vina ei.

— Iar trenul s-a întors la depoul din Heaton. Billy Wainwright zicea că toată povestea e un adevărat coşmar: o grămadă de amprente şi de urme de paşi. Or să mai cerceteze locul şi în zilele următoare, poate mai mult chiar. Bine măcar că s-a eliberat linia de metrou. O redeschid mai târziu, dacă nu mai ninge.

— A fost o femeie interesantă, victima noastră.

Vera se lăsă pe spătarul scaunului.

— Imediat după şcoală, s-a măritat cu un polonez. Câţiva ani mai târziu a divorţat şi, de atunci, se pare că n-a mai avut pe nimeni. S-a dedicat complet religiei şi cauzelor umanitare. Locuia gratis într-o casă de oaspeţi ceva mai sus pe strada asta, ajutând în schimb la întreţinere. Mi se pare însă că devenise un fel de membru al familiei. Proprietăreasa este Kate Dewar, o văduvă cu doi copii adolescenţi şi

un nou amant, care nu stă cu ei.

— Nu pare tipul clasic de victimă.

Holly scosese un fel de agendă electronică pe masă şi tasta de zor ascultând-o. Vera îşi reprimă impulsul de a întreba ce nu-i convine la o agendă normală.

— Nu, nu pare.

Forfota de dinaintea cinei se diminuase şi în local era ceva mai liniştе; chiar şi coada se risipise. Vera se ridică.

— Hai să mergem.

— Încotro?

Holly îşi închise aparatul şi-l strecură în geantă.

— Să ne întâlnim cu un popă.

La biserică era încă lumină, aşa că împinseră uşa masivă de la intrare, care se deschise imediat, deşi înăuntru era complet pustiu. Aerul era îmbibat cu arome de umezeală, mucegai şi tămâie, iar interiorul era decorat cu acelaşi tip de mobilă masivă şi lustruită, care se regăsea şi în casa lui Kate Dewar. Vera se întreba dacă Margaret Krukowski prestase şi aici servicii de curăţenie. În caz afirmativ, congregaţia era nevoită să-i caute cât mai repede înlocuitor.

În biserică nu existau decoraţiuni de Crăciun, iar singura pată de culoare era oferită de un vitraliu amplasat deasupra altarului.

— Bună seara, e cineva acasă?

Bisericile o îndemnau întotdeauna la ironie şi sarcasm. Undeva, în faţă, se auziră câteva poticneli şi o siluetă se ivi în cadru, pe o uşă din stânga încăperii. Vera îşi spuse în acel moment că a întâlnit cel mai urât om din viaţa ei. Era mai tânăr decât şi-l imaginase, probabil în jur de treizeci de ani. Păr negru, sprâncenele unite, formând o dâră neagră ca o omidă, buze revărsate care se mişcau întruna, chiar dacă nu vorbea, şi nişte ochi înguşti. Un Mr Bean ceva mai gras, ce-şi târşâia picioarele. Ar fi trebuit să se facă actor de *stand-up comedy.* Doar să fi apărut pe scenă şi, cu siguranţă, sala ar fi

izbucnit într-un râs isteric, oarecum panicat.

— Da, vă rog.

Purta sutană neagră, acoperită de o mantie de aceeaşi culoare. Era îndrăgostit de uniforma lui, evident. N-avea nimic primitor în maniera cu care le-a întâmpinat.

— Părintele Gruskin?

Vera nu-i aşteptă răspunsul, preferând să-i fluture sub nas legitimaţia. El îşi miji ochii cu atenţie, ca şi cum n-ar fi văzut prea bine.

— Mă tem că am nişte veşti proaste legate de unul dintre membrii parohiei.

Le conduse în sacristie, unde era ceva mai cald. Un încălzitor cu gaze şuiera în apropiere, iar Vera simţi că se îneacă de la vaporii emanaţi.

— Veşti proaste, spuneaţi?

— Poate că deja aţi aflat, continuă Vera. S-a petrecut o crimă în metrou în seara asta. Victima este Margaret Krukowski. Mi s-a spus că obişnuia să vină des la biserică.

Părintele căscă ochii îngrozit, apoi se prăbuşi pe un scaun în faţa unei mese de lemn şi-şi îngropă faţa în mâini.

— Nu pot să cred aşa ceva!

Reacţia lui părea cu adevărat sinceră şi, pentru o clipă, Vera îl compătimi.

— Ce se va alege de lumea asta, dacă o biată femeie în vârstă şi foarte respectabilă este ucisă în public?

Era ceva mai răsărit, dar se încadra în tipicul locului. Crescut la oraş, credea Vera. Şi cam cocoloşit. Părea că un pic de aer curat i-ar fi de folos.

— O ştiaţi bine? interveni Holly pe nepusă masă, dar măcar preotul îşi ridică ochii şi răspunse direct, spre deosebire de reacţia la întrebările Verei.

— Participa în mod regulat la slujbe şi era permanent dornică să se implice. În ultimul timp, majoritatea bisericilor reuşesc să reziste

doar cu sprijinul şi eforturile acestor femei în vârstă. Tata a fost tot preot şi am crescut într-o parohie din oraş. Şi pe-atunci tot cam aşa stăteau lucrurile.

Deci pasiunea pentru „rochiţe" era o tradiţie de familie.

— Am încercat să găsim membrii familiei.

Cel puţin Holly renunţase să frece o vreme agenda electronică şi se concentra în totalitate la discuţia cu preotul.

— Ne puteţi ajuta în sensul ăsta?

— Nu cred. Locuia peste drum, în casa de oaspeţi de pe strada Portului. Poate că doamna Dewar are mai multe informaţii. Erau ca nişte rude, îmi amintesc că Margaret aducea copiii la şcoala de duminică.

Câteva clipe rămaseră în tăcere.

— Margaret muncea cumva ca voluntar la biserică?

— Da.

Părea oarecum absorbit de idee. Vera îşi imagina că deja se gândeşte cum să reorganizeze turele de curăţenie şi să găsească cât mai rapid înlocuitor pentru Margaret. În cele din urmă, reveni cu atenţia la discuţie.

— Da, muncea la adăpost.

Vera se hotărî să preia frâiele interogatoriului.

— Adăpostul este un refugiu pentru femei abuzate?

Din nou, omul păru incapabil să ofere un răspuns clar.

— Nu, nu chiar. E mai mult un motel pentru femei fără adăpost. E drept că unele dintre ele ajung pe străzi din cauza abuzului domestic, dar noi avem grijă de orice femeie în căutare de refugiu. Unele au fost în închisoare, altele în case de îngrijire.

— Şi este sub administrarea bisericii?

— Este administrat de un fond caritabil. Eu fac parte din acest fond, alături de un funcţionar social cu funcţie de conducere şi de un contabil din oraş. Biserica sprijină acest proiect financiar, practic şi prin rugăciunile noastre. Margaret a făcut realmente minuni pentru aceste femei, devenise un fel de mamă pentru ele, pot spune.

Cu siguranţă îi vor simţi lipsa teribil.

— Credeţi că ar putea exista cineva care să-i dorească, totuşi, răul?

Aburii de gaz o ameţiseră complet, simţea că leşină.

— Normal că nu! răspunse el imediat. Un astfel de gest nu poate fi făcut de o persoană raţională, doamnă inspector. Cred mai degrabă că a fost un act de violenţă întâmplător şi plin de ură. Ceva tipic, de altfel, zilelor noastre.

— Cunoaşteţi dacă avea prieteni apropiaţi în parohie?

Holly aborda un ton respectuos, drept urmare răspunsul lui a fost, din nou, ceva mai complet. Se întoarse spre Holly şi se postă, astfel, cu spatele la Vera.

— Prieteni apropiaţi? Nu chiar.

Ezită o clipă, după care decise să continue, alegându-şi însă cu grijă cuvintele.

— Biserica înseamnă o comunitate cu personalităţi diferite. Bineînţeles, trebuie să avem întotdeauna o atitudine creştinească, dar în cele din urmă suntem cu toţii oameni.

Vera îl întrerupse:

— Şi pune laolaltă mai multe femei şi te alegi numaidecât cu clici şi bârfe. Cred că-i un coşmar!

Se întoarse către ea şi, pentru prima dată, zâmbi.

— Nu e uşor, aveţi dreptate.

— Margaret făcea parte dintr-un grup? încercă ea să continue, deşi îi era imposibil s-o facă în atmosfera halucinantă din cameră. De-abia aştepta să iasă în aerul rece de afară, aşa că se grăbea să încheie conversaţia.

— Nu. Margaret ura bârfele şi prefera să păstreze distanţa. La asta mă refeream când v-am spus că nu avea prieteni apropiaţi. Era o tipă extrem de agreabilă şi se implica cu tot sufletul în viaţa bisericii, dar nu cred că era genul care să facă confidenţe.

— Nici chiar dumneavoastră?

— Nu, nici mie, confirmă el, de data asta cu un zâmbet trist. Nici

chiar mie.

— Unde putem găsi acest motel, adăpostul? Care e adresa?

— Funcţionează în fosta casă parohială.

De data asta, zâmbetul lui Gruskin era ceva mai tensionat, ofensat chiar.

— În alte condiţii, probabil că ar fi fost acum casa mea, bănuiesc. Dacă între timp nu s-ar fi schimbat statutul bisericii. Chiar şi pe vremea tatălui meu, se obişnuia ca preotul parohiei să locuiască în această casă. În prezent, însă, alocarea unui spaţiu atât de mare unui bărbat singur pare complet nerezonabilă în ochii diocezei, care preferă s-o închirieze unor cauze caritabile pe o sumă modestă. Se află ceva mai departe de oraş. Odinioară, în acea zonă era vatra aşezării, înainte ca activităţile agricole să fie devansate de comerţul cu peşte.

Gruskin oftă adânc şi Vera se gândi că omul ar fi fost mult mai fericit ca preot victorian, cu nobila casă parohială aflată complet la dispoziţia sa, derulând activităţi de socializare cu persoanele în vârstă şi respectabile şi ţinând predici sătenilor aliniaţi cuminţi în strană.

— Nu aveţi cum să ajungeţi acolo în seara asta, continuă el. Drumul e foarte prost şi după cât a nins... Femeile se plâng mereu că sunt prea izolate. Nu sunt sigur că e cea mai potrivită variantă pentru adăpostirea lor.

Afară era linişte deja. Cherhanaua închisese şi toate obloanele de pe strada Portului erau trase. Zăpada era acoperită de un strat gros şi lucios de gheaţă. Gruskin tremura. O vreme nu se mişcă din loc. Vera îşi închipuia că îngheţase, probabil, de tot, doar cu mantia subţire aruncată pe umeri. Într-un final, porni la drum în josul străzii. După câteva clipe, aruncă o privire în urmă şi îl văzu vorbind la mobil.

Capitolul 8

Malcolm Kerr era de ceva timp priponit la bar, în Coble. În spatele lui, patru bărbaţi în vârstă jucau domino, sporovăind continuu despre mizăsau cui îi venise rândul să meargă ia bar. Lui Malcolm i se părea că aceiaşi patru indivizi stăteau dintotdeauna la aceeaşi masă, mereu certându-se, de când îl adusese taică-său prima dată la cârciumă. Părea că vocile lor răstite şi urletul pescăruşilor compuneau întreaga muzică de fundal a vieţii lui. Nimic nu se schimbase timp de 30 de ani. Doar că în seara aceea Malcolm era beat şi nu-şi mai amintea când se întâmplase asta ultima dată. Poate atunci când Val Grasa era proprietăreasă, iar el era tânăr şi în formă şi în căutare de senzaţii tari. Deasupra barului era postat un tablou cu Val, din care ea îi tot arunca priviri cu reproş. Avea un fiu pe nume Rick, un tip alunecos şi parşiv; se simţea vinovat gândindu-se la ei. Ducea vina asta în cârcă precum pe un sac cu pietroaie şi se obişnuise aşa de mult cu ea, că uneori o ignora complet. Nu ştia dacă băutura era de vină. Nu mai bea de mult ca înainte – deşi se oprea mai mereu în Coble după munca la atelierul de bărci. Doar câteva înghiţituri, atât. Citea *Chronicle* sau se uita la *Look North* la televizor, dacă nu era vreo emisiune de sport. După care se urnea agale spre căsuţa lui din strada Percy – tot ce-şi mai putea permite după divorţ.

În seara asta pierduse de mult şirul paharelor. Începuse cu bere şi continuase cu vin roşu când nu-l mai ţinuse vezica. Niciodată tărie. Era foarte mândru că nu se apucase de scotch. Şi că se ţinea pe picioare. Schimbase câteva cuvinte cu Johnny, barmanul, şi o luase niţel la mişto pe târâtura aia bătrână de Dee, care trecuse prin bar în căutare de băutură gratis şi ceva clienţi. *Dumnezeule,* îşi spuse în sine, *trebuie să fii cu adevărat disperat.* Un moment de mândrie, fiindcă el nu ajunsese încă atât de jos.

Deodată, prin aburii groşi ai alcoolului, remarcă în jur conversaţii

aprinse. Voci animate şi alarmate. Recunoscu un nume, deşi nu fusese pronunţat corect. Se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu un cuplu de vârsta a doua. Îi ştia, oarecum, din vedere, posibil să fi fost coleg la şcoală cu tipul ăsta, dar nu era în stare să-şi amintească vreun nume.

— Ce-ai spus adineauri?

— S-a comis o crimă!

Femeia era teribil de slăbănoagă. Îşi dezbrăcase haina şi rămăsese într-o bluză cu decolteu adânc, lăsând la vedere liniile pielii uscate dintre sâni.

— S-a blocat metroul din cauza asta.

— Neah, din cauza ninsorii l-au oprit, zise Malcolm.

Se întinse după paharul de vin şi remarcă nedumerit în oglinda din spatele tejghelei că alcoolul îi lăsase urme la gură ca nişte colţi de lup. Se şterse imediat cu dosul palmei. Degetele-i erau aspre şi negricioase, deşi se spăla mereu înainte să plece de la muncă.

— Ba a fost crima! şi vocea femeii, stridentă şi ascuţită, se răspândi în tot barul.

Se făcu linişte şi toată lumea amuţi, iar ea savura din plin momentul de glorie.

— Muierea lui Wor e măritată cu un ofiţer din poliţia locală şi tocmai ce mi-a dat mesaj. O să apară mai târziu la ştiri.

— Ţi-a zis şi cine a murit? întrebă el, deşi simţea că ştie. Locuia mai sus, pe strada asta.

Curiozitatea femeii era la cote maxime. Malcolm era convins că femeia n-ar fi ratat nicio şansă de a vedea cadavrul, s-ar fi înfiinţat la morgă într-o clipă. Holbându-se, salivând chiar.

— I se spunea Margaret, iar numele de familie era destul de bizar: Krukowski.

— Aşa e, ştii bine.

Deodată îl privea cu ceva mai mult respect.

— Ai cunoscut-o?

Rămase tăcut o vreme şi se îndepărtă de bar.

— Cândva, cu mult timp în urmă.

Se ridică încercând să-şi menţină echilibrul, după care se împletici până afară. Ajuns în stradă, fu nevoit să se oprească din nou pentru a se ţine pe picioare, sprijinit de un tomberon umplut la refuz. Cherhanaua era întunecată, iar pe stradă domnea liniştea. Brusc, în minte îi năvăliră o mulţime de amintiri şi imagini: o zi însorită şi plimbare cu barca până la insula Coquet, o femeie într-o fustă vaporoasă şi lungă asortată cu sandale, un pahar de vin în mâna ei şi multe hohote de râs. Un grup de oameni adunaţi în faţa cârciumii Coble, pentru a fi fotografiaţi. Şi apoi flăcările unui incendiu, care se prelingeau pe lemn ca limba unui şarpe şi mirosul greu de fum şi smoală.

Se gândi că ar fi putut să bată la uşa casei de oaspeţi, să-i ceară încrezutei de Kate veşti despre Margaret, dar gerul reuşise să-l trezească suficient de mult la realitate încât să renunţe la idee. Se va întâlni dimineaţă cu Ryan şi avea să-l descoasă pe el.

Se îndreptă spre firma luminoasă de la metrou. Preotul, Peter Gruskin, se îndrepta în direcţia opusă şi, pentru o clipă, Malcolm se întrebă încotro merge. Doar nu la cârciumă! Când o luă în jos mai departe spre strada Percy, observă că preotul schimbase direcţia şi acum venea în urma lui, mergând atât de repede că mantia neagră se tot umfla în urma lui, părând o pasăre uriaşă şi neagră de pradă. Gruskin arăta atât de ciudat – inuman, chiar – încât Malcolm se tulbură profund şi simţi nevoia să o ia la fugă spre casă, ca un copil speriat de monştri. Preotul merse mai departe însă pe puntea de legătură care trecea peste liniile de metrou spre oraş, iar Malcolm îşi continuă drumul.

Aleea era dominată de silueta impozantă a bisericii Sfântul Bartolomeu, pe o parte, şi câte un felinar la fiecare capăt, aşa că umbra îi apărea când în faţă, când în spate, pe stratul gros de zăpadă. Simţea tot mai acut nevoia să se uşureze şi, privind în jur să se asigure că e singur, se pişă direct unde era, pe gardul cu piroane care despărţea liniile de metrou de stradă. I se păru că aude voci la

depoul de metrou din capul străzii şi, oarecum jenat, încheie repede şi se grăbi acasă. Înăuntru era aproape la fel de frig ca afară, o răceală umedă care-i cuprinsese oasele. Aprinse lumina şi focul în camera de zi şi se uită în jur ca pentru prima dată. N-avea suflet. *Locul ăsta n-are pic de suflet* Aceeaşi carpetă cu model cu care-l cumpărase, o canapea din vinilin şi o masă de cafea acoperită cu sticlă. Ah, şi un televizor.

Cincizeci de ani de muncă şi cu atât m-am ales. Şi o barcă decentă, adăugă, ceea ce-i mai linişti puţin inima frântă. *Lucy-May* merita din plin lupta pe care-o dusese cu nevastă-sa, iar Deborah n-avea să pună vreodată laba pe barcă. Deschise televizorul, aşteptând ştirile locale. Încă în picioare şi cu haina pe el, descoperi că amintirile n-aveau de gând să-l ocolească prea mult: o lumină întretăiată pe apă, sclipind pe chipul unei femei care râdea. Plăcile calde ale punţii mângâindu-i spatele şi pescăruşi plutind deasupra, pictând forme ciudate pe cerul senin. Şi, brusc, lemnul care trosnea cumplit şi valurile de scântei tot mai stridente pe măsură ce focul prindea puteri. În aşteptarea ştirilor, scutură din cap să alunge acele imagini care-i copleşeau mintea şi se apropie de geam, să tragă perdelele. Realiză că n-avea s-o mai vadă niciodată pe Margaret Krukowski trecând pe strada Portului în drum spre biserică sau spre metrou, păşind cu spatele drept şi cu privirea aţintită mereu înainte. Cu mintea ei plină de fapte bune şi acţiuni caritabile. Nu mai putea cere nimic acum. Nu era sigur dacă ideea îi plăcea sau îl îngrozea de-a dreptul.

Capitolul 9

Rămăseseră afară, pe trotuar. Vera bătea din picioare pe zăpadă. Încerca să se încălzească şi să se şi trezească, în acelaşi timp.

— Acum ce facem?

Niciodată Holly n-ar fi fost prima care să plece acasă. Munca ei avea drept scop să-şi convingă colegii că era mai brează ca ei.

— Vrei să facem un drum la adăpost?

— Neah, spuse Vera. Mergem mâine când e vremea mai bună.

— Şi atunci?

Răbdarea nu fusese niciodată una din virtuţile lui Holly Clarke.

— Du-te acasă, o îndemnă Vera. Locuieşti în oraş, nu? Probabil că se circulă mai bine. Ne întâlnim dimineaţă, la ora 8 fix. Paul Keating a programat autopsia la zece.

— Tu ce faci?

Întreba mai mult din curiozitate, decât de grijă. Tot echipajul o considera nebună să stea în continuare în casa tatălui ei din vârful dealului, adesea izolată de ninsori sau de inundaţii.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Găsesc eu un pat în noaptea asta.

Porniră împreună la drum spre capătul străzii Portului, surprinse de zgomotul unui tren care ajunsese în staţie. Deci metroul circula din nou. Totul revenise la normal.

Vera se opri în stradă privind în urma maşinii lui Holly. O tentau lumina şi căldura din cârciuma Coble, tânjind după atingerea fierbinte de whisky pe gâtul ei uscat. Chiar dacă nu era îmbrăcată ca muierea grasă şi şleampătă de mai devreme, ştia că oamenii se vor holba la ea. Din impuls, mai mult, porni agale spre casa lui Kate Dewar. Rover-ul era încă parcat în faţă, cu parbrizul acoperit de un strat consistent de gheaţă. Mânerul era, normal, înţepenit şi fu nevoită să-l zgâlţâie de câteva ori ca să-l deschidă. În spate avea geanta: lenjerie de schimb, periuţă de dinţi şi pastă. O avea mereu la ea, pentru orice eventualitate.

Bătu la uşă, dar nicio mişcare. Insistă şi, de data asta, auzi nişte paşi. Kate Dewar deschise, urmată îndeaproape de un tip. Era mai în vârstă ca ea, poate cincizeci, chiar şaizeci de ani, îmbrăcat cu o cămaşă în carouri şi tricou. În plus, o barbă încărunţită şi un chip brăzdat de vânt. Vera îşi verifică ceasul: nouă şi jumătate.

— Ah, dumneata din nou.

Vocea lui Kate trăda un amestec de iritare şi uşurare.

— Ar fi putut fi altcineva?

— M-au tot sunat de la presă. Ziare din Newcastle.

Evident, moartea unei bătrâne nu era suficient de interesantă pentru presa naţională, gândi Vera

— Am oprit telefonul, dar asta nu-i o idee prea grozavă când ai o casă de oaspeţi.

Părea să izbucnească în lacrimi în orice moment, simplele nimicuri tocindu-i nervii epuizaţi.

— Înţeleg. Pentru asta am venit şi eu, de fapt. Pentru afacerea dumitale. Mă întrebam dacă ai o cameră liberă în seara asta? La preţ întreg, evident. Dar o să vreau un mic dejun devreme. Ştii, eu locuiesc tocmai în deal, spre Cheviot, şi nu mă încumet să plec cu maşina pe vremea asta. Pe coastă e mereu de zece ori mai rău. Mi-ar prinde de minune să pot rămâne aici.

Brusc, Kate intră în starea profesională.

— Sigur că da, te rog să intri. Camera şase e liberă. Vrei nişte ceai în salon?

Vorbea cam repezit şi-i arunca poliţistei priviri suspicioase, speriată că venirea ei ar putea ascunde şi alte motive. Vera tăcu o vreme. Se sprijini de uşă şi întinse o mână pe lângă Kate, spre tipul din spatele ei.

— Eu sunt Vera Stanhope, mă bucur să te cunosc.

— El este Stuart Booth, logodnicul meu.

Chipul femeii se lumină deodată de încântare. Părea o adolescentă la prima dragoste. Vera se întreba dacă simţise vreodată chestia asta.

— Încă o dată, mă bucur să te cunosc, Stuart, îi repetă zâmbind.

Strângerea lui de mână era uscată şi fermă.

— Ştii ce mi-aş dori foarte tare? A fost o zi teribil de grea. Vreau să beau ceva. Bănuiesc că n-aveţi licenţă.

— Licenţă de rezident? Sigur că avem.

Vera îi zâmbi cu toată inima.

— Atunci aş vrea un pahar mare de scotch. Şi m-aş bucura să-mi ţineţi companie. Cred că şi vouă v-ar prinde bine un pahar, după o astfel de zi.

Îşi scoase cizmele de cauciuc şi lipăi spre salon în şosete, Kate şi Stuart neavând altă opţiune decât s-o urmeze. Se aşeză într-unul dintre fotoliile de piele şi aşteptă ca gazda să toarne băutura, după care rămase privindu-i, cu ambele mâini lipite pe pahar.

— De când sunteţi împreună?

Se uitară unul la altul.

— De vreun an.

Vocea lui Stuart părea a fi din nord, dar nu chiar din zonă. Poate din Yorkshire.

— Stuart predă la şcoala copiilor.

Kate îl privi mândră ca pe un fel de miracol al naturii, ca şi cum încerca să se convingă că există cu adevărat.

— Şi cum merge povestea asta? Trebuie să fie un coşmar ca profesorul de la şcoală să apară acasă, povestindu-i mamei tot felul de chestii, continuă Vera, lăsând paharul pe braţul fotoliului.

— Nu e uşor pentru nimeni. Şi acum, pe bune, n-aş povesti niciodată ce se întâmplă la şcoală.

Avea un fel de a vorbi încet şi articulat, ca şi cum şi-ar fi cântărit bine fiecare cuvânt. Îi luă mâna lui Kate într-a lui. Dumnezeule, îşi spuse Kate, parcă ar fi adolescenţi.

— Ai cunoscut-o pe Margaret Krukowski?

— Bineînţeles. Era ca un membru al familiei, spuse zâmbind timid. Urma să o conducă pe Kate la altar la nuntă.

— Aţi stabilit deja data nunţii? întrebă, deşi habar n-avea de ce se

agitau atâta. Dar nu comentă.

— Da, am ales o dată.

— Când ai văzut-o ultima dată pe Margaret?

— În weekend, spuse privind-o pe Kate pentru a-i confirma, ceea ce ea făcu imediat prin câteva mişcări ale capului.

— Copiii ieşiseră şi am invitat-o să ia cina cu noi.

— Dumneata nu locuieşti aici?

— Nu. Mai rămân uneori, dar Ryan şi Chloe nu sunt în largul lor, cum bine ai remarcat. Ne-am gândit că, odată căsătoriţi, le va fi mai uşor să accepte schimbarea.

Urmă un moment de tăcere. Stuart îi cuprinse umerii lui Kate. Vera se jenă, simţind că este în plus, şi se gândi că şi copiii se simt aşa tot timpul.

— Ce materie predai, Stuart?

Conversaţia de politeţe nu i-a fost nicicând la îndemână. Era unul dintre puţinele lucruri păstrate de la taică-său. Părea că şi cel din faţa ei se străduieşte la fel de tare.

— Muzică, spuse el şi se gândi să continue, de vreme ce Vera nu spunea nimic. Conduc orchestra locală. Şi formaţia de jazz.

Vera zâmbi cu plăcere.

— Înseamnă că e unul dintre multele lucruri pe care voi doi le aveţi în comun: muzica.

Brusc, se răsuci spre Kate.

— Sergentul mi-a spus că, odată, ai fost vedetă. De ce ai renunţat?

— Ştii cum e, obligaţii de familie, copii, spuse Kate şi scutură din cap, oarecum jenată să vorbească despre asta.

— Încerc s-o conving să-şi reia cariera.

Vocea lui era plină de zel, cerându-i parcă Verei să valideze acest demers onorabil. Îşi mângâie iubita pe păr şi gestul ăsta atât de intim o incomodă din nou pe Vera. Îi anunţă că va savura următorul pahar în cameră, alături de nişte ceai.

Dormitorul era plăcut mobilat, cu vedere spre stradă. Vera se

aşează la fereastră cu ceaiul şi whisky-ul aproape, iar când paharul se goli din nou îl umplu din sticla pe care o păstra în geantă. Tot pentru situaţii de urgenţă, la fel ca periuţa şi pantalonii trei-sferturi. Se gândea la Margaret, care locuise în casa asta ani de zile. Ce-o reţinuse în Mardle? Sărăcia sau vreun fel de letargie? Poate se obişnuise atât de tare cu locul, că nu mai avea chef de nicio schimbare. În plus, se simţea bine în mijlocul acestei familii. I-a plăcut să vadă copiii crescând, să simtă că face parte din viaţa lui Kate Dewar. Parte din ceva, de fapt. Poate că era o tipă reţinută şi extrem de discretă, dar nimănui nu-i place să fie complet singur. Cam ce părere ar fi putut avea Margaret despre Stuart Booth, mai apropiat ca vârstă de ea decât de Kate? Se aştepta la schimbări în viaţa ei odată cu nunta lui Kate? De ce a fost ucisă? De ce acum, într-o după-amiază plină de zăpadă, când toată lumea freamătă în spiritul Crăciunului? De ce fusese înjunghiată?

Vera îşi aminti de o poveste mai veche din ziare: un spion sau dizident, aşa ceva, fusese înjunghiat cu vârful unei umbrele, îmbibat cu o otravă letală şi secretă. La vremea aceea, incidentul i se păruse de-a dreptul ridicol. Existau metode mult mai simple de a ucide oameni, iar varianta asta îi sugera o gaşcă de puşti pasionaţi de jocuri de aventură. Apoi îşi aminti fanteziile lui George Enderby despre posibilitatea ca Margaret să fi fost un spion rămas în urma Războiului Rece şi înţelegea cumva motivaţia. Numele exotic est-european, evident, dar şi sentimentul că discreţia ei ascundea, de fapt, nişte secrete. *Spune-mi mie secretele tale, Margaret Krukowski. Ajută-mă să descopăr ucigaşul.*

Vera se ridică să meargă la toaletă şi descoperi că era deja ora unsprezece. Trase perdelele şi privi afară. Cârciuma se pregătea de închidere şi un grup de beţivi se străduiau să ajungă înapoi în centru. La biserică era din nou lumina aprinsă. În timp ce privea, lumina se stinse şi se deschise uşa. Preotul se ivi, în aceleaşi straie întunecate. *Pentru ce te-ai rugat, părinte? Pentru nemurirea sufletului lui Margaret? Sau a sufletului tău?*

Secţia de poliţie din Kimmerston era teribil de rece. Zăpada dărâmase câţiva stâlpi de electricitate şi întrerupsese curentul pe timpul nopţii. Acum se reparase, dar termostatul nu mai funcţiona şi centrala abia pornise. Erau înfofoliţi în haine, eşarfe şi mănuşi. Un somn bun şi un mic dejun bogat o aduseseră pe Vera în formă maximă. Era în picioare, lângă tabla de plastic pe care prinsese o fotografie recentă cu Margaret, primită de la Kate. Fusese fotografiată pe nepregătite, când stătea la masa din bucătăria de la demisol cu un cuţit de biscuiţi în mână, privind spre aparat abia în ultimul moment. Părea surprinsă şi amuzată. Vera adusese şi fotografia lui Margaret de la nuntă, găsită în camera ei. Avea impresia, uneori, că oamenii din echipa ei îi percep pe cei mai în vârstă ca fiind o altă specie. Foarte aproape de moarte, oricum, deci nu mai merită interes. Spre deosebire de un copil sau de un adolescent. N-ar fi spus niciodată lucrurile astea, nici nu le-ar fi gândit, probabil, în mod conştient, dar Vera spera ca fotografia unei femei cândva tinere şi frumoase îi va smulge din preconcepţiile lor. Pentru că Margaret fusese, odată, tânără. La fel ca ei.

— Margaret Krukowski. Înjunghiată ieri după-amiază în metrou, aparent fără martori – deşi metroul era extrem de aglomerat, nu e chiar imposibil. S-ar fi auzit dacă urla, dar un icnet a trecut neobservat. Un scenariu de coşmar, dar avem ceva noroc, totuşi, pentru că la faţa locului a fost prezent tot timpul un expert. Am dreptate, Joe?

Sergentul zâmbi şi Vera îşi închipuia că toţi copiii lui dormiseră neîntorşi, ceea ce-i priise şi lui. Se înţelegea bine cu Sal în ultimul timp şi chestia asta îl relaxa mereu.

— Am fost în acelaşi vagon, aşa e, dar la câteva rânduri distanţă. Trenul era teribil de aglomerat, ca de fiecare dată înainte de Crăciun şi în orele de după-amiază.

— Înţeleg, îl linişti Vera. Totuşi, spune-ne ce ştii.

Îl ascultă povestind din nou şi notă personajele pe care le

menţionase. Nu a omis nimic şi nu a adăugat nimic faţă de prima variantă. Era un martor foarte bun, îl instruise bine. Mulţumită, continuă prezentarea cazului:

— Evident, şi legiştii au avut parte de o anchetă de coşmar. O mulţime de urme care vor fi analizate săptămâni întregi de-acum încolo. Partea bună e că Billy Wainwright va fi foarte ocupat de sărbători. Petrecerile de la birou îl agită cam tare şi e prea bătrân să mai suporte asemenea şocuri.

Câţiva dintre ei pufniră amuzaţi. Şef al departamentului de legişti, Billy dezvoltase în timp reputaţia unui mare crai.

— Priorităţile zilei sunt următoarele: mare parte dintre oamenii prezenţi în metrou s-au oferit să dea declaraţii. Era trenul de patru şi jumătate de la Gara Centrală din Newcastle, oprit ulterior din cauza zăpezii la staţia Partington. Margaret se afla în primul vagon. Va trebui să trimitem un comunicat de presă prin care să cerem tuturor celor prezenţi în tren să se prezinte la secţie. După care, putem desena un plan cu locul fiecăruia şi gradul de vizibilitate. Holly, tu te ocupi de asta, o anunţă, după un scurt tur vizual prin sală. Organizezi o conferinţă de presă şi soliciţi o apariţie la *BBC Regiunea Nord,* dacă suntem în stare de asta. Contactează biroul de presă şi anunţă-i ce avem nevoie. Apoi te ocupi de răspunsurile primite, faci rost de un plan al scaunelor din metrou şi-l aşezi pe fiecare pe locul ocupat în realitate.

Holly se umflă în pene încântată, iar Vera se lăudă în sine pentru abilitate: devenea tot mai pricepută în a-şi dirija adjuncta. Holly se potrivea de minune să apară la televizor şi se va descurca excelent în colectarea informaţiilor de la pasageri. Dacă i-ar fi cerut să se ocupe doar de hârţogăraie, ar fi bocit trei săptămâni la rând. Coordonarea propriei echipei se dovedea floare la ureche. Cine naiba avea nevoie de instruire în management?

— Mai departe. De ce mersese Margaret în Gosforth? Bănuim că acolo a crescut. E posibil să existe încă membri ai familiei în zonă? Am verificat arhiva şi se pare că numele de fată era Nash. Charlie,

mergi pe firul ăsta. Poate chiar mai are un părinte în viaţă, având în vedere că unii trăiesc mai mult acum. Putem verifica la Departamentul de muncă şi pensii şi la casele de îngrijire ale bătrânilor din zonă? Nu vorbea niciodată despre familia şi trecutul ei cu oamenii din Mardle, dar ceea ce ştim sigur despre Margaret este că era o tipă extrem de reţinută. Poate că mergea în Gosforth să-şi viziteze rudele.

Charlie încuviinţă din cap. Vera observă că puştiul era ceva mai îngrijit în ultimul timp. După ce îl părăsise nevasta, era uşor de confundat cu unul dintre cerşetorii de la staţia de autobuz Kimmerston. Nici ea nu se putea lăuda cu prea multă atenţie la aspect, dar niciodată nu era murdară. În fine, aproape niciodată. Se întrebă în treacăt dacă avea o nouă prietenă sau pur şi simplu se împăcase cu ideea că trebuie să se îngrijească singur. Întotdeauna îl bănuise că ducea mai mult dorul rufelor curate decât compania neveste-sii. Vera se opri să-şi tragă sufletul. Se lumina de ziuă. O rază de lumină se strecurase prin geam direct pe faţa ei şi o făcea să se încrunte.

— Mai ştim şi că Margaret era complet dedicată cauzelor umanitare. Se implicase în tot felul de proiecte, dar mai ales într-unul numit „Adăpostul".

— Ah, locul acela pentru femei eşuate din satul Holypool, interveni Charlie, ridicând ochii din cana de cafea.

— Femei eşuate? se răsti Holly pe un ton de-a dreptul isteric. În ce secol ai rămas?

— A fost o glumă ironică, doar, răspunse el cu un rânjet.

Vera ajunse la concluzia că în viaţa lui intervenise în mod clar o schimbare. Niciodată nu mai încercase să fie ironic.

— De unde ştii despre „Adăpost"?

— Am arestat odată o tipă dependentă de droguri, destul de tânără. Nu mai erau locuri în celule şi nu mă-nduram s-o las liberă pe străzi. Mi se părea că are tendinţe sinucigaşe. Cei de la serviciile sociale mi-au sugerat s-o duc acolo.

— Joe, verifici tu acest adăpost? Te pricepi foarte bine la servicii sociale. Dacă Margaret era un voluntar implicat şi dedicat, e posibil să-şi fi făcut prieteni acolo, povestindu-le despre familie, despre relaţiile ei. La fel de bine putea căpăta şi nişte duşmani din rândul femeilor. Gruskin ne-a spus că multe dintre ele sunt foarte vulnerabile psihic. Ne interesează orice persoană cu istoric în boli mentale, paranoia sau episoade violente. Sau, poate, vreun fost criminal care s-a gândit să nu-şi iasă din mână.

Joe îşi luă în primire sarcina şi notă pe carnet adresa adăpostului. Holly ridică mâna:

— Dacă la adăpost sunt primite femei în urma unui abuz domestic, e posibil ca Margaret să fi devenit victima partenerului uneia dintre ele.

— Aşa este, Hol.

Vera era mulţumită de pistele identificate în anchetă, deşi simţea că centrul de interes rămânea încă în casa din strada Portului. Se sprijini pe birou şi se încruntă din nou în razele soarelui.

— Proprietara casei de oaspeţi, Kate Dewar – cunoscută anterior ca faimoasa vedetă Katie Guthrie – are un nou iubit: Stuart Booth. Nu are deloc cazier, nici măcar o amendă pentru depăşirea vitezei, dar vreau ceva mai multe informaţii despre el. Căutaţi orice relaţii anterioare, un trecut violent, poate. Ar fi bine să avem o discuţie cu directorul şcolii unde predă. Ceilalţi: am anunţat deja interviuri cu cei care au fost în tren şi care s-au declarat deja dispuşi să dea declaraţii. Purtaţi-vă frumos, dar nu uitaţi că oricare dintre ei ar putea fi criminalul. Ce vreau să spun e că nu renunţăm la tipul elegant în costum, doar fiindcă nu pare a fi genul. Trebuie să ştim exact unde erau aşezaţi, sau unde au stat în picioare şi dacă au remarcat ceva suspect. Margaret nu părea să aparţină unui anume gen de oameni, ceea ce înseamnă că se încadra foarte uşor în peisaj. Ne interesează în special călătorii care s-au suit în tren la Gosworth. Poate a remarcat-o cineva pe peron, sau a văzut din ce direcţie a venit.

Charlie tuşi.

— Doamnă?

— Da? răspunse ea şi îşi ridică sprânceana.

— Mă înşel eu sau metrourile au camere de filmat în prezent?

— De regulă, da, numai că aia din trenul nostru nu funcţiona.

Le zâmbi larg.

— Încercăm să aflăm motivul, ceea ce înseamnă că depindem de metodele clasice de investigaţie. Şi, înainte să mai întrebe careva, existau camere funcţionale în exteriorul staţiei de metrou, dar ningea atât de tare încât e imposibil să distingi ceva.

Flutură din mâini, îndemnându-i către propriile birouri.

— Dacă cineva are nevoie de mine, mă găsiţi lângă profesorul Keating la autopsie.

Capitolul 10

Kate Dewar abia dacă închisese un ochi. Stuart plecase acasă imediat ce Vera Stanhope se retrăsese în camera ei. „Trebuie să termin rapoartele de sfârşit de semestru, îi spusese. Iar copiii vor avea nevoie de întreaga ta atenţie." Ar fi vrut să-l roage să rămână, dar nu voia să forţeze lucrurile. Îşi dădea şi el seama cât de supărată era, însă nu ştia cum ar putea s-o ajute. Tristeţea ei îl deranja, nu se pricepuse niciodată la alinări sentimentale. Fusese atât de mult timp singur, încât acum era ca şi când ar fi învăţat o limbă complet nouă. Era un om bun şi blând. Kate înţelegea că moartea lui Margaret îl afectase considerabil, chiar dacă se cunoşteau doar de puţin timp. Şi nu de teamă n-a reuşit ea să doarmă, doar nu se aştepta ca ucigaşul lui Margaret să dea buzna peste ei şi să le facă şi lor felul. Avea, într-adevăr, şi astfel de temeri – o imaginaţie bogată, probabil – dar prezenţa Verei Stanhope, solidă şi implacabilă, făcea ca totul să pară teribil de ridicol. Nu, mai degrabă nişte subtilităţi ascunse o ţineau trează: afacerea, familia, cum va reuşi să organizeze o slujbă potrivită pentru Margaret. Se întinsese pe o parte, extrem de încordată, verificând ceasul de pe noptieră în fiecare oră. Abia aţipise când sună alarma.

De regulă, servea micul dejun începând cu ora şapte, dar Vera solicitase masa ceva mai devreme: „Cereale şi pâine prăjită e foarte bine. Nu vreau să vă deranjez." Remarcase în vocea ei o notă nostalgică şi nu-şi imagina că e genul preocupat de o dietă sănătoasă, aşa că pregătise şuncă şi cârnaţi, dornică să-i facă plăcere. Întotdeauna se străduise să placă – mare parte din problema vieţii ei. Dacă şi-ar fi început căsnicia stabilind de la început ce aşteptări are, în loc să ghicească pe parcurs cam ce i-ar plăcea lui Robbie, poate că lucrurile ar fi evoluat altfel.

Cu siguranţă, pe Vera Stanhope a mulţumit-o din plin. Femeia curăţase farfuria în câteva minute şi sclipea de încântare: „Ar trebui

să fiu mai atentă la ce mănânc, dar toţi meritǎm o tratajie din când în când." Nu-i mai adresase nicio întrebare despre Margaret. Nici pomenealǎ de crimă. Îşi achitase apoi nota cu bani gheaţă şi refuză chitanţa: „Nu e vina poliţiei că eu locuiesc pe coclauri. Nu pot deconta cheltuiala asta." După care dispăru pe uşă fluturându-şi mâna, iar Kate se simţi, în mod inexplicabil, abandonată. Aceeaşi senzaţie care o copleşise când şi-a dat seama că Margaret dispăruse din viaţa ei complet.

George Enderby sosise în sala de mese la ora opt fix. Poate că-i plăcea să se pretindă un spirit liber, de artist, dar Kate remarcase cât de dedicat este rutinei. Un ibric de cafea şi ouă ochiuri pe pâine prăjită. Aceeaşi comandă de fiecare dată. Tocmai spăla vasele când copiii se pregăteau să plece la şcoală. Îl privi pe Ryan pe geam, pierzând vremea pe stradă, cu geanta grea atârnându-i pe umăr. Nu se grăbea să ajungă la ore. Părea mai încântat zilele astea să-şi facă de lucru în atelier cu Malcolm Kerr decât să meargă la şcoală. Chloe plecă după câteva minute. Ceva mai încolo pe stradă, se întâlni cu un puşti pe care Kate nu-l ştia.

— Ce program ai azi, George? îl întrebă, revenind la treburile zilei, remarcând totodată geanta plină cu cărţi de la capătul scărilor.

— Merg în Newcastle, şi zâmbi trist. E o provocare: e greu să-i fac pe librari să acorde atenţie titlurilor din primăvară, când mintea tuturor e la Crăciun.

— Inspectoarea de la poliţie a rămas aici aseară. Nu putea ajunge acasă din cauza vremii.

— Zău? şi păru brusc interesat de subiect.

Kate îşi imagina că toată lumea e interesată de subiect, odată ce au depăşit şocul iniţial. Ca într-o telenovelă. Chiar şi copiii, care se purtaseră teribil de frumos aseară unul cu celălalt, reveniseră acum la îmbrâncelile lor de fiecare zi.

— A plecat acum o oră. Nu mi-a spus nimic despre anchetă, evident. Bănuiesc că nu vorbesc aşa, cu toată lumea, trase concluzia, în vreme ce aduna firimituri de pe o masă vecină în mâna făcută

căuş.

— Aşa e, încuviinţă George, probabil că nu vorbesc.

Mai târziu, când casa era tăcută şi curată, se aşează pe canapeaua din bucătărie cu gândurile aiurea; o nouă formaţie de folk recomandată de Stuart cânta la casetofon, iar vocile sunau cumva ca ploaia pe acoperiş, puţin difuze şi foarte monotone. Soneria de la intrare o trezi brusc din visare. Detectivul o anunţase că vor veni câţiva poliţişti să cerceteze camera lui Margaret. Nu-i spusese şi asta lui George Enderby. Nerăbdarea lui de a discuta despre moartea lui Margaret i se păruse de prost gust, deloc potrivită amabilităţii lui de până atunci. Se gândea că echipa de la poliţie ajunsese şi era cazul să le deschidă mai repede. Nu avea chef ca părintele Gruskin şi şleahta lui de admiratoare de vârsta a treia să remarce un grup de poliţişti la uşa ei. Zvonurile se răspândesc ca focul în Mardle.

La uşă nu erau poliţiştii, ci Malcolm Kerr, barcagiul. Câteodată, Ryan îl ajuta la atelier pentru bani de buzunar şi de la el aflase veşti despre divorţul lui Malcolm şi despre mutarea lui din casa din Warkworth în sediul fostului consiliu local din strada Percy. Îi remarcă pielea cenuşie. Se tăiase cu lama la bărbierit, iar ochii căpătaseră o paloare injectată în acelaşi timp cu vinişoare de sânge. Păşise pe trepte şi se aflau la acelaşi nivel de înălţime, iar Kate simţea duhoarea de alcool stătut.

— Malcolm.

Nu avea chef să-l invite înăuntru. Nu-l cunoştea prea bine, dar reputaţia îi era nefavorabilă – un tip taciturn, care bombăne întruna. Primul gând a fost că Ryan l-a deranjat cu ceva. Presupunea că îi făcea plăcere prezenţa lui Ryan, dar băiatul era un mister şi pentru ea însăşi.

— Vreau să-ţi vorbesc despre Margaret, îi spuse. Pot intra? şi înaintă hotărât spre casă, astfel că femeia fu nevoită să-i facă loc înăuntru.

Îl conduse în salon, fiindcă era mai aproape de uşa de la intrare.

Cumva, se simţea mai în siguranţă să vorbească cu el în prezenţa unei căi rapide de evadare. Avea ceva aparte, încrâncenat şi dur, care o speria teribil. Atelierul se afla pe strada Portului de dinainte de a se muta ea în casă, cu mulţi ani înainte, credea ea. Era un fel de reper al străzii, ca biserica şi cârciuma. Moştenise meseria de barcagiu a lui taică-său, care făcea curse pe insula Coquet, şi fusese până nu demult şi timonier: viteazul oraşului, morocănos, dar de încredere. Nu-l remarcase prea des în timpul ăsta, dar acum se întreba dacă nu suferea, cumva, de vreo boală mentală.

— Ce doreşti, Malcolm?

Stătea la distanţă de ea, în colţ, lângă foc. Încerca să rămână calmă, să nu cumva să-l înfurie.

— E despre Margaret.

— Dacă ştii ceva despre ea, trebuie să mergi la poliţie. Oricum, vor apărea aici cât de curând, vor să-i cerceteze camera, adăugă repejor, încântată de inspiraţia ei.

— Pot s-o văd şi eu? Şi cuvintele îi ţâşniră dintre dinţi ca nişte gloanţe. Să văd unde a trăit?

— Bineînţeles că nu! i-o tăie, ceva mai încrezătoare în propriile forţe.

Tipul părea îmbătrânit şi confuz, în scaunul cu spătar înalt şi cu mâinile pe genunchi, ca un pacient al unui sanatoriu de bătrâni.

— Nu am cheia şi, în plus, e un spaţiu intim, adăugă, dar remarcă deodată că plângea. Pe obraji i se scurgeau şiroaie mari de lacrimi. Observă că nu era obişnuit să plângă şi nu ştia cum să se poarte. Kate scoase un şerveţel din pachet şi se ridică să i-l ofere.

— Nu mi-am dat seama că eraţi apropiaţi, îi spuse, ceva mai amabil.

El primi şerveţelul şi-şi curăţă faţa.

— Margaret Krukowski a lucrat pentru mine, cu mult timp în urmă. Trăia încă tata şi aveam pe atunci un birou în atelier. Ţinea contabilitatea, răspundea la telefoane, primea rezervări.

— Ah, nu ştiam.

Erau o mulţime de lucruri în Mardle de care nu ştia. Copiii ei erau mai integraţi în comunitate decât era ea. Secrete despre alte familii, zvonuri despre afacerile de pe strada Portului. Închisă în casa asta mare toată ziua, Kate nu afla mare lucru, iar pe Stuart îl lăsau rece chestiile astea. Părea extrem de mulţumit cu sine şi tot ce-i trebuia era ea şi muzica lui. Aşa că primea veştile la mâna a doua, de la copii sau din frânturi de conversaţie surprinse la magazin.

— Lucrurile s-au agravat după o vreme, continuă el, mai mult pentru sine. Am fost nevoiţi s-o concediem. A urmat şi un incendiu, aşa că am pierdut şi biroul.

— Îmi pare rău, dar ce altceva ar fi putut spune.

Se ridică dintr-odată şi bruscheţea gestului, statura lui masivă o speriară din nou; se trase un pas înapoi.

— Slujba de înmormântare, îi spuse.

— Nu ştiu când va fi, răspunse ea rapid. Trebuie sa aşteptăm ca poliţia să ne returneze corpul.

— Vreau să contribui şi eu, orice trebuie făcut.

Observă că lacrimile îi umpluseră iarăşi ochii.

— Te anunţ, promit.

Se îndreptă spre uşă, sperând ca el să vină în urmă. Se apropie, într-adevăr, dar se opri în dreptul scărilor, privind în sus. Pentru o clipă, se temu că va face din nou un gest imprevizibil şi se va repezi spre camera lui Margaret. Părea că mai fusese în casa asta şi ştia foarte bine ce unde se află. Ar fi vrut să-i spună: *cred că remarci o diferenţă faţă de cum arăta înainte.* Pentru că nu exista nicio comparaţie cu ceea ce fusese înainte ca ea să preia casa, iar el nu mai intrase de atunci aici. Sau o mai făcuse? Margaret nu primea niciodată vizitatori în cameră.

Înainte să spună vreo vorbă, Malcolm se răsuci şi o zbughi afară, de parcă îl alungase ceva. Îşi luă la revedere cu mâna, fără să se întoarcă şi fără să se oprească din mers. Kate închise şi încuie uşa şi se întoarse în bucătărie. Muzica bâzâie în continuare, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, şi i se păru o clipă că discuţia cu Malcolm

Kerr ar fi putut fi tema unui cântec. Vera Stanhope îi lăsase cartea de vizită înainte să plece, „în caz că-ţi aminteşti ceva util.” Kate o ridică şi o privi o vreme. Şi apoi, sub impuls, luă telefonul. „Indiferent ce”, spusese Vera, „detaliile minore contează cel mai mult.” Kate se simţea ca un copil: fetiţa cuminte din faţa clasei, care-şi dorea foarte mult aprecierea profesorilor. Nerăbdătoare să facă pe plac. Îi povesti Verei despre vizita lui Malcolm şi că Margaret lucrase mai demult pentru el şi tatăl lui.

— Am avut senzaţia, îi spuse Kate după ce Vera o ascultă cu răbdare, că a fost ceva mai mult decât o prietenie între ei.

Capitolul 11

Vera nu se sinchisise vreodată de autopsii. Morţii n-au ce să-ţi mai facă; de cei vii trebuie să te fereşti. Paul Keating, medicul legist, era din Belfast. Un tip religios, taciturn şi foarte demn, prieten de golf foarte bun cu şeful biroului de criminalistică, Billy Wainwright. Vera se trezea adesea întrebându-se despre ce oare vorbesc ei doi pe teren sau în barul de după partida de golf. Părea să nu aibă nimic în comun decât moartea.

La morgă era mai frig ca de obicei şi se întreba dacă lumina fusese oprită peste noapte şi la spital, ca la secţia de poliţie, din cauza ninsorii abundente. Femeia care zăcea pe masă era, cu siguranţă, încremenită. De gheaţă. Vera nu era vreo sfioasă, dar şi-ar fi dorit să se pună nişte pături pe oamenii ăştia.

Keating vorbea, înregistrând primele impresii. Îl asculta, deşi mintea îi zbura la corpul lui Margaret: arăta bine pentru vârsta ei, cu excepţia unui cerc de grăsime în jurul taliei. Femeia avea şi acum nişte pomeţi uluitori. Îşi aminti admiraţia lui Joe pentru tânăra Margaret din fotografia de la nuntă şi simţi un ghiont familiar de gelozie. Nu prea fusese admirată nici la 20 de ani. Evident, lui Joe îi plăceau schiloadele: Sal era numai piele şi os.

Keating făcu o pauză şi ea profită de moment pentru a-i adresa întrebarea care o zgândărea de la începutul anchetei:

— Nu pot să înţeleg cum de nu a observat nimeni nimic. Un tren plin de oameni. Ar fi ţipat, nu-i aşa? Joe nu a auzit nimic, dar stătea în celălalt capăt al vagonului, ce-i drept.

— Nu neapărat, spuse Keating. În plus, a curs foarte puţin sânge. Insuficient pentru a fi observat.

Cu ajutorul unui asistent, o răsuci pe Margaret pe o parte.

— A fost înjunghiată cu un cuţit cu lama extrem de subţire, lungă şi subţire. Probabil că a simţit durere, dar mai degrabă un disconfort decât ceva teribil. O împunsătură de ac. Dacă stratul de grăsime

subcutanat s-a închis la loc deasupra rănii, sângerarea externă a fost nesemnificativă. A murit înainte ca ea sau oricine altcineva să-şi dea seama ce se petrece.

Un mod acceptabil de-a muri, credea Vera. Chiar înainte de Crăciun, într-un tren plin de oameni, în compania unor adolescenţi agitaţi şi adulţi îndopaţi cu bere. Ştia şi morţi mai dure.

— Criminalul ştia exact ce face, înseamnă.

Keating ridică din umeri.

— Ori ştia, ori a fost incredibil de norocos.

— A fost înjunghiată din spate?

Cum era posibil? Doar stătea pe scaun. Joe povestise în detaliu cum femeia ocupase singurul loc liber din vagon. Cum era s-o înjunghie în spate?

— Cu siguranţă, din spate.

Medicul îşi continuă raportul, dar mintea Verei rămăsese blocată pe acest nou amănunt. Margaret, o femeie îmbrăcată cu gust, păşeşte de pe peronul plin de zăpadă în metrou, găseşte un loc liber şi se aşază cu spatele lipit de spătar. Încerca să creeze scenarii care să explice prezenţa rănii din spate, lama ascuţită penetrând haina de caşmir. Poate că fusese urmărită din Gosforth şi înjunghiată când se afla încă în picioare. De ce ar fi ales criminalul să atace într-un tren plin de posibili martori? O stradă întunecoasă şi dosnică ar fi fost mult mai nimerită. Ori poate că Margaret s-a răsucit în scaun să se uite pe geam şi criminalul a profitat de ocazie. În oricare dintre cazuri, criminalul se putea da jos din tren la orice staţie între Gosforth şi Partington. Au presupus că fusese omorâtă aproape de ultima staţie dar, dacă moartea a survenit atât de parşiv şi subtil pe cât sugera Keating, teoria nu mai stătea în picioare.

Vorbele lui Keating se înşirau în fundalul gândurilor ei şi, deodată, remarcă o tăcere bruscă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, trezită la realitatea aerului rece îmbibat cu duhoarea reziduurilor umane.

— Victima noastră era foarte bolnavă, remarcă medicul,

încruntându-se. Cancer la intestine. Am găsit câteva indicii şi la ficat, dar boala a pornit de la intestine.

— Tratabil? întrebă, deşi habar n-avea de ce-ar fi fost relevant în acest punct. Doar nu se înjunghiase singură în spate, într-un gest disperat de sinucidere publică.

— Poate. Deşi nu sunt semne că ar fi urmat vreun tratament.

— Probabil a fost diagnosticată recent, spuse mai mult ca pentru sine, evaluând valabilitatea teoriei. Alte scenarii, alte poveşti. Trebuie să-i găsesc medicul curant.

Părea puţin probabil ca Margaret să fi mers la o clinică în după-amiaza morţii sale. Nu existau spitale în apropiere de staţia de metrou Gosforth.

Soarele strălucea de-acum de-a binelea, fără să alunge însă gerul. Copiii formaseră un gheţuş pe trotuar şi Vera aproape că se rostogoli călcând pe el. Îşi verifică telefonul, în caz că pierduse ceva important în timpul autopsiei, şi imediat aparatul îi zbârnâi în mâini. Iniţial, nu recunoscu vocea apelantului şi trecură câteva secunde bune până să-şi dea seama că vorbeşte cu Kate Dewar. O ascultă povestindu-i vizita lui Malcolm Kerr.

— Organiza excursiile pentru observarea păsărilor de pe insula Coquet.

Vera îşi amintea un puşti subţirel şi stângaci, dar destul de agil pe barcă.

— Împreună cu taică-său, interveni ea.

Kate se miră, evident, de comentariul ei.

— Taică-său a murit cu ani în urmă.

— Şi ţi-a părut ciudat tipul?

— Felul în care vorbea despre Margaret mi-a dat senzaţia că au fost mai mult decât simpli prieteni.

Parcă *Rover*-ul pe strada Portului şi avu senzaţia că s-a întors acasă. Kate era cu ochii pe geam, probabil, fiindcă imediat îi deschise uşa de la intrare.

— Nu te superi dacă vorbim în bucătărie, îi spuse, am mâncarea în cuptor.

Vera o urmă la demisol, încântată că nu trebuie să stea în salonul lustruit.

Brusc realiză că-i amintea de o casă funerară sau de o capelă mai luxoasă.

— Mirosea a alcool, începu Kate, probabil de aseară sau chiar de azi dimineaţă. Toată lumea ştie că-şi pierde vremea seara cu câteva pahare la Coble şi continuă şi la atelier cu ceva cutii de bere, dar nu l-am văzut niciodată beat, nici când l-a lăsat nevasta, Deborah.

Porni cafetiera şi apa fierbinte începu să picure peste cafea, umplând camera de arome.

— Deborah?

— Fosta lui nevastă.

Kate deschise cuptorul şi scoase o tavă de fursecuri.

— Margaret le făcea foarte bune.

— Poate că n-o să mai ai de ce să te chinui cu fursecurile, dacă te apuci din nou de muzică, îi spuse Vera şi o privi cu atenţie. Nu prea înţelegea care era ideea cu cariera muzicală. Era un vis, încurajat de Stuart, sau existau deja planuri concrete?

— Ei, poate, deşi nu-mi fac iluzii. E o afacere complicată şi nici Stuart nu e genul care să creadă în vise.

Zâmbi, totuşi, şi Vera bănuia că era încântată în sinea ei de tot pachetul: muzica şi omul din spatele ei.

— Când s-au despărţit Malcolm şi Deborah? continuă, încântată la culme să vorbească despre genul de personalităţi capabile de crimă. Bârfe, dar legitime, în interes de serviciu.

— Acum cinci ani sau cam aşa. Deborah investise în afacerea lui Malcolm şi el a fost nevoit să-i cumpere partea. Aveau o casă foarte frumoasă, pe coastă în Warkworth, şi a vândut-o ca să-i poată plăti datoria. Acum locuieşte într-un bloc amărât pe strada Percy, care a fost cândva al primăriei.

— În Mardle?

— Da, confirmă şi turnă cafea pentru amândouă. Chiar în spatele bisericii.

— Ştii dacă Malcolm şi Margaret mai erau încă apropiaţi? o întrebă, cu ochii la fursecurile pe care, însă, Kate le lăsase să se răcească.

— Nu, dar nu am ştiut nici că Margaret a lucrat pentru el cândva. La birou, aşa mi-a spus. Nu mi-a vorbit niciodată despre asta, iar Malcolm nu mai are de mult acel birou, doar o ruină de atelier. Cred că s-a întâmplat înainte de a ne muta noi aici.

După un moment de tăcere, Vera îşi reluă întrebările:

— Aveţi vreo policlinică în Mardle?

Întrebarea apăru din senin şi Kate îşi imagină că Vera îşi pierduse răbdarea.

— Avem, dincolo de linia de tren spre oraş. E o clădire nouă lângă liceu.

— La îndemână, comentă, sorbind din cafea. Ştii cumva dacă Margaret era înscrisă la un medic acolo?

— Nu ştiu, mărturisi Kate după un moment de reflecţie. Nu e ciudat? Am locuit împreună în aceeaşi casă atâţia ani şi nici măcar nu ştiu unde mergea la doctor. Nu era bolnăvicioasă. Îmi amintesc că i-am sugerat la un moment dat să se vaccineze contra gripei, toată lumea din oraş era bolnavă. Ea n-a vrut, spunea că nu putea să sufere acele.

— Părea în apele ei în ultimele zile?

De data asta, răspunsul veni ceva mai prompt.

— Nu prea, acum că mă gândesc. Oarecum distrată, preocupată, umblând aiurea ca într-un fel de vrajă. Am întrebat-o ce s-a întâmplat şi mi-a spus că are nişte lucruri de lămurit.

Din nou această obsesie pentru intimitate, atât de multe secrete. Of, Margaret Krukowski, ce tot aveai de ascuns?

Peste oraş se aşternuse o negură bizară. Nişte nori deşiraţi se aşezaseră hotărât în calea soarelui şi Verei îi mirosea a zăpadă.

Decise ca imediat ce începe ninsoarea să pornească spre casă. Tânjea după o noapte în propriul pat, în care să judece lucrurile în detaliu. Cu siguranţă, vecinii curăţaseră drumul ca ea să poată ieşi dimineaţă.

Era deja prânz. Mai mulţi copii formaseră o coadă la cherhana, unii dintre ei doar în uniformă, părând să nu simtă frigul. I se păru că o vede pe Chloe Dewar alături de un băiat, dar nu era sigură. Pentru ea, toate puştoaicele astea arătau exact la fel. Atelierul lui Kerr era înconjurat de un gard înalt de zăbrele cu ţepuşe, iar accesul se făcea printr-o poartă dublă de lemn. Mergând înapoi în trecut, Vera avea impresia că se întâlniseră cu barcagii din Mardle aici, la atelier, în noaptea în care se aventurase cu Hector în căutare de ouă de păsări rare. Apoi se duseseră în port şi luaseră barca. Nu cea în care se organizau excursii, *Lucy-May,* ci una mai mică, dar cu motor puternic. Încercă să-şi amintească biroul, dar nu avea nicio imagine în cap.

Poarta era deschisă, dar porţile se lăsaseră atât de mult, că se chinui să salte una dintre ele şi s-o împingă pe stratul de zăpadă. Nu-l zărea pe Kerr, în schimb observă urmele de paşi în zăpadă, care duceau la un hambar construit din scânduri şi table ondulate unde îl descoperi. Printr-o fereastră mică, atât de jegoasă că nu puteai vedea înăuntru, desluşi o siluetă ghemuită într-un fotoliu răpănos; ciocăni în geam. Nicio mişcare şi imaginaţia ei o luă razna. Altă crimă. Sau poate un suicid. O grămadă de unelte cu care să omori o femeie, într-un astfel de loc. Şi cuţite să-ţi tai venele cu succes, dacă te copleşea vina ulterior.

Bătu din nou în geam, de data asta mai tare. Kerr se smuci în scaun şi se ridică. Înainte să iasă, Vera i-o luă înainte şi intră în hambar. Era foarte cald înăuntru, de la o sobă mică pe lemne care ardea într-un colţ, într-o atmosferă îmbibată de miros de fum şi sudoare. Bea mult şi dormea foarte puţin, ştia bine semnele.

— Cine dracu eşti?

— Vera Stanhope.

Nu o deranja întrebarea. Putea impresiona şi ea foarte bine un urs cu capul lovit de mahmureală.

— Inspector detectiv Stanhope.

Îi repetă numele, recunoscându-l parcă.

— Cred că l-ai cunoscut pe tata, îi spuse, cu gândul că Hector lucrase cu acest om ani la rând. Kerr nu şi-ar fi amintit numele doar după o ieşire. Unde-l mai dusese oare pe Hector cu şalupa lui de cauciuc? Ce ouă mai furaseră împreună?

— Doamne, eşti fata lui Hector!

Între un acces de tuse şi câteva sughiţuri, tipul reuşea să împroaşte cu salivă peste tot.

— Eşti poliţai? Bietul om, se răsuceşte în mormânt.

Vera mută un teanc de reviste cu bărci de pe un scaun şi se aşează.

— Margaret Krukowski.

Kerr se aşează şi el, privind pierdut la un punct din faţa sa.

— Ce-i cu ea?

— A lucrat pentru tine?

— Demult de tot, aprecie reţinut, pentru a nu da nimic în vileag.

Vera se întreba ce altceva mai ascundea de poliţie, în afară de raidurile în rezervaţia naturală de pe insulă. Cu siguranţă, nu-şi plătea tva-ul. Comerţ ilicit cu peşte? Trafic de homosexuali şi băutură?

— Mă interesează numai crima, atât, îi spuse. Orice informaţie despre Margaret ne poate ajuta foarte mult.

— A lucrat pentru noi cu mulţi ani în urmă, cam în perioada în care l-am cunoscut pe taică-tău. Afacerea mergea mult mai bine atunci. Duceam turişti pe insulă şi vindeam destul de bine şi peşte. Ofeream şi servicii de transport. Aveam un birou în curtea asta, un fel de gheretă de lemn. Margaret era foarte tânără, o puştoaică doar. Dar una elegantă, în căutare de lucru. Tata i-a dat o slujbă, în ideea că o să dea bine la telefon. Vorbea foarte frumos.

— Era măritată?

— Nu ştiam prea multe despre ea, îi spuse ezitând.

— Hai, Malcolm, nu mă aburi. O muiere aşa arătoasă ca ea? Tu, în floarea vârstei, cu sângele clocotind? Clar ştiai dacă era măritată sau nu.

Îşi ridică ochii spre ea, privind-o ostil.

— Ţi-am zis, sunt aici strict ca să aflu cine i-a venit de hac. Şi mi se pare că ţi-ar plăcea şi ţie să afli chestia asta.

— Cred că era măritată la vremea aia. Cu un marinar străin, completă după o vreme. Dar n-a durat. Cred că a făcut-o doar ca să-i enerveze pe-ai ei.

— Crezi că individul ăla îi mai ardea câte o palmă? continuă Vera, cu cel mai firesc ton din lume.

— De ce crezi că ar fi făcut-o? îi răspunse, cu ură şi cu suspiciune din nou.

— Potrivit preotului, Margaret se oferise voluntar la un adăpost pentru femei abuzate, fără casă. Mă gândeam că poate exista o legătură. Asta e treaba mea – să găsesc legăturile.

— Neah. Nu cred că o bătea. Margaret îl iubea la nebunie. Era tânără şi proastă, iar el arăta bine şi îi luase minţile cu gesturi romantice. Au fost fericiţi, o vreme, până când el s-a plictisit de sărăcie şi a fugit cu alta.

— Ţi-ai încercat şansele cu ea, când bărba-su a dispărut din peisaj? îl întrebă, privind la fereastra mică şi jegoasă, pe care alunecau încet fulgi de zăpadă.

El scutură din cap.

— Nu s-ar fi combinat cu un băiat din zonă, cât timp spera ca Pawel să se întoarcă la ea.

— Aşa îl chema?

— Îhm, şi acceptă fără tragere de inimă să-l spună pe litere.

— Când ai văzut-o ultima dată?

— Ieri dimineaţă, recunoscu ezitând. Era pe strada Portului şi se îndrepta spre staţia de autobuz din colţ.

— Ai vorbit cu ea? insistă ea, simţind că-i scoate vorbele cu cleştele.

— Am salutat-o, trecând pe lângă ea. Veneam aici, aveam o rezervare de transport pentru unul dintre clienţii doamnei Dewar.

— Da' cine se încumetă să iasă în larg pe o vreme ca asta?

Pentru prima dată, el îi zâmbi larg.

— Un profesor ţicnit, pe nume Mike Craggs. Lucrează la Universitate ca biolog marin. Studiază temperatura apei şi vrea să-l duc câteva ore pe insulă, o dată la două săptămâni. Cred că ia mostre şi de pe coastă, oricum.

— La ce oră v-aţi întors în port?

— După-amiaza târziu, spuse el ridicând din umeri. Prognoza era foarte proastă şi profesorul voia să ajungă acasă. Nu începuse să ningă, dar se întunecase deja.

— Ce-ai făcut după aceea? continuă, încercând să-şi păstreze o voce calmă. Era o conversaţie, nu interogatoriu.

— Am trecut pe acasă. Înghеţasem şi voiam să fac o baie fierbinte şi să mănânc ceva. După care am ieşit la cârciumă.

Îşi ridică ochii spre ea, provocând-o parcă să-i ceară detalii. Vera se abţinu. Putea foarte bine să întrebe la Coble pe la cât îşi făcuse Kerr apariţia.

— De ce-ai suferit atât de tare că a murit? îl întrebă, cu o voce moale şi blândă. Aţi devenit prieteni buni, ca să spun aşa, în toţi anii ăştia?

El se aplecă înainte, îşi înfăşură mâna într-o cârpă, deschise uşiţa sobei şi aruncă înăuntru o bucată de lemn.

— Neah, nici vorbă. Cred că îmi amintea de tinereţe, atâta tot.

Tăcu o vreme, după care adăugă:

— Au fost vremuri bune.

Capitolul 12

Holypool era la doar câţiva kilometri de Mardle în continent, dar Joe avea impresia că ajunsese în altă lume când se apropie de adăpost – o lume la care doar aspira. Întotdeauna îi plăcuse satul şi se imaginase adesea locuind în micul cartier de locuinţe construit recent în spatele cârciumii. Pe ambele părţi ale străzii principale înguste se aliniau căsuţe de piatră, fiecare cu câte o mică grădină în faţă. Vara, era un adevărat concert de păsărele. Soarele şi traficul de peste noapte curăţaseră strada de zăpadă, dar pe acoperişuri rămăsese suficientă zăpadă ca locul să pară desprins dintr-o carte poştală, genul pe care ar fi trimis-o mătuşa lui.

De ceva vreme, nu mai reuşea să-şi scoată din minte cântecul „Lună albă de vară" cu care Katie Guthrie devenise celebră. Melodia i se strecura prin cotloanele minţii în timp ce conducea şi-şi aminti de el şi de Sal, când nu erau altceva decât doi puşti naivi, şi de luna aceea în care amândoi îşi terminaseră examenele şi nimic nu mai conta decât ei doi şi planurile lor de viitor.

„Adăpostul" era găzduit de o casă aflată ceva mai departe de stradă, ascunsă de copaci şi înconjurată de teren agricol. Pe alee se afla o poartă de lemn, el opri, ieşi din maşină să o deschidă, iar atenţia îi fu atrasă de zgomotul apei care picura – gheaţa de pe ramuri se topea încet. Aleea era plină de gropi, acoperite din loc în loc cu cenuşă şi argilă, aşa că trebuia să conducă încet. Se întreba ce părere au locatarii despre acest loc. Majoritatea fiind din oraş, probabil că aveau senzaţia că păşiseră în alt univers. Oare cum suportau noaptea întunericul de nepătruns şi liniştea deplină? Se înfioră numai gândindu-se la asta.

Un pâlc de nori acoperi soarele. Părăsi zona de copaci şi ajunse într-o curte pietruită cu dale, mărginită pe două laturi de casa de piatră şi pe a treia de un şir de clădiri lăsate în paragină. O femeie în blugi şi tricou apăru din dreptul unei structuri deschise de lemn,

odinioară probabil un garaj sărăcăcios. Împingea de zor o roabă cu buşteni de lemn şi se opri din mers când remarcă prezenţa vizitatorului neaşteptat. Îl privi nemişcată cât timp coborî din maşină şi se apropie de ea. Joe nu era în largul lui, nu ştia cum s-o abordeze. Era oaspete la adăpost sau doar lucra aici? Incertitudinea în privinţa oamenilor îl neliniştea de fiecare dată.

— Vă pot ajuta?

Cuvintele nu trădau cu nimic statutul ei. Nu-i putea deosebi accentul, dar percepuse tonul oarecum ostil. Sau, măcar precaut. Joe o privi, la rândul său, încercând să-şi amintească dacă s-au mai văzut vreodată, dacă era posibil ca ea să se fi aflat printre călătorii metroului în după-amiaza trecută. Nicio amintire în privinţa ei. Dar, după cât de multe chipuri vedea mereu, asta era o consecinţă firească.

Se pregătea să întrebe de responsabilul casei, când uşa de la intrare se deschise şi un labrador auriu o zbughi afară, urmat de o femeie de vârsta a doua. Femeia era scundă şi grăsuţă, îmbrăcată cu o fustă mov trapezoidală şi un cardigan colorat croşetat de mână, care o făcea să pară mai plinuţă decât era de fapt. Era încălţată cu cizme de cauciuc. Strigă câinele, care pornise deja în întâmpinarea lui Joe.

— Sandy, vino înapoi!

Era din Scoţia şi, când vorbea, părea că râde în acelaşi timp. Repetă apoi aceeaşi întrebare ca femeia dinainte.

— Vă pot ajuta?

Erau primitoare, dar aşteptau răspunsuri directe. Joe rămăsese locului. Întotdeauna avusese o strângere de inimă în faţa câinilor mari, de când un astfel de câine sărise pe el şi-l dărâmase în prima zi de şcoală. Încă un motiv pentru mişcările Verei.

Se prezentă şi femeia din Scoţia zâmbi uşor.

— Bănuiesc că ai şi o legitimaţie? Avem o oarecare temere faţă de străinii care apar aici, la adăpost, nu-i aşa, Laurie?

Tânăra pufni.

— Nu-i nevoie de legitimaţie, spuse ea. E copoi, îi miros de la o poştă, declară ea şi apucă hotărâtă mânerele roabei şi porni într-o latură a casei.

Joe îşi flutură legitimaţia în faţa femeii mai în vârstă.

— Hai înăuntru, e frig. Pregătesc o cană de ceai. Ne pregătim de prânz, dacă ai plăcerea să ni te alături.

Nu era mult mai cald în casă. Podeaua era acoperită cu dale de piatră şi fu nevoit să păşească peste teancuri de cizme, o tricicletă şi un premergător mare şi demodat. Holul de la intrare era înalt şi spaţios şi, într-unul din colţuri, fusese instalat un brad de Crăciun, decorat cu lănţişoare de hârtie şi stele din folie de aluminiu. Femeia îl conduse într-un birou mobilat cu un pupitru tocit, o canapea atât de joasă că aproape ajungea pe podea şi vreo două scaune de bucătărie.

— Am uitat să mă prezint. Sunt Jane Cameron. Eu mă ocup de locul ăsta – am păcate de răscumpărat.

Termină de vorbit şi ieşi din cameră, iar Joe o auzi strigând pe hol că ar dori ca cineva să fie aşa de drăguţă şi să le aducă nişte cafea. Reveni în camera care se umplea parcă de personalitatea ei caldă. Joe se trezi spunându-şi că nu mai întâlnise pe nimeni ca ea.

— Şi acum, ofiţer Ashworth, care este scopul vizitei dumitale? continuă, în timp ce se instalase la birou, iar Joe pe canapea, fapt care-l plasa pe un nivel inferior. Simţea, însă, că se bucură de întreaga ei atenţie.

— Aveţi un voluntar aici pe nume Margaret Krukowski?

— Da, îi spuse încruntată. Ce s-a întâmplat?

— Nu v-aţi uitat la ştiri aseară? Nici părintele Gruskin nu v-a telefonat?

— N-am vorbit de câteva zile cu Peter şi aseară nu ne-am uitat la televizor. A fost pană de curent între şase şi unsprezece seara. Melodramatică şi neobişnuită situaţie, dar ne-am mulţumit cu câteva lumânări şi un foc puternic. Femeile bombăneau, dar cred că, într-un fel, au savurat contextul. Când a revenit curentul, eram deja

în pat.

— Margaret Krukowski a fost ucisă, îi spuse Joe. Trebuie să stăm de vorbă cu toţi cei care au cunoscut-o.

Jane Cameron amuţise şi îl privea uluită. Părea îmbătrânită, palidă.

— Nu pot să cred. Cine ar avea motiv s-o omoare pe Margaret?

— De asta sunt aici. M-am gândit că veţi putea să mă ajutaţi.

Se auzi o bătaie în uşă şi femeia pe care o întâlnise mai devreme intră cu o tavă cu un ibric cu cafea, o sticlă de plastic cu lapte şi două căni. Pe o farfurie aşezase câţiva biscuiţi similari celor de la pensiunea de pe strada Portului. Deci Margaret gătea şi aici. Laurie lăsă tava pe birou. O privi pe Jane şi observă că-şi schimbase starea de spirit.

— Te simţi bine?

— Da, îi confirmă, dar remarcă îngrijorarea din ochii femeii. Zău, mă simt în regulă. Ieşim mai târziu şi stăm de vorbă. Lasă-mi doar câteva minute.

Laurie îi aruncă o privire furioasă lui Joe, cauza supărării lui Jane, după care ieşi din încăpere. Jane turnă cafea şi îi oferi lapte şi zahăr, dar cu mintea în cu totul alt loc.

— Îmi pare rău, spuse în cele din urmă. Mi-e greu să accept vestea asta, Margaret părea indestructibilă. Avea mai multă energie decât oricine. Cu toţii îi vom simţi lipsa aici teribil. Eram ca o familie. Obişnuia să-i aducă uneori şi pe copiii lui Kate. I-a adus şi recent, când am organizat un eveniment special. Acum câteva săptămâni am făcut un târg de Crăciun şi Kate a venit împreună cu copiii să ne ajute, povesti zâmbind. Întotdeauna ducem lipsă de bani aici. Suntem tot timpul ameninţaţi cu închiderea şi nici măcar la târgurile astea nu adunăm prea mult.

— Povesteşte-mi puţin despre „Adăpost”.

— E deschis de vreo douăzeci de ani. Eu sunt aici de la început, iar Margaret a venit ca voluntar imediat după mine. E un loc pentru femei care au nevoie de un refugiu temporar. Nu doar femei bătute

sau abuzate, ci şi dependente de tot felul de droguri sau care au nevoie de sprijin când părăsesc o casă de îngrijire sau chiar închisoarea. Primim şi copiii rezidentelor, deşi în prezent nu avem copii, îi mărturisi zâmbind. Lucram ca asistent social în oraş şi mi-am luat şase luni de concediu să pornesc acest proiect. Şi n-am mai plecat de atunci. Poate că am încercat doar să mă eschivez de serviciu, dar mă simţeam mai relaxată aici. E o oportunitate grozavă de a lucra intens cu oamenii şi de a construi comunităţi. Păstrez şi acum legătura cu foşti rezidenţi. Organizăm uneori reuniuni şi mulţi dintre ei ne-au vizitat la târg. E grozav să vezi ce-au reuşit să facă unele femei. Voi rămâne aici până la pensie, probabil – e munca mea de-o viaţă.

Zâmbi ca să arate că nu lua nici ideea, nici pe sine prea în serios.

— Locuieşti aici?

Joe se întreba cum o fi asta. Sal îl acuza mereu că şi în timpul liber se gândeşte tot la serviciu – „Sufletul tău îi aparţine grasei!" Dar Jane Cameron n-avea nicio scăpare.

— Am propriul meu apartament îi confirmă Jane. Femeile de aici înţeleg foarte bine să-mi respecte intimitatea. În plus, am ceva prieteni în oraş – la ei mă refugiez când am nevoie de o pauză sau de puţină cultură.

„Familie nu ai? Sau un partener?" s-ar fi interesat Vera, dar el nu era în stare de asemenea întrebări.

— Cred că aţi avut şi probleme de-a lungul anilor, continuă el. Soţi abuzivi, traficanţi, peşti, tot felul de indivizi din ăştia care să vină aici şi să provoace necazuri.

— De tot ce-ai înşirat am avut parte. Am construit, însă, o relaţie strânsă cu poliţia locală, care a venit de fiecare dată când am avut nevoie de ajutor. Însă, în ultimul timp, nu ne-a mai deranjat nimeni. Şi nu văd vreun motiv ca cineva să fi avut ceva cu Margaret. Era voluntar în proiect şi nu era deloc o tipă băgăcioasă. Imediat se împrietenea cu femeile care ajungeau la noi, dar n-a încercat niciodată să convingă pe cineva să vină la noi.

— Trebuie să stau de vorbă şi cu femeile de aici, o anunţă şi sorbi din cafea. Poate că Margaret le-a povestit despre ea, despre problemele ei. Vorbeaţi cu ea despre astfel de lucruri? o întrebă, privind-o în ochi.

— Margaret era o tipă extrem de discretă, îi spuse. Nu vorbea deloc despre sine, dimpotrivă, eu mă plângeam la ea tot timpul. Îmi va lipsi teribil. Îmi amintesc, însă, că ultima dată când a venit aici mi-a spus că ar vrea să stăm de vorbă, avea nevoie de un sfat. Eram foarte ocupată şi am rugat-o să amânăm discuţia pe săptămâna viitoare, spuse ea şi-l privi îngrozită. Ar fi trebuit să-mi fac timp pentru ea. După toate orele din timpul ei liber pe care ni le-a dăruit nouă, eu n-am fost în stare să-i acord câteva minute. Dar ea a fost de acord cu amânarea discuţiei, sau cel puţin aşa mi-a spus.

— Nu aveţi nicio idee despre ce dorea să vă spună?

Femeia scutură din cap tristă.

— Haideţi să le cunoaşteţi pe rezidentele noastre. Poate că Margaret a vorbit cu vreuna dintre ele. E ora prânzului şi ne-ar plăcea să rămâneţi la masă. Trebuie să vă avertizez că vor suferi teribil. Cum spuneam, Margaret era parte din familia noastră, un fel de mamă sau de bunică, nu doar voluntar. Pot să vă asigur că niciuna dintre rezidente nu a ucis-o.

— Îmi pare rău, explică Joe, dar nu pot să exclud pe nimeni în stadiul ăsta al anchetei.

Îi oferi un zâmbet larg.

— Nici chiar pe mine? Evident, apreciez importanţa unei gândiri complexe şi deschise, dar cred că vă irosiţi vremea de pomană cercetând mai departe în această direcţie. Cum spuneam, niciuna dintre rezidentele noastre nu a ucis-o pe Margaret, domnule sergent. Vremea a fost atât de aspră ieri, că nimeni n-a îndrăznit să iasă din curte. Toată lumea a rămas aici întreaga după-amiază, bag mâna în foc pentru asta.

Îl fixă pe Joe, cerându-i parcă să o contrazică, dar el nu comentă declaraţia.

Rezidentele se strânseseră într-o bucătărie spaţioasă şi dezordonată. Era ceva mai cald aici, datorită unei maşini de gătit *Aga,* destul de ciobită şi obosită. Pe pereţi erau prinse desene făcute de copii, cu colţurile îndoite de trecerea timpului. Câinele se cuibărise într-un coş lângă cuptor. Pe banchetă se aliniau câteva tăvi de plăcintă cu carne, lăsate la răcit. Joe o recunoscu pe Laurie, cea care adusese lemnele în casă, alături de care mai erau încă cinci femei de vârste diferite – de la o adolescentă slabă şi irascibilă, cu o figură palidă şi angelică şi părul lung, creţ şi roşcat, până la o tipă în vârstă, care amesteca supa într-o cratiţă.

— Fetelor, dânsul este sergentul Ashworth, şi a venit să stea de vorbă cu noi. L-am invitat să luam prânzul împreună.

Jane înghesui nişte baghete de pâine pe o farfurie şi scoase din frigider un pachet de margarină. Laurie aşeza masa şi se opri o clipă, uitându-se la el.

— Ce vrea de la noi?

Joe o privi înapoi, la fel de direct.

— Margaret a fost ucisă ieri.

S-a gândit că era mai bine s-o spună deschis ca să termine şi cu povestea asta. Supa mirosea foarte bine, dar nu se imagina stând la masă cu ele şi chestionându-le în timp ce mâncau. Vera era expertă în conversaţii de genul ăsta, în timp ce el prefera dialogul formal.

Încremeniseră toate, nefiind în stare să priceapă vestea. Observă lacrimile de pe obrazul femeii în vârstă de lângă cuptor, în timp ce continua să amestece mecanic în oală. Fata cu părul roşcat rămăsese ţeapănă ca o statuie.

— De ce mama dracului ar vrea cineva s-o omoare pe Margaret?

Laurie era atât de nervoasă şi de agitată, încât Joe o credea capabilă de crimă. Jane o prinse după umeri şi o strânse tare, să o consoleze şi s-o potolească, totodată. Dar Laurie continuă, privindu-le pe fiecare în parte:

— Ei bine? Era grozavă, nu-i aşa? Toate de aici o adoram. Doar nu-ţi închipui că avem un amestec în povestea asta, îi strigă ea lui

Joe.

— Cred că ne puteţi ajuta să găsim criminalul.

Se lăsă tăcerea. Părea că afară se întunecase deodată şi o pală de vânt lovea încet o ramură de fereastră. Jane se desprinse de Laurie ca să aprindă lumina.

— Hai să mâncăm, le spuse. Margaret aprecia mereu o masă bună. Putem mânca în amintirea ei şi să îi spunem lui Joe tot ce ştim despre ea.

În ciuda intenţiilor sale şi a fulgilor de zăpadă care ameninţau să-l izoleze de lume, Joe se aşează pentru a mânca alături de şapte femei, pentru a le asculta amintirile despre Margaret Krukowski.

Astfel, află că adolescenta irascibilă, Emily, ajunsese la „Adăpost" cu doar două luni înainte.

— Margaret era foarte amabilă, dar nu am cunoscut-o foarte bine. Ne-am plimbat împreună într-o zi, pentru ca eu să-mi plâng amarul şi ea să mă asculte. Poate ar fi mai bine să vorbiţi cu celelalte.

Nu se uită o clipă la el cât vorbi. Avea o voce moale şi educată şi Joe se întreba cum de ajunsese în locul acela. N-avea părinţi care se ocupe de ea? Părea că ar fi trebuit încă să meargă la şcoală. La un moment dat, când ridică lingura de supă, îi alunecă mâneca şi Joe observă tăieturile de pe braţ. Îşi făcea rău singură. Şi era doar puţin mai mare ca Jessie.

Femeia în vârstă, care pregătise supa, părea fie surdă, fie pierdută în propria ei lume. Continua să plângă, cu o expresie împietrită, iar Joe nu putea spune dacă suferea pentru Margaret sau doar de depresie cronică. Laurie vorbi cel mai mult, cerând ocazional confirmări de la celelalte. Jane nu le întrerupse deloc.

— Sunt şi alţi voluntari, dar toţi au propriile interese. Fie motive religioase, fie se aşteaptă să le fim recunoscători pentru că ne aduc nişte haine folosite de la copii. Sau vor să lucreze în sistemul social şi voluntariatul aici îi ajută să-şi completeze cv-ul. Margaret nu era nimic din toate astea. Venea aici pentru că îşi dorea să fie aici şi îi plăcea de noi şi voia să ne ajute cum putea ea: cocea o plăcintă de

ziua cuiva sau chestii mai complicate, cum ar fi să fie de faţă când ne întâlneam copiii, ceea ce ne scutea de prezenţa vreunui asistent social.

— Când aţi văzut-o ultima oară? interveni el, în ideea că informaţiile erau utile, dar avea nevoie şi de date exacte.

— Alaltăieri.

Tot Laurie răspunse, privindu-le pe celelalte să se asigure că nu greşeşte.

— Cum ajungea aici? i se adresă el direct lui Jane, de data asta.

— De regulă, cu autobuzul. Câteodată o luam eu din drum, dacă eram în oraş, dar ea era o tipă foarte independentă. La ce bun abonamentul la autobuz, spunea, dacă nu-l foloseşti.

— Şi la ultima vizită?

— A adus-o cineva cu maşina, interveni Laurie, înainte ca Jane să spună ceva. Lucram în grădină când o maşină a lăsat-o la poartă.

— L-ai văzut pe şofer? insistă Joe, simţind că era important să afle.

Kate Dewar nu menţionase că ar fi adus-o pe Margaret aici, iar orice alt nume era important. Laurie se încruntă.

— Nu, nu s-a dat jos din maşină, dar era un Golf argintiu. Nu din alea noi, ci unul mai vechi, *Golf IV.*

— Eşti sigură? întrebă Joe uimit, deoarece el nu reţinea niciodată maşini, iar femeile erau cu atât mai puţin preocupate de subiect.

— Sigur că da, domnule poliţist, şi pentru prima dată de când se cunoscuseră, Laurie zâmbi larg. Sunt expertă. Toate infracţiunile mele au legătură cu maşini.

Jane îl invită să rămână la ceai şi la plăcintă, dar stratul de zăpadă îl îndemna să refuze şi să-şi vadă mai repede de drum. Abia se ridicase, când Laurie interveni din nou:

— Cineva ar trebui s-o anunţe pe Dee de moartea lui Margaret.

— Dee? repetă el, deşi nu-şi dorea altceva decât să plece mai repede din acel loc. Nu era sigur că o casă în Holypool era, totuşi, cea mai bună idee.

— Dee Robson, o fostă rezidentă.

Jane îl conducea spre ieşire prin holul cel mare de la intrare şi continuă conversaţia în faţa uşii, preferând să nu fie auzită.

— Dee nu s-a simţit niciodată confortabil aici. Nu cred că era vina ei, avea dificultăţi de învăţare de care nu s-a ocupat nimeni şi, în plus, o copilărie absolut haotică. Avem reguli aici, explică ea zâmbind, dar Dee le încălca pe toate. Băutură, bărbaţi, agresivitate – orice. În cele din urmă, celelate rezidente au dat-o afară. Însă Margaret avea o relaţie mai specială cu ea şi a continuat să o vadă şi după plecarea ei de aici. Nu o judeca niciodată. Nu ştiu cum se va descurca Dee fără Margaret.

— Unde locuieşte Dee?

— În Mardle, într-un apartament din strada Percy, îi spuse şi deschise larg uşa. Mă pot baza pe dumneata că o va anunţa cineva şi că se va asigura să fie în regulă? Trebuie să aibă un asistent social, un suflet bun care are grijă de ea să nu-şi facă rău.

Joe încuviinţă din cap şi se întrebă de ce oare mila lui Jane nu o îndemna pe ea însăşi să meargă la Dee şi să o anunţe că Margaret a fost ucisă.

Afară părea că gerul se mai înmuiase şi zăpada era moale, jilavă. Aruncă o privire în urmă şi o văzu pe Emily, adolescenta palidă, uitându-se în urma lui de la o fereastră de la etaj. Îşi aminti de o poveste pentru copii – cu o prinţesă închisă într-un turn.

Capitolul 13

Vera descoperi o cafenea în centrul oraşului Mardle, vizavi de policlinică. Un loc nou, cu maşinării de cafea care şuierau întruna şi chifle dichisite. Fusese deja la clinică, iar o funcţionară complet nesuferită îi spusese că Margaret Krukowski nu era înregistrată în baza de date şi n-avea de unde să afle ea unde sau dacă se trata Margaret de cancer. Vera îşi comandase un ceai şi un sandviş, simţindu-se teribil de mândră de ea însăşi fiindcă alesese pâine integrală. Când termină, o sună pe Holly:

— Trebuie să aflăm cine era medicul lui Margaret. Mă poţi ajuta, Hol?

Iar Holly, încă impresionată de faptul că avea să apară în presă, acceptă imediat rugămintea. Aglomeraţia de la prânz se diminuase şi părea că nu deranjează pe nimeni dacă mai pierde ceva vreme pe acolo. Podeaua era plină de băltoace de zăpadă topită, adusă de toţi cei care intrau din stradă. Îl aştepta pe Joe Ashworth şi-şi zâmbi în barbă, întrebându-se cum s-o fi descurcat la adăpostul de femei. L-or fi mâncat de viu?

Joe intră în local, cu gulerul ridicat din cauza vremii. Întotdeauna se îmbrăca elegant. Şi dacă l-ar fi chemat la 4 dimineaţa, tipul ar fi apărut într-o cămaşă proaspăt călcată şi costum. Oare avea de-a face cu etica protestantă a muncii? Sau cu o nevastă care n-avea altă treabă decât să-i poarte de grijă. Vera ceru încă o cană de ceai şi vreo doi biscuţi şi încercă să se concentreze la anchetă.

— Ceva relevant?

— Cred că da, îi spuse în timp ce turna ceai. Margaret a fost la adăpost în ziua în care a murit. Cineva a adus-o cu maşina, una dintre fete a văzut-o când a coborât.

— Dar nu a văzut şoferul... completă ea, cunoscându-l foarte bine. N-ar fi fost în stare să nu înceapă cu veştile bune, dacă ar fi avut aşa ceva.

— Mă gândeam că ar fi putut fi preotul, continuă Joe, mai ales că biserica e implicată în proiect.

— Poate.

Doar că Peter Gruskin nu menţionase nimic despre asta şi nu era genul care să omită serviciile pe care le-ar fi făcut altora.

— În schimb, fata a identificat maşina – un *Golf IV* argintiu ceva mai vechi.

Joe îşi desfăcu biscuiţii cu atenţie pentru a-i unge cu unt. Vera şi-i mâncase deja.

— Tipa care a văzut-o a fost condamnată de mai multe ori pentru infracţiuni cu maşini: furt, condus fără asigurare sau cu viteză. Cred că se pricepe.

Vera încercă să-şi amintească dacă observase o astfel de maşină pe strada Portului, dar nu. George Enderby, tipul de la editură, cu siguranţă conducea o maşină mai nouă şi mai eficientă. Cât despre *Renault*-ul parcat în faţa casei, îşi imaginase întotdeauna că-i aparţine lui Kate.

— Să verifici ce maşină conduce Gruskin.

— Mai e o femeie cu care fetele credeau că ar trebui să vorbim, continuă Joe în timp ce-şi curăţa firimiturile cu un şerveţel de masă. Dee Robson. Am verificat-o, are cazier de vreo douăzeci de ani. Droguri, prostituţie, furt din magazine. În prezent, stă într-un apartament din strada Percy, dar îşi petrece timpul bându-şi ajutorul social în Coble, atunci când nu găseşte vreun fraier suficient de beat care să o invite la un pahar.

— Cred că am văzut-o.

Vera îşi aminti de femeia din cherhana şi de urletele batjocoritoare care o urmaseră atunci când ieşise din bar.

— Ce-ar fi putut avea Margaret de-a face cu ea?

— A stat o vreme la adăpost şi s-au împrietenit. Îi rămăsese un fel de mentor şi după ce Dee a fost dată afară pentru că se îmbăta şi aducea bărbaţi.

— Margaret era bolnavă, anunţă Vera brusc, după ce realiză că

nu-i spusese încă, deşi gândul nu o părăsise nicio clipă după autopsie, nici chiar în timp ce-l asculta pe el. Cancer la intestine, posibil în fază terminală. Paul Keating crede că oricum n-ar mai fi trăit mult. Nu ştiu dacă mergea la vreun doctor, nici măcar dacă ştia de boală. Dar dacă ştia... Era o tipă religioasă, nu? Poate voia să-şi pună ordine în lucruri, înainte de final.

Vera bătu cu mâinile în masă.

— Vreau să ştiu unde a fost înainte să se urce în metrou, zise şi brusc se ridică.

— Unde mergem? o urmă el, deşi nu-şi terminase ceaiul.

— La Dee Robson: alcoolică şi, ocazional, lucrător sexual.

Vera lipăi pe podeaua umedă până la vitrină şi ceru o pungă de prăjituri la pachet. Zăpada de pe stradă se transformase într-o zloată cenuşie. Apartamentul lui Dee se afla într-un bloc din anii '60, construit la capătul unei străzi cu case din 1930. Dee locuia la 3, ultimul etaj. Nu era la fel de sinistru ca blocurile din centrul oraşului, dar casa scărilor era plină de graffiti, duhnind inevitabil a pişat şi a umezeală. Uşa de la intrare era trosnită, ca şi cum cineva încercase să intre cu forţa. Sa fi fost un client entuziast sau era vorba de altceva, mai sumbru?

Joe bătu de câteva ori. Nimic. Vera bătu şi ea cu palma şi strigă:

— Hai, scumpete, lasă-ne să intrăm. Venim cu intenţii bune.

Se auzi o mişcare, dar uşa rămase închisă. Vera scoase cheile lui Margaret din geantă şi o încercă pe cea neidentificată încă. Uşa se deschise. *Un mister rezolvat.* Dee Robson îi aştepta înăuntru cu picioarele depărtate şi cu pumnii ridicaţi, pregătită de luptă. La vederea Verei, îi strigă indignată:

— Hei, cucoană, n-ai voie să dai buzna în casa mea!

Vera o ignoră şi privi în jur. Locul părea abandonat şi lăsat în paragină. Duhnea la fel ca în casa scărilor. Pereţii erau plini de mucegai în apropierea ferestrelor. Nu exista covor şi paşii se lipeau pe podeaua mizerabilă. Descoperi dormitorul, în spatele unei uşi întredeschise. Era decorat cu o carpetă pătată, pe care zăceau două

saltele acoperite cu o pătură fucsia. Probabil acolo se derulau partidele de amor, cu bărbaţi suficient de beţi sau de disperaţi încât s-o urmeze acasă.

Rămaseră o vreme în hol, uitându-se unii la alţii.

— Ei bine? Cine dracului sunteţi?

Purta nişte pantaloni largi şi un hanorac şi, după cum miroseau, se părea că dormea în ţoalele astea de zile bune. Nu-şi curăţase machiajul din seara trecută, iar rimelul i se scursese pe obraji. Plânsese.

— Ai aflat de Margaret, remarcă Vera, iar ea încuviinţă din cap.

— Vorbeau aseară în Coble. Şi am văzut şi dimineaţă la ştiri. Sunteţi poliţai, le spuse, fără a părea că întreabă.

Se întoarse şi plecă în camera de zi, iar ei o urmară. Nici urmă de covor. O masă de bucătărie stătea sprijinită de un perete, cu două scaune de plastic alături. Un scaun pliant, prin a cărui ţesătură portocalie tocită se vedeau corzile, iar într-un colţ, pe podea, zăcea un televizor micuţ cu ecran plat.

— Margaret ţi-a dat televizorul, spuse Vera şi fata aprobă.

— Aşa e, zicea că oricum nu se uită, iar eu o luasem razna aici, de una singură.

Continua să fie prudentă:

— Nu l-am furat, dacă asta aţi crezut.

— Vrem să vorbim despre Margaret, eraţi prietene, nu-i aşa? Poate ne poţi da informaţii utile ca să-l găsim pe criminal, îi explică Vera, cu o voce cât mai blândă posibil.

Joe Ashwoth rămăsese în cadrul uşii, de teamă să nu se aleagă cu vreun virus. Fusese în zeci de case dărăpănate de când lucra în poliţie, dar încă îl îngrozea felul în care trăiau unii oameni.

Aşteaptă numai ca Jessie să ajungă la facultate. Vera îi zâmbi complice.

— Ai nişte ceai, Dee? o întrebă senină. Sau lapte? Mor de poftă şi am adus prăjituri. Nu merg nicăieri cu mâna goală.

Femeia o privea de parcă n-ar fi înţeles o iotă.

— Hai, Joe, pune ceainicul la fiert. Dacă nu găseşti ce-ţi trebuie, fugi la magazin. Dee şi cu mine o să stăm puţin de vorbă.

— Am nişte lapte, interveni Dee, parcă revenind la viaţă. Margaret l-a adus. Mereu îmi aduce lapte, ştie că eu uit să iau.

— Când te-a vizitat ultima dată? întrebă Vera, alegând un scaun.

Dee se aşează pe scaunul pliant. În bucătărie, se auzea apa. Joe freca de zor cănile de ceai.

— Ieri pe la prânz. Spunea că se duce în oraş.

— Ţi-a spus cumva de ce? continuă Vera, încercând să-şi imagineze femeia elegantă, îmbrăcată frumos, stând în această încăpere, sorbind ceai dintr-o cană jegoasă şi pălăvrăgind cu Dee.

— Nu, doar că are nişte treburi de rezolvat.

Ceea ce putea să însemne orice: o vizită la un avocat, la un contabil.

— Cum ţi s-a părut? Tăcută, supărată, nervoasă?

Dee dădea din cap neputincioasă, ca şi cum sentimentele altcuiva erau peste puterea ei de înţelegere. Joe intră cu ceaiul. Vera aşează punga de prăjituri pe masă şi rupse ambalajul, ca Dee să poată vedea ce conţine.

— Şi înainte de ieri? Ai mai văzut-o recent?

— Săptămâna trecută, îi răspunse, cu gura plină de aluat şi cremă.

Joe întoarse capul. *Ce mironosiţă!,* se gândi Vera. *Cuvântul i se potriveşte de minune.*

— Am fost în oraş, la cumpărături, completă Dee, cu un oarece entuziasm, iar Vera se gândi cu tristeţe că excursia la Newcastle fusese, probabil, distracţia supremă a lunii pentru Dee.

— Mergeai des cu Margaret la cumpărături?

— Zicea că am nevoie de o haină ca lumea, altfel n-am să trec de iarnă. Biserica dispune de un fond, nişte bani în mare parte pentru fetele de la „Adăpost" – pentru chestii pe care nu şi le-ar permite altfel – dar Margaret a zis că pot să beneficiez şi eu de o parte din ei.

— De ce-ai plecat de la „Adăpost"? Ăsta era Joe, nu se putea

abţine să nu acuze.

Dee bombăni ceva ce Vera doar intui, despre cum era izolat la mama naibii şi despre o vacă pe nume Jane, care se tot lua de ea aiurea.

— Hai, mai povesteşte-mi de cumpărături, o îndemnă Vera şi faţa lui Dee se lumină iar.

— Am fost cu metroul şi am luat cina într-o cafenea. Eu am mâncat peşte cu cartofi, iar Margaret doar un sandviş. Am cumpărat haina de la *New Look,* super elegantă.

Şi începu să le-o descrie în amănunt. Cu puţin imbold, ar fi sărit să o aducă şi să le-o arate. Vera o suportă câteva minute, după care o întrerupse:

— Aţi fost doar la cumpărături? Nu aţi mai fost şi în altă parte, la un birou sau poate să vă întâlniţi cu cineva cunoscut de Margaret?

Pauză. Dee se concentra din greu.

— Nu s-a întâlnit cu nimeni, dar a văzut pe cineva.

— Povesteşte-ne, Dee, o îndemnă şi se întinse după o prăjitură cu vanilie. Fără înfloriturі, doar adevărul.

— Mergeam pe strada Northumberland şi, pe partea cealaltă, trecea un bărbat. Margaret mi-a spus să stau locului şi a plecat în fugă după el. Doar că el mergea mai repede şi nu l-a prins din urmă.

— Cum arăta omul ăsta? insistă Vera, deşi nu avea prea multă încredere în evaluarea lui Dee. N-ar fi riscat s-o aducă vreodată în boxa martorilor. O prăjitură cu vanilie era greu de mâncat fără farfurie şi linguriţă, aşa că se întoarse spre Joe.

— E vreun cuţit în bucătărie? O să mă umplu de cremă dacă nu tai chestia asta.

— Habar n-am, continuă Dee dând din umeri, fiindcă nu l-am văzut prea bine. Nu eram atentă. Dar a fugit când a văzut-o pe Margaret.

— Era tânăr, alerga repede?

Dee se gândi iar câteva clipe.

— Era mai rapid ca Margaret, oricine ar fi mai rapid ca o femeie

în vârstă.

— Nu ştii nimic de tipul ăsta?

— Ţi-am spus, Margaret a traversat în fugă strada, urlând la mine să nu mă mişc de acolo. Nu a lipsit prea mult. Am întrebat-o cine era, dar n-a vrut să-mi spună. Mă gândisem că mai rămânem în oraş să bem şi ceai, dar mi-a spus că e timpul să ne întoarcem acasă.

Dee o privea peste cană, cu nişte ochi mari şi inofensivi.

— Margaret gâfâia de la cât alergase. O clipă, am crezut că moare.

Ashworth reveni cu un cuţit de pâine şi Vera tăie prăjitura în bucăţi mai mici. Nimeni nu mai spunea nimic. Pe scări se auziră paşi şi apoi o uşă trântită la ieşire.

— Unde ai fost ieri după-amiază, Dee? continuă Vera cu o voce calmă, aproape indiferentă, care să nu creeze vreo teamă. După plecarea lui Margaret.

— Am ieşit, spuse ea scurt, cu buzele strânse ca o capcană.

— Trebuie să ştim, Dee, îi spuse Vera şi se aplecă spre ea. Nu ne interesează că ai fost în Coble toată după-amiaza, nu e treaba noastră. Dar trebuie să ne spui.

— Am fost în Coble, recunoscu, după care m-am întâlnit cu cineva.

— Cu un tip?

Ea încuviinţă din cap.

— Şi unde aţi mers? L-ai adus aici?

— Am fost la el acasă.

— Unde? continuă Vera, alarmată la ideea că femeia era nebună şi inconştientă. Ştii că nu e deloc în regulă să mergi cu bărbaţi pe care nu-i cunoşti, e foarte periculos.

— Dar îl ştiu. Adică l-am mai văzut pe aici.

— Cum îl cheamă?

— Jason, mărturisi ea, vorbind ca un copil vinovat. Nu-i ştiu alt nume. Şi nici n-am reţinut unde stă.

— Undeva în Mardle?

— Nu, am mers cu metroul, dar nu-mi aduc aminte, spuse privind în sus şi deodată păru extrem de tânără. Eram puţin abţiguită. El mi-a luat bilet, adăugă, ca şi cum acest fapt ar fi restabilit ordinea lucrurilor.

— Unde aţi coborât? La care staţie?

— Nu ştiu, undeva pe drumul spre oraş, se smiorcăi ea, de parcă dincolo de Mardle şi de vecinătatea lui s-ar fi întins un teritoriu complet străin.

Vera se gândi că fata nu ştia să citească, probabil.

— Ce s-a întâmplat după aceea, interveni Joe, ce aţi făcut?

Reuşise să înainteze ceva mai mult de uşă, să se alăture conversaţiei. Dee îl privi cu atenţie pentru prima dată şi părea să-i placă ce vede. Replicile ei i se adresară în totalitate lui.

— M-am întors, am cheltuit ceva din ce-mi dăduse el. Mi-am luat nişte cartofi prăjiţi şi m-am întors la bar.

— S-a întors şi el cu tine?

— Neah, spuse ea supărată. Credeam că aşa o să se întâmple, că o să petreacă seara cu mine, dar m-a dat afară din casă şi a trebuit să găsesc staţia de metrou de una singură. Ningea şi era un ger cumplit.

— Pe la ce oră? întrebă Joe.

— Habar n-am. Se-ntunecase, oricum.

— Şi ai venit cu metroul până la Mardle? continuă Joe, iar Vera îşi ţinu respiraţia de emoţie.

— Neah, trenul s-a oprit la Partington. De la vreme. Ne-au scos pe toţi şi ne-au dus la autobuz. A durat o veşnicie să vină. Un rahat de pierdere de vreme pentru câţiva biştari.

— În ce vagon ai călătorit, Dee?

Îl privi pe Joe de parcă ar fi fost nebun.

— Ce?

— În metrou. Erai în faţă sau în spate?

— Habar n-am, ce contează?

— Acolo a fost înjunghiată Margaret, spuse Vera încet. În trenul

oprit din cauza ninsorii.

— Dar n-am văzut-o! se întoarse Dee, cu o expresie îngrozită. Dacă o vedeam, poate că reuşeam s-o salvez!

Capitolul 14

Holly îl identifică pe doctorul lui Margaret la o clinică din Gosforth. O recepţioneră bine informată îi spusese că Margaret venise de câteva ori în ultima lună, dar nu şi în ziua morţii sale. Dacă doreau mai multe informaţii, ar fi trebuit să facă o programare la doctorul respectiv şi să stea de vorbă cu el. O sună pe Vera să-i comunice veştile, pentru care se aştepta la mulţumiri, de altfel, dar şefa ei păru oarecum dezamăgită.

— În fine, n-avem ce face, dar tot trebuie să aflu ce căuta în Gosforth ieri după-amiază. Cum te descurci, altfel? întrebă după o clipă de tăcere.

— Conferinţa de presă a mers bine, în schimb îmi ies ochii din cap încercând să desluşesc toate informaţiile adunate până acum, dar cred că am ajuns la zi. Mă aştept la un val de apeluri după ştirile de la şase jumătate.

Era aproape seară. După agitaţia conferinţei de presă, Holly petrecuse vreo două ore în secţia de poliţie notând nume pe hârtie milimetrică. Încercase să stabilească locul fiecărui pasager pe calculator, însă decise că merge mai uşor direct pe hârtie, aşa că întinsese o coală pe un birou dublu, fiecare pătrat mare marcând fie un scaun, fie un spaţiu. Avea însă multe lacune. Câţiva dintre cei despre care-şi amintea Joe – puştii insolenţi şi corporatiştii petrecăreţi – nu contactaseră deloc poliţia. Alţi pasageri şi-o aminteau pe Margaret urcând la Gosforth, fără să remarce dacă fusese urmărită pe platformă.

Interveni un moment de tăcere din partea Verei şi se aşteptă să fie luată iar la mişto că se plângea prea mult. Avea impresia că fiecare contact cu Vera Stanhope era ca o întâlnire cu un câine imens şi imprevizibil. Nu ştiai niciodată dacă avea să te lingă pe ochi sau să-ţi disloce un picior.

— Ai nevoie de o pauză de la hârţogării?

— Mi-ar prinde bine.

Holly regretă imediat ce spusese. Problema cu Vera era că profita întotdeauna de situaţie. Probabil că avea s-o trimită după cai verzi pe pereţi, fără nicio relevanţă pentru anchetă.

— Caută-l pe profesorul Michael Craggs, îi spuse. Nu cred că e suspect în vreun fel, dar merită cercetat. Stătea în mod uzual la pensiunea unde Margaret locuia şi muncea şi e posibil să ne ofere măcar un alibi pentru Malcolm Kerr.

— Cine e Kerr?

Holly se întreba dacă ratase vreo informaţie din dosar şi se aştepta să ţipe la ea că nu e atentă. O făcea mereu să se simtă ca un elev la şcoală.

— Scuze, Hol, ar fi trebuit să explic înainte. Kerr e barcagiu, are atelierul ăla dărăpănat de lângă port şi locuieşte pe strada Percy, chiar în spatele liniilor de metrou. Margaret a lucrat pentru el în tinereţe. Kerr a apărut acasă la Kate Dewar în dimineaţa asta, destul de afectat. Kate a avut impresia că ar fi fost cândva iubiţi. În fine, tipul pretinde că ieşise pe mare cu Craggs la colectat de mostre în după-amiaza morţii lui Margaret. Verifică-i alibiul şi încearcă să obţii informaţii suplimentare de la Craggs. Încă nu avem nimic despre rude sau prieteni apropiaţi de-ai lui Margaret, iar tipul ăsta vine regulat de ani de zile la casa de oaspeţi unde ea locuia şi muncea.

Holly aşează receptorul, încă şocată de scuzele primite de la şefa ei, şi caută un număr de la Universitate. I se spuse că profesorul nu ajungea în acea zi la şcoală, deoarece lucra cu un grup de studenţi în Laboratorul marin Dove din Cullercoats. Luă o maşină a poliţiei şi porni la drum spre coastă.

Cullercoats se afla pe coastă, la sud de Mardle, un golfuleţ simpatic între plajele albe de la Tynemouth şi Whitley Bay. Pe ţărm se desfătau câteva restaurante şi o cramă. Vara, aici erau deschise terase cu mâncare şi ceva de băut, în vreme ce copiii se jucau pe plajă. Holly petrecuse câteva seri grozave cu prietenii aici. Acum, la

lăsarea serii şi cu ploaia în faţă, peisajul era cenuşiu şi dezolant. Parcă pe o stradă lăturalnică şi traversă strada principală, care urmărea linia coastei. Capătul pontonului era luminat. Maşinile rare treceau stropind prin bălţile de pe şosea, rămase deja pustii.

Laboratorul era într-o vilă de cărămidă roşiatică cu o extensie modernă, construit chiar lângă plajă. Studenţii se pregăteau de plecare, cu hainele deja îmbrăcate şi echipamentul în genţi. Craggs era originar din Lancashire, un tip de aproximativ şaizeci de ani. Lui Holly i se părea că e prea bătrân şi prea dolofan ca să se mai caţăre în bărci. Găsi grupul într-o cameră mică, ticsită cu bănci de laborator şi scaune de metal, iar profesorul stătea în faţa lor, luându-şi la revedere şi urându-le Crăciun fericit. Holly simţi o urmă de nostalgie. Şi ea făcuse şcoala de poliţie şi se simţise extraordinar la Universitate. Poate că viaţa academică i s-ar fi potrivit mai bine. Dar îşi reveni imediat: *Neah, te-ai fi plictisit teribil.*

Craggs o zări curând.

— Bună ziua, vă pot ajuta?

Părea un tip amabil şi dornic sincer să ajute. În general, bărbaţii în vârstă aşa erau. Se simţeau flataţi de atenţia unei tinere femei atrăgătoare, chiar şi după ce aflau cu ce se ocupă. Studenţii plecaseră, aşa că îi spuse cine e.

— În legătură cu ce vreţi să vorbim? continuă el, fără urmă de emoţie, şi se întoarse să studieze un rând de eprubete din spate.

— Nu aţi auzit ştirile despre Margaret Krukowski?

Deşi, până la urmă, nu era chiar atât de greu de crezut să nu fi auzit. Studenţii n-ar fi fost interesaţi de moartea unei femei care lor li s-ar fi părut imposibil de bătrână, oricum. Se pregăteau de finalul semestrului – tocmai încheiaseră ultimul seminar înaintea vacanţei de Crăciun – şi principala preocupare părea să fie vremea. Craggs părea să se concentreze în continuare pe studiul său. Se apropie de microscop, ca şi cum ar fi tânjit de mult să se întoarcă la el. Se încruntă.

— Margaret de la casa lui Kate Dewar? Nu, nu ştiu nimic, ce s-a

întâmplat?

— A fost ucisă ieri după-amiază. Înjunghiată în metrou când se întorcea acasă, din oraş.

Se aştepta la o reacţie de durere, de groază. Chiar şi străinii reacţionau aşa la o astfel de veste. Culoarea îi dispăru din obraji şi se aşeză.

— Biata Margaret, ce moarte oribilă!

— Aţi cunoscut-o bine?

Craggs avu nevoie de ceva timp să răspundă:

— Fac cercetări în apele din Mardle încă din studenţie şi stau la casa de oaspeţi de pe strada Portului cel puţin o dată pe lună, de când s-a deschis. Kate şi Margaret îmi deveniseră o a doua familie. Kate cred că e distrusă. Chiar dacă acum are pe cineva, nu ştiu cum se va descurca fără Margaret. Aveţi idee cine e criminalul? Mă îndoiesc că am cu ce să vă ajut în privinţa asta.

Rămăsese cu coatele sprijinite pe masă. Holly îi remarcă puloverul albastru, frumos croşetat. Pe piept avea, în schimb, o pată, probabil de ouă. Părea un profesor aiurit din poveştile pentru copii.

— Trebuie să vorbim cu toţi oaspeţii obişnuiţi de la pensiunea din strada Portului.

— Înţeleg.

— Când aţi văzut-o ultima dată? întrebă şi se aşeză pe un scaun în faţa lui, cu masa între ei. În aer plutea un miros de substanţe şi ceva organic.

— Ieri dimineaţă la micul dejun. Mi-a strâns masa, ca de obicei.

— Cum vi s-a părut?

— Ca întotdeauna, spuse, în timp ce-şi învârtea verigheta pe deget. Politicoasă, săritoare, veselă. Am luat masa devreme, fiindcă aveam o zi plină. Nu ştiu dacă mai erau şi alţi oaspeţi, nu i-am văzut până la plecare.

— Nu vi s-a părut supărată sau agitată.

— Nu, dar nici nu cred că aş fi remarcat. Nu prea suntem atenţi

la oamenii care au grijă de noi. Doar când nu mai sunt acolo le remarcăm absenţa.

Lui Holly i se părea un tip bizar. Se întreba dacă era suficient de abil, aşa cum ar trebui să fie orice profesor modern. Nu şi-l putea imagina implicat în politica Universităţii sau atrăgând studenţi din străinătate dornici să plătească taxele uriaşe de şcolarizare.

— Avem ceva probleme în a-i găsi familia. V-a vorbit vreodată despre asta?

Din nou, el ezită înainte să răspundă.

— În toţi anii în care am stat la ei, o singură dată am avut o conversaţie adevărată cu Margaret. Avea o cameră sus şi foarte rar obişnuia să coboare în sala de oaspeţi când nu avea de lucru. Într-o seară, însă, am intrat în casă în acelaşi timp. Traversase de la biserică, iar eu eram îngheţat după o zi petrecută pe mare. Am invitat-o să bem un pahar împreună şi am stat un timp în salonul întunecat. Cred că i-am vorbit despre muncă, despre familie. Sunt însurat de 40 de ani şi am nepoţi cu care mă mândresc ridicol de mult. Oamenii fericiţi pot părea aroganţi şi mi-am dat seama că ea nu era fericită deloc. Acea eficienţă tăcută a ei era, de fapt, un paravan care ascundea o disperare teribilă. Am întrebat-o de soţul ei. Mi-a spus că nu-l mai văzuse de mult şi a adăugat ceva bizar: „secretele sunt tot ce mai am." Nu am insistat să aflu, ştiam că nu va vorbi.

Holly notă informaţiile cu atenţie. Multe nu-i spuneau mare lucru, dar Vera vizitase casa de câteva ori şi avea să înţeleagă mai bine. Reveni la profesor:

— Ieri v-aţi petrecut ziua cu Malcolm Kerr?

— Da, m-a dus pe insula Coquet. Studiez temperatura apei şi efectele asupra microorganismelor şi, de acolo, tot mai departe, pe lanţul trofic. Am adunat mostre. E o muncă meticuloasă – anostă, ar spune unii.

— Nu poţi atribui unui student munca asta de teren?

Holly ieşise odată cu un doctorand, care se plângea mereu de

sarcinile triviale pe care i le trasa îndrumătorul. Craggs izbucni în râs:

— Cred că sunt un maniac al controlului. Îmi place să mă ocup personal de datele culese, explică el, continuând să-şi învârtă inelul. Îmi place mult să ies pe mare, asta m-a şi atras de la început. Pasiunea pentru ecologie şi pentru spaţii deschise. La anul mă retrag şi habar n-am ce voi face. Poate voi scrie o carte, ca orice profesor.

— Cred că îl ştiţi destul de bine pe Malcolm Kerr.

— Am petrecut ceva timp împreună de când am început cercetarea. Am început să lucrez cu el când îmi dădeam masteratul. Tatăl lui conducea afacerea pe atunci. Malcolm era un tânăr irascibil, imediat îşi pierdea cumpătul. De câteva ori l-am văzut cu un ochi vânăt, după vreo seară turbulentă la Coble, zâmbi amintindu-şi. S-a potolit, cum se întâmplă cu majoritatea când găsim o femeie de ispravă. Doar că recent lucrurile s-au stricat pentru el. L-a părăsit nevasta, şi-a pierdut casa şi îşi vede copiii destul de rar. Am auzit că s-a apucat de băut. Apare la muncă dimineaţa în aceleaşi haine în care pare că a dormit. Şi-a pierdut slujba de timonier, fiindcă echipajul îl considera nesigur şi riscant. E un barcagiu grozav, însă.

Holly se temea că erau informaţii irelevante.

— Pe la ce oră aţi revenit în Mardle aseară?

— Pe la 3. Speram să stau mai mult, dar prognoza era foarte proastă. Aveam de gând să mai petrec o seară în strada Portului, dar am decis să plec acasă. Locuim în Valea Tyne şi e ceva de mers, îi spuse şi se uită din nou la ceas. Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Nepoţii au piesă de teatru la şcoală şi am promis să nu întârzii.

Holly îl urmă spre ieşire şi aşteptă să încuie. Craggs conducea un 4x4 jegos, parcat pe alee. Se întunecase.

— Ce maşină conduce Malcolm Kerr?

Întrebarea era relaxată şi de încheiere, ca şi cum n-ar fi contat prea mult. Joe menţionase că Margaret fusese adusă la adăpost într-

o maşină veche, în dimineaţa de dinaintea crimei. Se dădea mare, de fapt, cu singura informaţie concretă pe care o aflase în acea zi. Ştia că el va verifica în registrul auto, dar i-ar fi plăcut să afle înaintea lui. Craggs se opri cu mâna pe mâner.

— Un *Golf* amărât. Nevastă-sa a luat *Toyota* cea nouă, alt motiv de ceartă.

Holly zâmbi în întuneric. Margaret venise la „Adăpost" cu un *Golf.*

— De ce a fost aşa de păgubit la divorţ?

Simţi, mai mult decât să vadă, ridicarea din umeri.

— Poate pentru că noul ei iubit e avocat? şi tăcu un moment, gândindu-se parcă, dacă e cazul să continue. Sau poate pentru că l-a acuzat cândva pe Malcolm că a bătut-o.

— E-adevărat?

— Nu ştiu, poate. Nu e un tip foarte stabil. După câteva pahare, îl văd în stare de orice.

În maşină, Holly îi sună pe Joe şi pe Vera, dar niciunul nu răspundea. Simţi din nou acel val de paranoia în privinţa lor – o echipă în care ea nu avea loc – dar încercă să-l ignore. Le lăsă un mesaj despre o posibilă identificare a şoferului care o adusese pe Margaret la adăpost. Chiar şi din maşină putea simţi aroma de mâncare de la un restaurant italienesc şi i se făcu foame, dar nu cedă tentaţiei. Era uşor să capete câteva kilograme în timpul unei anchete – majoritatea colegilor trăiau cu pizza şi ciocolată – şi curând avea să plece acasă, unde maică-sa urma să o ghiftuiască cu bunătăţi de Crăciun.

Se întoarse la Kimmerston. În secţia de poliţie, colegii se strânseseră în faţa unui televizor ca să urmărească transmisiunea conferinţei de presă. Intră la timp pentru titlurile serii şi toţi aclamară apariţia fotografiei ei în partea de sus a ecranului. Sigur, când emisiunea luă sfârşit, se dădu liber la tot felul de comentarii licenţioase. Dar Holly era mulţumită de ea. Evoluase mult

profesional şi o făcuse fără compromisuri. Imediat ce transmisiunea se încheie, începură să sune telefoanele.

Capitolul 15

Vera şi Joe stăteau la intrarea în blocul din strada Percy, aşteptând să treacă un val de ploaie. De partea cealaltă a străzii, cineva asculta un CD cu cântece de Crăciun, atât de tare că se auzea pe toată strada. Formaţia *Pogue* şi apoi *Slade.* Vera se întreba cum îşi va petrece Dee Robson Crăciunul şi dacă părintele Gruskin se va dovedi un bun creştin şi o va invita la el acasă. Ideea părea atât de neverosimilă, că izbucni în râs. Scutură din cap ca pentru a alunga acest gândi şi se gândi la competiţia feroce între doamnele de la biserică de a-l avea pe părinte la masa de Crăciun.

— Ce părere ai? întrebă Joe, lovindu-şi călcâiele şi înfundându-şi mâinile adânc în buzunare.

— Cred că Dee nu va rezista prea mult singură, fără sprijinul lui Margaret, răspunse, deşi ştia că nu asta întrebase. Biata fată, poate cei de la adăpost o vor primi înapoi. Ar trebui să sunăm asistenţa socială.

Joe era nerăbdător. Nu înţelegea prea bine această simpatie, femeia îl dezgustase.

— Care e următorul pas?

— Şedinţa de seară, după care plec acasă, spuse, simţindu-se obosită şi bătrână. Vreau o baie fierbinte şi o noapte lungă în patul meu.

Îl privi cu o scânteie de entuziasm:

— Ai chef de o gustare înainte să te duci acasă, la familie? Cred că am ceva în congelator, Joanna a gătit miel săptămâna trecută. Crescut de ei. E gata într-o clipă, plus că putem vorbi despre anchetă la căldură.

El rămase tăcut o vreme, cu mâinile în buzunar.

— Nu e chiar în drumul meu spre casă. Iar la tine nu e niciodată cald, răspunse în final, dar ea îl simţea deja ezitând.

Plecă prima şi aprinse şemineul înainte ca el să ajungă. Mâncarea

fusese deja în cuptorul cu microunde, iar acum se încălzea uşor într-o cratiţă. Ştia că aroma îl va cuceri de la intrare. Pe masa de sub fereastră pregătise câteva sticle de bere.

Aici crescuse, în casa de pe dealuri. Mama îi murise când era mică şi fusese nevoită să-l îngrijească pe Hector, taică-său – un om care o bântuia din mormânt – până la moarte. Era o casă complet nefuncţională şi dărăpănată, dar ştia că n-avea să se mute vreodată de acolo. Spera că va muri şi ea în acel loc.

În bucătărie, recapitulă în minte dosarul. Fusese ziua lui Holly. Aflase că Malcolm Kerr conducea un *Golf* şi că, în ziua precedentă, se întorsese în Mardle în jur de ora 3. Nu avea alibi pentru crimă, aşadar. Mai mult, dacă o dusese pe Margaret la adăpost cu o zi înainte, înseamnă că o minţise pe Kate că nu se văzuseră de ceva vreme.

Joe intră fără să bată la uşă. Vera îi făcu semn spre sticlele de bere.

— Ai dreptul la una, să nu beau singură.

Un alt ritual al lor. Joe şi vecinii ei erau singurii oameni care-i intrau în casă. Întotdeauna le oferea bere.

Mâncară pe genunchi, cu lingura. Era prea frig ca să mănânce la masă, departe de foc. Pe măsuţa de cafea dintre ei aşezase o franzelă. Băură direct din sticlă, iar Vera o deschise deja pe a doua înainte de a începe discuţia despre caz. Joe duse vasele în bucătărie – ea le-ar fi lăsat fără probleme pe podea – şi se întoarse tremurând.

— N-ai nevoie de frigider în casa asta. Nu crezi că o centrală ar fi utilă?

— Poate când ies la pensie. La ce bun acum, când nu sunt niciodată acasă?

Hector considera că un sistem de încălzire centrală înmoaie caracterul omului.

— Deci, începu ea. Margaret Krukowski – ce am aflat până acum?

Nu credea că ar putea fi mai fericită: un caz complicat şi bere. Şi cineva cu care să vorbească: Joe Ashworth, care avea o nevastă cu

mari ambiţii pentru cariera lui şi care ar fi putut promova în orice moment. Oare e cu putinţă să te bucuri de ceva pe deplin dacă ştii că e posibil să dispară?

— Margaret Krukowski, repetă el, ca un cor de biserică. O tipă discretă. De ce? Ţinea la intimitatea ei sau avea ceva de ascuns?

— George Enderby, tipul de la editură care stă la pensiune, şi-o imagina ca pe o spioană din Războiul Rece.

— Neah, scutură el din cap, e vorba de ceva familial, personal. Sau vreun nebun aflat aiurea în tren la acel moment. Nu e politic.

— Da, cred că ai dreptate, deşi nu credea în teoria nebunului, ci mai de grabă în prima variantă, în care crezuse de la-nceput: ceva personal.

— Ştim că Malcolm Kerr, barcagiul, nu ne-a spus chiar tot.

Vera îl plăcuse pe Kerr, îi înţelegea disperarea şi dragul de băutură, dar nu agrea martorii necinstiţi.

— Conduce un *Golf* care se potriveşte descrierii maşinii care a dus-o pe Margaret la „Adăpost". Şi s-a întors în Mardle mai devreme decât mi-a spus. Sigur, diferenţa de timp poate fi o greşeală, dar între el şi Margaret există cu siguranţă o poveste. De ce nu mi-a spus că a dus-o cu maşina?

— E cazul să-l aducem la secţie? şi lăsă sticla goală pe podea. Poate va fi mai deschis la vorbă într-un cadru formal, sub supraveghere.

Vera se gândi la omul pe care-l întâlnise în şopronul de la atelier. În secţia de poliţie ar fi devenit furios, speriat şi s-ar fi închis complet.

— Îl mai lăsăm o zi, mai încerc o discuţie cu el pe teren propriu.

Rămaseră o vreme tăcuţi. Vera se gândi să mai bea ceva, dar renunţă.

— Aş vrea să stai de vorbă cu preotul, Peter Gruskin. Margaret mergea des la biserică şi ca voluntar la adăpost. Nu pare să mă agreeze prea tare, poate are o problemă cu femeile puternice. Dacă a existat ceva între Margaret şi Kerr, cu siguranţă s-ar fi bârfit într-un

loc ca Mardle. Iar popa ar fi aflat. Toate femeile alea în vârstă, tocându-i pe toţi, în timp ce fac ceai şi lustruiesc argintăria. Fă-l să înţeleagă că nu-i face niciun serviciu lui Margaret continuând să-i apere secretele.

Joe încuviinţă din cap.

— Pe Holly o trimitem la Kate Dewar, decise Vera cu entuziasm. O pereche proaspătă de ochi în casa aia. Nu-mi amintesc când a spus George Enderby că pleacă, poate îl mai găseşte acolo să stea de vorbă cu el.

Joe încuviinţă din nou şi îşi apropie mâinile de foc. Aruncă o privire spre ceasul de pe policioară – ceasul lui Hector, mereu în acelaşi loc.

— Hai, fugi acasă, spuse Vera, alungându-l cu mâna. Mă pregătesc de baie şi de culcare. Ne vedem mâine dimineaţă la raport, şi se ridică.

Joe nu părea foarte dornic să plece, dar se ridică.

— Conferinţa de presă a lui Holly va fi redifuzată la ştirile de seară. Poate ne alegem cu ceva din chestia asta.

Vera râse cu poftă.

— Holly, figura emblematică a Poliţiei din Northumbria! Va fi foarte încântată.

Deschise uşa să-l conducă. Nu mai ploua şi se înseninase, iar stelele sclipeau de zor.

A doua zi la raport, Vera era plină de energie, dornică să le ofere şi altora din entuziasmul ei.

— Holly a avut o discuţie foarte utilă cu Mike Craggs, profesor de biologie marină la Universitatea din Newcastle. Am aflat ce maşină conduce Kerr şi la ce oră s-a întors în Mardle, dar vreau mai multe detalii despre această întâlnire.

Holly veni în faţă la tabla de plastic, iar Vera simţea că femeia savura momentul din plin – era rolul vieţii ei, să stea în faţa unui auditoriu, oferindu-le tuturor lumină şi înţelepciune. *Dacă aş avea*

ceva minte în cap, aş pregăti-o pe ea pentru promovare şi Joe ar rămâne bine-merci aici, îşi spuse Vera. Dar nu putea fi atât de meschină, iar Holly îşi începu prezentarea, trezind-o la realitate.

— Vrei să repeţi, te rog, Hol?

O privi oarecum mirată, dar îi făcu pe plac:

— Craggs a spus că singura conversaţie adevărată cu Margaret a fost într-o seară, în salon. I-a oferit un pahar şi a întrebat-o despre soţul ei. Margaret i-a spus că plecase de mult şi tot ce-i mai rămăsese erau secretele.

— Margaret Krukovski şi secretele ei blestemate, îşi spuse Vera, gândindu-se sincer dacă acestea secrete chiar existau cu adevărat. Poate că Margaret doar încerca să pară interesantă, nişte fantezii ale unei bătrâne. Scuze, Hol, continuă.

Holly părea derutată, iar Vera se gândi că e necesar să rupi ritmul, uneori.

— După conferinţa de presă de aseară, am primit mai multe telefoane de la călătorii din metrou. Câţiva au fost la începutul vagonului, iar unul dintre ei s-a dovedit a fi între corporatiştii remarcaţi de Joe. Fuseseră la un prânz de Crăciun. Nu a văzut nimic special, dar ne-a dat mai multe nume de pasageri. Şi cele două fete remarcate de Joe, care erau cu prietenii lor, ne-au contactat prin intermediul părinţilor. Învaţă la Sf. Ana, şcoala aia scumpă din Jesmond. Au coborât la Gosforth şi nu au remarcat-o deloc pe Margaret.

— Mulţumim Holly, ai făcut treabă bună. Trimite, totuşi, pe cineva să le ia declaraţii.

Holly strălucea de încântare. *Doamne, Dumnezeule,* îşi spuse Vera, *e atât de simplu să-i faci pe oameni fericiţi? O laudă?* I se părea că Holly seamănă cu căţeaua collie a vecinilor ei. Tot ce-i trebuia era un troc cu mâncare la finalul zilei şi o mângâiere pe cap de la stăpânii ei.

Îi făcu semn lui Joe să se ridice pentru a vorbi despre „Adăpost" şi despre relaţia lui Margaret cu femeile rezidente. Timp în care Vera încerca să intre în pielea victimei. Elegantă, dintr-o familie

bună, şi totuşi mulţumită să trăiască singură în două camere într-o casă de oaspeţi, într-un oraş dărăpănat de pe coastă. Oare nu şi-a dorit mai mult? Dacă nu o familie proprie, măcar un serviciu pe măsura ei. Vera nu-şi imagina viaţa fără munca ei, ceea ce făcea o definea.

Realiză că Joe terminase de vorbit şi toţi din echipă se holbau la ea. Se ridică, încă simţindu-se, cumva, în pielea lui Margaret, cu toate temerile şi secretele ei. Scutură din cap ca să alunge imaginea.

— De Dee Robson a auzit careva? E probabil alcoolică şi munceşte în industria sexului?

Charlie ridică mâna şi încuviinţă prudent.

— Locuieşte în blocul de pe strada Percy. Margaret a întâlnit-o când se afla la „Adăpost" şi i-a tot purtat de grijă de atunci. Dee se afla în metrou când Margaret a fost ucisă. Nu o văd capabilă de crimă şi cineva ar fi identificat-o până acum, dacă s-ar fi aflat în acelaşi vagon. Dar e o pistă şi trebuie verificat. Dee pretinde că a fost la un tip acasă în acea după-amiază. Charlie, încearcă să-l găseşti.

Charlie dădu din cap şi mai prudent.

— Holly, vreau să mergi din nou la Mardle, să stai de vorbă cu Kate Dewar. A petrecut o viaţă cu Margaret, nu pot să cred că ştie atât de puţin despre ea. Poate crede că-i protejează amintirea, nu ştiu. Joe, tu te ocupi de preot. Aceeaşi poveste. Charlie, ştiu că zăpada acoperise camerele de la metrou, dar încearcă să identifici *Golful* lui Kerr pe ruta Mardle-Godforth în după-amiaza aceea. Craggs a spus că s-au întors pe la 3, deci Kerr ar fi avut suficient timp să conducă până la Gosforth şi să se suie în tren după Margaret. După care ar fi trebuit să se întoarcă să-şi ia maşina. Metroul nu funcţiona, aşa că trebuie să verifici taxiurile.

Se opri să respire.

— Şi dacă tot te ocupi de asta, încearcă să afli când s-a suit Dee în tren. Fie habar nu are pe ce lume se află când iese din Mardle, fie ne ia la mişto. Dacă urmăreşti filmarea de pe camere, poate afli cu ce

tip a plecat din Mardle.

S-au ridicat toţi şi au plecat la treabă. Vera o chemă pe Holly înapoi, cele două rămânând singure în sala mare de şedinţe.

— Înainte să pleci la Mardle, Hol, fă-mi te rog o favoare. Sună la serviciile sociale şi roagă-i să o verifice pe Dee Robson. Eu nu-s în stare să vorbesc cu ei fără să mă enervez teribil.

Iar asta avea legătură cu faptul că, aceştia, avuseseră mai demult încredere că Hector e în stare să o crească singur, după ce maică-sa murise.

— Margaret avea grijă de Dee şi nu cred că biata fată e în stare să reziste în casa aia. E un pericol pentru ea însăşi şi pentru vecini.

Holly o privea oarecum suspicioasă, dar Vera era obişnuită.

— E o favoare pentru mine, Holly, repetă simţind că-şi pierde răbdarea. E ok?

Holly încuviinţă şi ieşi fără o vorbă.

Capitolul 16

Era ultima zi din semestru, oficial fără uniformă. Chloe plecă prima de acasă, în jeans şi un pulover lung negru. Ryan arăta super cool în haina pe care şi-o cumpărase cu ultimul salariu primit de la Kerr. Kate se gândea că barcagiul îl plăteşte prea mult, dar admira stilul băiatului ei. Îl văzu purtând-o înainte să plece şi-l întrebă, timid, dacă era în regulă s-o poarte la şcoală.

— Să n-o pierzi sau să se strice cumva.

El izbucni, cum făcea mai mereu:

— Frate, mai lasă-mă dracului în pace, că nu mai am doi ani. Hotărăsc singur cu ce mă îmbrac.

Temperamentul agresiv îi amintea de Rob şi, pentru o clipă, se feri de el. Ryan observă că o speriase şi începu să zâmbească, cerându-şi scuze.

— Nu-mi fură nimeni nimic la şcoală, îi spuse mai calm şi o sărută înainte să plece spre uşă.

Adolescenţii, nişte copii mici cu hormoni, gândi ea. În casă se lăsă iar liniştea. Singurul vizitator programat înainte de Crăciun era George Enderby, care se întorcea din Scoţia. Kate Dewar se simţea uşurată, de parcă scăpase de un morman de responsabilităţi. Iar moartea lui Margaret avea de-a face cu asta, e adevărat. Ţinuse la Margaret enorm şi se bazase mult pe ajutorul ei, dar abia după ce unda de şoc al morţii ei trecuse, realiză cât de mult contase pentru ea părerea femeii. Simţea mereu că îi judecă felul în care întreţine casa, în care îşi creşte copiii, chiar şi cum se îmbrăca. Sau relaţia cu Stu. Nu spusese niciodată deschis ceva, dar avea nevoie ca Margaret să fie de acord. Dacă Ryan pleca fără să spună, dacă un oaspete se plângea de ceva, sau când Chloe suferea una dintre crizele ei emoţionale, primul ei gând era ce ar crede Margaret.

Acum, în schimb, se simţea sălbatică şi în stare de orice. Ar fi vrut să-şi sune nişte prieteni să iasă la prânz. O excursie la Newcastle, un

meniu italienesc, vin mai mult decât e cazul. Se imaginã pe sine clãtinându-se în metrou, pe drumul de întoarcere, prea ameţitã ca sã-i mai pese dacã fiicã-sa munceşte prea mult. Stuart lua masa de final de semestru cu colegii în seara aceea, urma sã se întâlneascã abia dimineaţã.

Dar chiar prima prietenã pe care o sunã o crezu nebunã:

— În Newcastle, înainte de Crãciun? E un coşmar. Plus cã am treabã pânã peste cap.

Kate se simţi iar pusã la colţ. Poate ar fi trebuit sã-şi vadã de treabã, sã se ocupe de pregãtirile de Crãciun. Sã facã plãcinte de pus la congelator, sã îngheţe tortul, sã împacheteze cadourile copiilor, cât încã erau plecaţi la şcoalã, însã afarã strãlucea soarele, iar gheaţa de pe acoperişul atelierului lui Kerr lucea cu un aer festiv. Decise sã iasã, totuşi, din casã.

Era un local nou în Mardle, cafenea şi gelaterie, deschis cu acelaşi entuziasm cu care demarase şi ea proiectul casei de oaspeţi. Merita mãcar o cafea bunã şi o prãjiturã care sã-i încânte buna dispoziţie. Poate cã lucrurile se schimbau şi în Mardle şi aveau sã vinã mai mulţi turişti de acum.

Se pregãtea sã iasã. Deschise uşa de la intrare şi dãdu peste o femeie. Clar nu era din Mardle. Avea stil, cizme şi tunsoare scumpe. Kate se simţi neîngrijitã şi confuzã din cauza întâlnirii neaşteptate.

— Îmi pare rãu *(De ce îmi cer scuze mereu?).* Vã pot ajuta?

Femeia se prezentã: încã un poliţist. Era clar, nici azi nu avea scãpare de moartea lui Margaret. O enervau vizitele astea.

— Mã pregãteam sã plec. De când am aflat de crimã, parcã am fost obligatã sã nu pãrãsesc casa. E ultima zi de şcoalã şi ultima mea dupã-amiazã liberã, îi explicã ea, în ideea cã aceastã detectiv Holly Clarke, deşi tânãrã şi isteaţã, dar fãrã copii, nu ar fi putut înţelege de la sine.

— Încotro mergeţi? Şi femeia pãşi pe trotuar, pentru a-i face loc, iar Kate simţi cã, în sfârşit, putea sã respire.

— La o cafea, rãspunse ridicând din umeri. Cam atât de

interesantă poate fi viaţa mea.

— Înţeleg perfect. Aş putea *să omor* şi eu un *latte,* spuse Holly şi abia după aceea realiză ce spusese. Îmi pare rău! Dar momentul trecu repede şi amândouă se treziră hlizindu-se în drum spre cafenea.

Noul local avea câteva aparate uriaşe de espresso şi tăvi întregi cu prăjituri de casă şi pateuri. Pragmatică din fire, Kate nu le dădea mai mult de şase luni în Mardle, dar acum era plin, datorită gradului de noutate.

— Ce-ţi doreşti? întrebă Holly. Fac cinste, şi o conduse pe Kate la o masă într-un colţ.

Localul fremăta de conversaţiile clienţilor şi şuieratul maşinăriilor de cafea. Kate era conştientă că i se oferă prăjitură în schimbul informaţiilor, dar nu se sinchisea de asta. Părea că tocmai îşi făcuse o nouă prietenă.

— Cu ce te pot ajuta? Bănuiesc că vrei să mă întrebi de Margaret.

— Hei, nu e grabă, hai să ne savurăm întâi bunătăţile.

În loc să întrebe de Margaret, Holly se interesă de *ea* mai întâi. Tipa era plină de întrebări, replici şi bârfe. Voia să ştie despre cariera ei muzicală, despre vedetele cu care lucrase, despre coşmarul unui turneu. Întrebă cum de ajunsese să conducă pensiunea din strada Portului, apoi despre copii şi despre Robbie.

— Cum a murit? se interesă privind peste cană, cu o sinceritate şi înţelegere la care Kate nu se aştepta.

Şi în refugiul localului cald, Kate începu să vorbească despre căsnicia ei, lucruri pe care nu i le spusese nici chiar lui Margaret, deşi bănuia că femeia pricepuse cam ce fel de relaţie avusese ea.

— Robbie era scoţian de pe coasta de vest. Brunet, cu ochi înflăcăraţi şi pasiune galeză. Încă mă ocupam de muzică atunci când ne-am cunoscut.

Se opri, aşteptând alte întrebări din partea lui Holly, poate chiar despre Margaret, dar poliţista o asculta, aşa că povesti mai departe:

— Era un local foarte drăguţ, un centru cultural în Borders. Intim,

ştii ce vreau să spun. Am intrat în vorbă cu Robbie la bar, după ce-am cântat. Începu să retrăiască scena în timp ce povestea: fum de ţigară şi Robbie Dewar, cel mai chipeş bărbat din local, păşind spre ea cu încetinitorul, parcă, exact ca într-un film romantic. Fusese şi înainte abordată de fani, dar Robbie a vrăjit-o cu un romantism de modă veche. Şi o făcea să râdă. Au petrecut noaptea împreună la un hotel. Nici nu credea că poate fi mai mult – n-avea deloc planuri de măritiş – dar două zile după aceea ciocănea la uşa părinţilor ei, curat şi dichisit cu o cămaşă albă şi un buchet de trandafiri, invitând-o la masă în oraş.

Kate se opri în mijlocul descrierii şi o privi pe Holly.

— A condus 200 de kilometri în ziua aia, doar pentru o seară.

— Uau, se miră ea, teribil de romantic, iar Kate era de acord.

— M-a dat peste cap. Majoritatea cu care ieşeam erau interesaţi fie de muzică, fie de bani sau de cariera mea. Lui Robbie îi plăcea cum cânt, dar era prea mândru ca să trăiască din banii mei, voia ca el să aibă grijă de mine.

— Şi ai renunţat la muzică? întrebă Holly şocată, iar Kate înţelese că noua ei prietenă n-avea să lase niciun bărbat să-i strice planurile profesionale.

— Nu chiar imediat, se apără Kate, încercând s-o facă pe femeia asta tânără, modernă şi plină de încredere în sine să înţeleagă situaţia de atunci. După ce ne-am căsătorit, eu am vrut să iau lucrurile ceva mai uşor. Îmi plăcea să cânt, dar lumea muzicii este extrem de dură, iar drumurile, presiunea presei erau prea mult. Mi-a lipsit scena, însă, susţinerea publicului. Stuart, noul meu iubit, mi-a aranjat să cânt într-un teatru din Whitley Bay acum o lună şi m-am simţit fantastic. Creează dependenţă, să ştii.

Tăcu o vreme, evenimentul revenindu-i în memorie. Un public de vârsta a doua care ţinea încă minte hit-urile ei, care se ridicaseră în picioare şi o aplaudaseră la intrarea în scenă şi care, la sfârşit, se aşezase la coadă să-i cumpere noul CD pe care Stuart şi câţiva prieteni o ajutaseră să-l producă. Holly aştepta încă finalul primei

povestiri.

— Când am avut copiii, n-am mai plecat în turneu şi concertele s-au rărit. E o afacere vicleană, imediat dispari din primul rând.

— Nu se putea ocupa şi el de copii? Din nou, Holly o privea ca pe o nebună. Sau să angajezi o bonă.

— Robbie era inginer şi asta se întâmpla înainte să se vorbească aşa de mult despre echilibrul între viaţa de familie şi muncă.

Zâmbi, închipuindu-şi cum s-ar fi descurcat Robbie cu doi copii mici dimineaţa. Mic dejun şi fuga la şcoală. Sau Robbie înrolat la „Autobuzul şcolar" la o grupă de pitici, conversând cu alţi părinţi despre alimentarea la sân şi preţurile caselor.

— Deci ai renunţat la tot, la toate visele, la toate aspiraţiile tale?

— Nu voluntar, doar că le-am pierdut. Îl iubeam pe Robbie şi îl admiram pentru grija pe care ne-o purta.

Tăcu. Urma să ajungă la partea dificilă a vieţii ei. Putea să nu spună nimic, până la urmă nu era treaba poliţistei să afle, doar nu avea nicio legătură viaţa ei personală cu moartea lui Margaret. Dar simţea nevoia, după toţi aceşti ani, să se destăinuie cuiva.

— Doar că nu mult după aceea Robbie a fost concediat. Firma la care lucrase de când era ucenic a fost vândută şi majoritatea lucrătorilor calificaţi au fost concediaţi. Avea ceva bani puşi deoparte, dar ştiam că nu ne vor ajunge mult. Impresarul meu mi-a propus un turneu în Marea Britanie – ceva discret, care să amintească oamenilor că exist. Când i-am spus lui Robbie, a luat-o razna, nici n-a vrut să audă. Era o perioadă foarte grea. Era amărât şi furios şi a plecat de acasă. S-a întors după câteva zile, timp în care mi-am imaginat că bătuse la uşa altei fete, într-o cămaşă curată şi cu un alt buchet de trandafiri.

Luă o pauză, fiindcă nu mai putea să respire şi îi era teamă să nu plângă în faţa acelei tinere femei detectiv.

— Când v-aţi mutat în Mardle? întrebă Holly.

— Cam atunci. Mi-a murit o mătuşă despre care nu auzisem niciodată şi care mi-a lăsat casa din strada Portului. Părea o

adevărată şansă pentru noi, un loc al nostru şi posibilitatea unui venit sigur. Am făcut ipotecă pentru renovare. Credeam că Robbie va fi la fel de încântat, că va înţelege oportunitatea.

— Dar n-a fost aşa?

Holly îşi luase o prăjitură, care zăcea neatinsă în farfurie. Toată atenţia îi era îndreptată către Kate.

— Mi-a spus că a găsit o slujbă pe platforma marină. Câţiva colegi erau deja acolo şi se gândea să plece: două săptămâni pe platformă, două acasă. Îmi convenea să plece, era greu de trăit cu el. Era mereu neliniştit şi cu multă energie, dar distructivă, nu genul ăla care vopseşte pereţii şi repară casa, nu. El se zvârcolea ca un leu în cuşcă.

— Pare mai degrabă o depresie.

— Da? Păi, cred că şi eu eram deprimată, spuse Kate şi se opri iar. Ştia ce voia să spună, dar nu-şi găsea cuvintele. Într-un final, inspiră şi continuă: ştii cum a fost când am primit vestea că a murit în accident? A fost o uşurare pentru mine, ştiam că nu mai am de ce să-mi fac griji din cauza lui. Scăpasem de teama continuă pe care mi-o dădea prezenţa lui în casă, când urla la copii.

— Era violent? o întrebă ca pe cel mai firesc lucru din lume, ceea ce era oarecum adevărat, pentru un poliţist. Ziua ei de lucru era plină de oameni care răbufneau la cea mai mică provocare.

— Câteodată, când bea ceva. Nu le rupea oasele, dar putea lăsa nişte urme. Nu copiilor, dar mie. *Iar copiii au văzut.*

Şi-i închipuia palizi, îngroziţi, încremeniţi într-un colţ privind. Atunci au început coşmarurile lui Ryan. Coşmarurile şi hoinăreala.

— Era extrem de imprevizibil, nu ştiai în ce stare e de la o zi la alta.

— Înţeleg de ce te-ai simţit uşurată că a murit, spuse Holly pe un ton sincer, după care luă în sfârşit o bucată de prăjitură. Margaret ştia de izbucnirile lui?

— Nu cred că ne-a auzit vreodată certându-ne.

Îşi amintea de primele luni în casa de oaspeţi, tot timpul

încordată şi rece. Casa mare, copiii şi zilele groaznice de dinaintea întoarcerii lui Robbie.

— Nici nu ne cunoşteam aşa bine atunci. Dar s-a prins că ceva nu e în regulă, pentru că într-o zi mi-a spus: „Ştii, eşti altfel când e el plecat."

— Ai fi divorţat dacă nu murea?

Kate îşi închipui că Holly nu avea o relaţie stabilă, altfel nu ar fi pus întrebări la care nu există răspuns direct.

— Nu ştiu, spuse într-un târziu. Îmi părea rău de el, totuşi, mă simţeam oarecum responsabilă ca de un alt copil. Într-un fel, eram responsabilă. Dacă nu se însura cu mine, dacă nu l-aş fi târât la Mardle, poate găsea nevasta şi copiii pe care şi-i dorise cu adevărat, familia perfectă.

— Nu te-ai gândit să revii în muzică după moartea lui?

Kate se gândi o clipă şi încercă să răspundă cât mai sincer:

— Îmi pierdusem încrederea. Cântam pentru mine şi pentru copii, i-am învăţat pianul, dar nu mă mai vedeam în stare decât să administrez casa. Până când a venit Stuart şi m-a convins că se poate şi altfel. Fără presiuni, doar m-a ajutat să cred în mine din nou.

Părea un clişeu ce spunea, tipic unei telenovele, dar era adevărul. Rămaseră o vreme tăcute. Holly se ridică prima:

— Mai iau o cafea, vrei şi tu?

Kate încuviinţă. Urmă discuţia despre Margaret, iar Kate nu ştia dacă se bucura sau nu că vorbeşte iar despre subiectul ăsta.

— Dar ţie nu ţi s-a părut că şi Margaret a avut o relaţie în care a fost abuzată, cândva? întrebă Holly pe un ton extrem de serios.

Asta am avut eu, o relaţie abuzivă, în care am fost abuzată? Kate decise, din nou, că o relaţie nu se putea descrie într-o singură frază.

— Nu, credeam că soţul lui Margaret a fost dragostea vieţii ei. De ce mă întrebi asta?

— Datorită apropierii ei speciale de femeile de la „Adăpost", răspunse Holly, oarecum surprinsă de nedumerirea lui Kate.

Conversaţia se transformase în interogatoriu. Plus că părea să înţeleagă prin ce treceai tu.

— Probabil, deşi Kate credea că nu era deloc nevoie de o experienţă personală ca să înţeleagă cineva situaţia ei.

— Ce ştii despre Malcolm Kerr? Nevastă-sa l-a acuzat că a lovit-o. A spus Margaret ceva care să sugereze că Malcolm ar fi fost violent şi cu ea?

— Nu.

Tonul discuţiei se schimbase complet şi Kate se simţea înşelată, păcălită chiar, de tunsoarea scumpă a lui Holly şi de-o pretinsă prietenie.

— Habar n-am dacă au fost vreodată împreună. I-am spus inspectoarei că Malcolm era vizibil afectat când a venit la casă ieri.

— I-ai văzut împreună recent? Holly terminase cafeaua şi împinse farfuria cu jumătatea de prăjitură rămasă.

— Nu, nu i-am văzut.

— O ducea vreodată cu maşina, de exemplu?

— Nu i-am văzut niciodată împreună, se răsti Kate, nici pe stradă, nici în maşină.

Se ridică brusc şi porni spre uşă. Cum de fusese atât de proastă încât s-o creadă pe femeia asta, să-şi imagineze că ar putea fi prietene?

Dar Holly o urmă şi plecară împreună spre strada Portului, într-o atmosferă ceva mai diferită acum: fără chicoteli, fără glume deocheate, doar o tăcere de gheaţă. Se opriră în faţa casei de oaspeţi.

— Şi Stuart? Cum se înţelegea cu Margaret?

— Bine. Se înţelegeau foarte bine, pentru că amândoi iubeau muzica, peisajul de la ţară, doar că nu se cunoşteau cine ştie ce. S-au întâlnit de câteva ori, când am invitat-o pe Margaret la cină cu noi.

Kate spusese deja prea mult şi tăcu. Nici vorbă s-o invite pe poliţistă în casă.

— Deci Margaret nu îl cunoştea pe Stuart înainte ca el să devină prietenul tău? şi Holly îşi scoase cheile maşinii din geantă, semn că

era ultima întrebare.

— Bineînţeles că nu, cum ar fi putut să-l cunoască? replică ea, dar, chiar în timp ce răspundea, îşi aminti prima dată când i-l prezentase pe Stuart lui Margaret. Era vară, o zi foarte plăcută şi pregătise prânzul în grădina din spate: vin alb la rece, brânză şi salată. O chemase pe Margaret: „Vino jos, să-l cunoşti pe noul bărbat din viaţa mea." Margaret se apropiase pe alee, iar Stuart se ridicase să se prezinte şi, pentru o clipă, Kate fusese sigură că observase o tresărire de recunoaştere reciprocă.

Capitolul 17

Joe Ashworth împinse uşa bisericii şi constată cu mirare că era deschisă. Era în mijlocul săptămânii şi mai toate bisericile obişnuiau să-şi închidă porţile, de teama hoţilor şi a vandalismului. Dar se părea că nimerise în mijlocul unei slujbe în plină desfăşurare, la care asistau o mână de femei în vârstă, aliniate pe primele rânduri. Ca la comandă, toate se întoarseră şi îl priviră curioase. Preotul era îngenunchiat cu spatele la ele şi continua să citească o rugăciune. Femeile se întoarseră la loc şi îşi reluară isonul. Vocea părintelui era profundă şi muzicală.

Joe se aşeză în spate şi aşteptă. Audienţa se ridică. O femeie uscată cu degete ca nişte gheare începu să cânte la pian un fel de imn. Foarte încet, cu pauze periodice, pentru a-i permite corului să ţină ritmul. Din nou, vocea preotului răsună în incintă, pentru a le dirija. Muzica se opri şi toată lumea îngenunche pentru o rugăciune individuală, înainte să-şi strângă lucrurile şi să se-ntoarcă la discuţii. Părea că slujba se încheiase. Toate femeile se retraseră pe o uşă aflată în stânga încăperii, iar Peter Gruskin păşi încet pe alee, spre Joe.

— Îmi pare rău dacă am deranjat ceremonialul, spuse Joe şi se prezentă.

— Doamnele de la „Uniunea mamelor", îi răspunse preotul, indicând cu capul spre uşa pe care dispăruseră. Se întrunesc lunar şi, de fiecare dată, începem cu o scurtă slujbă. Se va servi cafea şi plăcintă cu carne. O ceremonie mai restrânsă înainte de Crăciun, îi explică Gruskin, oarecum frustrat că este nevoit să rateze festinul.

— Nu vă reţin mult.

Gruskin oftă şi se aşeză în strană lângă Joe. De sub sutană ieşeau la vedere o pereche de pantaloni reiaţi şi pantofi negri, de modă veche. Erau cam de aceeaşi vârstă, dar nu aveau nimic în comun. Joe remarcă o gaură în şoseta părintelui, lângă tiv, şi se întrebă cum

o fi fost să trăieşti în Mardle numai în compania unor femei în vârstă. Era convins că Gruskin nu are pe nimeni în viaţa lui.

Dinspre uşă se distingeau conversaţii aprinse între femei şi clinchetul linguriţelor în cănile de ceai.

— Aţi venit, probabil, în legătură cu moartea lui Margaret Krukowski. Au venit şi ieri două doamne de la poliţie şi le-am spus deja tot ce ştiu.

— Câteodată, şi încerca să-şi aleagă cuvintele cu foarte mare atenţie – nu ne interesează doar ceea ce oamenii *ştiu.* E important să aflăm ce gândesc, ce presupun sau ce bănuiesc. De regulă, nu încurajăm ceea ce s-ar putea numi bârfă, dar, într-o astfel de anchetă, genul acesta de informaţii ar putea schimba complet lucrurile, continuă şi se răsuci în scaun, pentru a-l privi pe Gruskin drept în ochi. Înţelegi ce încerc să spun?

Un moment de tăcere, un şuierat de ceainic.

— Era un fel de ranchiună în parohie, din cauză că Margaret era exagerat de discretă şi nu povestea nimic despre ea, începu Gruskin timid, iar acest lucru li se părea unora o formă de aroganţă. Vorbea diferit de restul congregaţiei şi nu obişnuia deloc să-şi povestească viaţa în public. Bănuiesc că din cauza asta oamenii au scornit tot felul de bârfe despre ea, ca să-şi umple cumva aceste lacune.

— Ce fel de bârfe?

— Referitor la un trecut ceva mai deocheat, adăugă Gruskin, foindu-se în scaun.

Joe îl bănuia că Gruskin savura din plin genul ăsta de discuţii şi chiar le încuraja sau şi le încropea în minte când era de unul singur. Era ceva de-a dreptul sinistru în individul ăsta.

— Se pomenea despre diverşi prieteni de sex opus. Înţelegeţi, genul ăsta de aluzii.

— Malcolm Kerr apărea vreodată în aceste poveşti? replică Joe dar regretă imediat întrebarea, simţind că adoptă tonul preotului. Aşa că reformulă: Existau referiri la o posibilă relaţie între Margaret şi Kerr?

— Nu cred că detaliile erau chiar atât de specifice, îi spuse acesta îngrozit.

— *Dumneata* ai auzit zvonuri despre o relaţie între cei doi? insistă Joe, pierzându-şi răbdarea. Înţelegea acum de ce Vera nu-l suporta pe popă.

— Au existat zvonuri despre o relaţie între Margaret şi aproape orice bărbat din Mardle, continuă preotul iritat. Congregaţia o considera arogantă şi orgolioasă, fiindcă vorbea pe un ton elevat, citea cărţi şi refuza să se implice în bârfa lor. Femeile astea pot fi foarte crude uneori.

— Dar anume despre ea şi Kerr?

— Da, au fost zvonuri despre ei. Se spunea că relaţia lor a dus la divorţul lui Margaret. Eu nu cred, Margaret vorbea întotdeauna cu afecţiune despre soţul ei. Zâmbi. Oricum, s-ar fi întâmplat cu mult înainte de venirea mea aici, când eram copil. Dar oamenii din Mardle uită greu.

— Margaret a fost văzută în maşina lui Kerr cu o zi înainte de a fi omorâtă. A condus-o la „Adăpost". Se întâmpla des să o ducă cu maşina?

Din nou, tăcere. Gruskin părea surprins de informaţia asta.

— Nu cred, rosti într-un târziu. M-am oferit de multe ori să o duc cu maşina la Holypool, dar întotdeauna m-a refuzat, pe motiv că preferă transportul public.

— Ştiaţi că era bolnavă? Joe făcu o pauză ca să respire, dar Gruskin nu replică imediat, aşa că el continuă. Avea cancer la intestine, adăugă Joe.

Petrecerea de alături se încingea bine de tot, se vorbea tot mai tare şi se râdea cu poftă.

— Nu, mărturisi, cu privirea spre altar. Era bine dacă mi-ar fi spus, aş fi putut s-o ajut, dar vocea lui iritată trăda cu totul altceva. Joe bănuia că preotul era la fel de furios din pricina obsesiei lui Margaret pentru intimitate ca şi restul membrilor congregaţiei.

De alături se ivi organista bătrână, care ducea o tavă cu două căni

şi o farfurie cu plăcintă. Înainta la fel de încet ca tempo-ul muzicii pe care o cânta.

— Nu e nevoie, Ida, mă pregăteam să vin la voi. Cred că sergentul Joe Ashworth şi-a terminat interogatoriul.

— Nu chiar, şi Joe îşi luă o cană de cafea şi o bucată de plăcintă de pe farfurie. Mai am doar câteva întrebări.

Aşteptă ca Ida să dispară, timp în care Gruskin înfulecă două bucăţi de plăcintă, extrem de rapid şi foarte concentrat.

— Voiam să vă întreb şi despre Dee Robson.

— Credeţi că ar putea avea de-a face cu moartea lui Margaret? se miră, privindu-l cu un oarecare entuziasm.

— Nu, nimic de genul ăsta, dar se poate dovedi un martor valoros. Am aflat că i s-a cerut să plece de la „Adăpost" şi aş fi vrut să ştiu de ce.

— Ah, Deidre Robson – o femei nefericită cu o capacitate intelectuală redusă. Nu mai putea sta la „Adăpost" după ce s-a întâmplat. Jane Cameron, custodele adăpostului, a fost foarte categorică în privinţa asta şi toţi cei care fac parte din administraţie au susţinut-o.

— Aş vrea să-mi povestiţi ce s-a întâmplat, continuă Joe pe un ton determinat, iar Gruskin se conformă, ceva mai dornic de taclale odată ce înfulecase ceva. Joe era, totuşi, nerăbdător să plece, biserica avea o atmosferă apăsătoare.

— Îşi printase câţiva fluturaşi cu ea, în maşinăriile alea de la metrou, în care îşi prezenta... serviciile, doar că folosise adresa şi numărul de telefon de la „Adăpost". Pliantele au fost împrăştiate peste tot în Mardle, iar Jane era deranjată la telefon de tot felul de indivizi, la orice oră din noapte. Câţiva au şi vizitat casa, luând-o drept... şi tăcu iar.

— Bordel?

— Exact, aprobă, clipind nervos. Dee primise deja ultimul avertisment, după care s-a înfiinţat la adăpost beată moartă. Am contactat asistentul social şi i-am cerut să-i găsească o altă locuinţă

adecvată.

Joe îşi aminti apartamentul din strada Percy, care nu părea în niciun fel vreo locuinţă adecvată pentru cineva.

— Margaret a continuat să o viziteze, totuşi.

Gruskin pufni:

— Margaret nu lua lucrurile la fel de serios ca noi, ba chiar ea chiar a luat în calcul posibilitatea că Dee nu ar fi fost în stare să facă acei fluturaşi şi că, de fapt, una dintre fete i-a tipărit, ca o glumă proastă.

— Dumneata ce crezi?

Gruskin ridică din umeri:

— Jane o considerase mereu pe Dee un factor disturbator la adăpost, iar custodele nostru este o femeie extrem de responsabilă profesional, locuieşte acolo şi are experienţă cât noi toţi laolaltă. Am crezut de cuviinţă să adoptăm decizia ei. Îmi era foarte clar că femeia asta trebuia să plece de acolo.

— Când s-a întâmplat asta? insistă Joe. Nu o plăcuse deloc pe Dee Robson, dar s-ar fi aşteptat ca acest preot să dea dovadă de ceva mai multă atitudine creştinească faţă de un păcătos. Dimpotrivă, cruzimea lui îl tulbura.

— Cu şase săptămâni în urmă, spuse după o clipă de reflecţie.

— Margaret v-a spus că o vizita pe Dee în mod regulat?

— Sigur, nu a făcut un secret din asta. Era furioasă pe decizia celor din administraţie. Chiar mă temeam că nu va mai face muncă voluntară la adăpost, mai ales că relaţia cu Jane a devenit extrem de încordată.

Joe îşi aminti vizita la adăpost, întâlnirea cu rezidentele şi, mai ales, cu doamna custode. Jane nu ar fi menţionat-o deloc pe Dee Robson dacă una dintre fete nu ar fi sugerat să fie şi ea înştiinţată. Se întreba dacă nu cumva zâmbitoarea şi competenta scoţiană nu ascundea ceva. Poate că doar se simţea prost să fi fost părăsită de un voluntar, chiar înainte ca acesta să fie ucis. Se ridică.

— Mulţumesc.

Preotul îl conduse la ieşire.

— Sper ca lucrurile să se lămurească repede.

Era încă ziuă, dar vremea se întunecase atât de tare, că luminile stradale fuseseră deja aprinse.

— E foarte tulburător pentru noi toţi, adăugă şi dispăru repejor în biserică.

Joe Ashworth rămase câteva clipe locului. La demisolul casei de oaspeţi era lumina aprinsă. Kate Dewar, aşezată pe un scaun de bar, cânta la o chitară rece. Era cu spatele la fereastră, aşa că nu-l putea zări. Şi-ar fi dorit să aibă parte de o interpretare special pentru el a hitului „Luna albă de vară".

Ajunse la liceu în timpul pauzei de prânz. Copiii urlau şi alergau bezmetici prin curte şi pe holuri, încântaţi de începerea vacanţei de iarnă. Peste tot se simţea miros de prăjeală şi sos de brânză. Doamna supraveghetoare era furioasă şi agitată.

— Directorul nu primeşte pe nimeni fără programare, i-o tăie scurt.

Joe simţi o clipă tentaţia să „latre" înapoi, în stilul Verei, dar se abţinu. Era greu de imaginat ce însemna să petreci ore întregi în preajma acestor copii, fără posibilitate de scăpare. N-a mărturisit nimănui, nici măcar lui Sal, dar îşi dorise cu disperare să se întoarcă la serviciu după vacanţa de vară de două săptămâni în Cornwall. Închiriaseră o cabană care arăta idilic în fotografii, doar că, odată ajunşi, plouase patru zile la rând, timp suficient ca copiii să-şi piardă răbdarea.

Îi explica funcţionarei că ancheta moartea lui Margaret Krukowski, iar acesta îi zâmbi amabil.

— E destul de urgent, iar aceasta se grăbi să-l conducă.

Directorul era un tip scund şi chel, cu o privire implacabilă, care nu trăda deloc ce gândea.

— Nu ştiu cum te pot ajuta, domnule detectiv, dar am să fac tot ce pot, evident.

— Cred că aţi auzit de crimă.

Biroul se afla la etajul al treilea, cu vedere spre curtea elevilor. Norii creaseră o ciudată senzaţie de ceaţă.

— Bineînţeles. Doi dintre elevii noştri locuiesc în aceeaşi casă cu victima. Era ca un membru al familiei, înţeleg. Am rugat profesorii să fie ceva mai atenţi cu ei, probabil sunt foarte afectaţi de situaţie. Bănuiesc că nu există vreo suspiciune la adresa lor, remarcă brusc, privindu-l cu atenţie.

— V-ar mira teribil o astfel de suspiciune?

Urmă un moment de tăcere, dar când vorbi vocea lui nu lăsă nicio urmă de îndoială.

— Sunt uluit. Chloe este o elevă remarcabilă, se pregăteşte pentru Oxbridge şi are mari şanse să fie admisă, deşi toţi suntem de părere că se epuizează adesea. Mi-aş fi dorit să fie mai relaxată, dar toate adolescentele au uneori tendinţa să îşi facă rău... Ryan nu e la fel de silitor, ştiu că mama lui e preocupată de rezultatele astea proaste. Mereu este comparat cu sora lui. Recent, au apărut nişte absenţe nemotivate, dar nu credem că are planuri să dea la facultate, aşa că n-am făcut mare caz pentru asta. E dificil pentru un băiat să crească fără un bărbat în casă.

De undeva răsună soneria de pauză şi toţi copiii se adunară spre intrare.

— Cel puţin acum a apărut un bărbat în casă. Sau va apărea în curând, de fapt.

— Ah, deci despre Stuart vreţi să vorbim, remarcă încruntat. S-a comentat mult în cancelarie despre relaţia lor. Tăcu o clipă. Nu am făcut legătura cu trecutul muzical al doamnei Dewar până la recentul ei spectacol de la Whitley Bay. Stuart ne-a convins să mergem să o susţinem şi a fost o seară grozavă. Elevii nu au auzit, evident, de Katie Guthrie, dar pentru noi e o adevărată vedetă şi ne-am bucurat că a ales liceul Mardle pentru copiii ei.

Joe îl bănuia de admiraţie veşnică pentru fosta cântăreaţă.

— S-a vorbit mult despre ei doi?

Directorul zâmbi.

— Ei bine, e prima dată când Stuart pare realmente decis să se însoare. Au fost încercări de-a lungul anilor din partea unor colege profesoare de a-l convinge în sensul ăsta, dar el părea mereu precaut faţă de ideea de a se aşeza lângă cineva. Cu toţii am fost absolut fascinaţi de perspectiva ca el să se însoare şi să accepte responsabilitatea a doi copii. Povestea lor a devenit telenovela favorită a oraşului.

— Ştiţi, trebuie să cerem informaţii despre toţi cei care au cunoscut-o pe Margaret Krukowski, sper că înţelegeţi. E procedura de rutină. Domnul Booth se află de mult timp în Mardle?

— De când s-a deschis şcoala, construită în anii '80, el a fost printre primii profesori angajaţi. E şeful catedrei de muzică de peste 15 ani. A pomenit ceva de o retragere din activitate, ca să aibă mai mult timp pentru a o susţine pe Kate în reluarea carierei muzicale. Îi vom simţi lipsa. E genul care se dedică complet elevilor lui. Nu se rezumă niciodată la programa şcolară, ci organizează o mulţime de activităţi în afara programului. Se ocupă de muzică, evident – conduce corul şi orchestra de suflători – dar e foarte pasionat de excursii şi drumeţii. El conduce echipa noastră care participă la *The Duke of Edinburgh's Award*[3]. E foarte rar în prezent să mai găseşti un profesor atât de pasionat de munca lui.

— E la fel de pasionat şi de Kate Dewar?

— Se pare că da, spuse zâmbind.

— Era la şcoală în după-amiaza crimei?

— Verifici alibiul, domnule poliţist? şi ridică o sprânceană.

Brusc părea agitat, tensionat.

— Cum am spus, asta e procedura.

Profesorul se răsuci spre computer pentru a-şi consulta agenda

[3] The Duke of Edinburgh's Award - Premiul Ducelui de Edinburgh - este numele generic acordat unui program de dezvoltare pentru adolescenţi şi tineri, fondat în 1956 de către Prinţul Philip, Duce de Edinburgh. Programul este dotat cu premii şi se bazează pe ideile pedagogului german Kurt Hahn *(n. red.).*

electronică.

— Era seara concertului de Crăciun la acea dată. Stuart nu a părăsit şcoala întreaga zi. A predat toată ziua, după care a organizat o ultimă repetiţie cu copiii înainte de spectacol. Îmi amintesc bine acea zi din cauza zăpezii. Ne întrebam dacă ar fi mai bine să anulăm, dar majoritatea elevilor vin pe jos de acasă, aşa că am decis să mergem mai departe.

Îşi ridică ochii din calculator şi îl privi pe poliţist. Joe simţea că omul este exagerat de uşurat că Booth fusese în şcoală în acea zi. Poate era doar o reacţie normală a unui director îngrijorat pentru reputaţia şcolii. Sau poate că, în sinea lui, îl considera pe Stuart Booth capabil de crimă.

Capitolul 18

Atelierul lui Malcolm Kerr era închis, cele două uşi mari de lemn fiind prinse cu lacătul. Tocmai se pregătea să-i facă o vizită acasă, când îl zări trecând pe stradă, pe lângă cherhanale, ducându-se spre port – o siluetă întunecată, înfofolită într-o pelerină de ploaie şi cizme, uşor recognoscibilă după înclinarea spatelui. Vera se grăbi să-l ajungă din urmă.

— Voiam să vorbim puţin!

Se opri. Părea pierdut pe gânduri, fiindcă n-o auzise venind şi era surprins s-o vadă.

— N-am timp acum, am treabă.

Îl privi în ochi şi se gândi că nu mai băuse aşa mult cu o seară înainte şi avusese parte şi de ceva somn. Avea încă aceeaşi furie în priviri, dar părea ceva mai uman.

— Încotro mergi?

— Profesorul Craggs a lăsat o parte din echipament în apele de lângă insulă. N-a vrut să-l ia data trecută din cauza vremii. I-am promis că i-l aduc eu cu prima ocazie.

Continua să meargă spre barca deja pregătită de plecare. Nu *Lucy-May,* barca cu care sunt plimbaţii turiştii pe timp de vară la insula Coquet, ci una mai mică, deschisă, cu un motor fixat în spate: o nouă versiune a bărcii care îi plimbase pe ea şi pe Hector la insulă, cu mult timp în urmă. Vera făcu un semn spre ambarcaţiune, care părea destul de robustă:

— Ai loc şi pentru unul mic?

O privi de parcă ar fi fost nebună.

— Vrei să vii cu mine?

— De ce nu? Doar nu stai mult, nu? Cum am spus, vreau să vorbim.

— Îţi dai seama ce rişti, nu? o privi, dând din umeri. Dacă sunt suspect de crimă, pot să-ţi vin de hac oriunde pe drumul spre

Coquet, să te azvârl în apă şi nimeni n-ar afla vreodată. Indiferent ce-aş spune, n-ai avea cum să mă contrazici. Nici n-aş ajunge la tribunal.

Vera îl privi. Avea dreptate, evident, şi ea ştia că e o nebunie ce face.

— Ah, îmi asum riscul, spuse.

Apoi Vera coborî cu grijă pe scara de metal fixată pe zid păşind apoi în barcă. Forţa gravitaţională era de folos. Spera că se apropie fluxul şi că apa va fi ceva mai înaltă la întoarcere, ca să nu mai fie nevoită să urce toate treptele alea. Barca se balansă când urcă şi avu un moment de panică, imaginându-se alunecând în apa rece şi maro. Kerr îi pescui o vestă de salvare de sub bancheta din spate şi i-o aruncă ostentativ, după care îi pregăti o pernă de plastic pe care să stea jos, în mijlocul bărcii.

— Nu te mai mişca. La greutatea ta, sigur ne răstorni.

Trase cu putere de şnurul motorului, care porni după câteva poticneli. Oraşul apărea cu totul altfel din larg, o imagine monocromă, ca un film alb-negru. Se vedea spatele clădirilor de pe strada Portului. Bucătăresele din cherhanale se pregăteau să facă faţă aglomeraţiei specifice orei prânzului, cărând găleţi albe de plastic cu cartofi gata preparaţi, dintr-un depozit de la capătul curţii. Pensiunea avea un aspect grandios din depărtare, cu ferestrele înguste extrem de simetrice şi cu zidurile gri, solide ca ale unei fortăreţe. Între casă şi ţărm se înghesuia o mică grădină. Dincolo de casă, se ridica silueta dominantă a turnului Bisericii Sf. Bartolomeu.

Se simţea ca un voyeur, ca un şmecheraş pervers care se zgâieşte la lume prin gaura cheii. Deşi se afla în largul mării.

— De ce m-ai minţit, Malcolm? Ieşiseră, deja, din rada portului şi marea era cam agitată. Se pricepea, însă, la navigaţie şi lucrul ăsta n-o deranjase niciodată. Mi-ai spus că nu te-ai întâlnit în ultima vreme cu Margaret.

— Aşa e, nu m-am întâlnit, îi spuse, dar vocea îi suna exact ca a

pungaşilor de doi bani pe care obişnuia să-i salte când abia intrase în poliţie, puşi pe scandal şi înjurând tot timpul.

— Ce naiba, omule! Ai fost văzut când ai dus-o cu maşina la „Adăpost" cu o zi înainte să moară.

El tăcu o vreme şi nu se auzeau decât torsul sacadat al motorului şi ţipetele ascuţite ale pescăruşilor.

— Vorbeşte, omule! E o discuţie între noi doi, complet neoficială, într-o amărâtă de barcă în mijlocul Mării Nordului! *În care eu arăt ca omuleţul Michelin, umflat cu o vestă de salvare portocaliu aprins!*

— Eram prieteni, se hotărî el, într-un final. Probabil, singurul prieten pe care l-a avut vreodată aici.

— Iubiţi?

Malcolm scutură din cap trist:

— Cu mulţi ani în urmă, nicidecum recent. Şi nici atunci de prea multe ori.

Tăcu iar. Se aflau la jumătatea drumului care separa ţărmul de insulă.

— Când m-am însurat, ne-am văzut foarte rar. Ştia ce simt pentru ea şi nu voia să fie la mijloc, credea că nu e corect faţă de Deborah. S-a purtat foarte frumos cu mine când am divorţat, dar mi-a spus foarte clar că nu mai poate fi nimic între noi.

— Ţi-ai fi dorit să mai fie?

Erau suficient de aproape de insulă ca să poată distinge detalii: casa paznicului şi murdăria lăsată în urmă de păsări, în locurile unde cuibaseră. Încerca să-şi amintească detalii din călătoria cu Hector la furat de ouă de păsări, cu mulţi ani în urmă, dar nu-i mai rămăseseră în memorie decât presimţirea unui pericol şi certitudinea că vor fi prinşi.

— Îţi doreai să fiţi mai mult de prieteni, chiar şi acum?

— Am adorat-o de când ne-am cunoscut, recunoscu Kerr. Nu trebuia să mă însor. Când mă întindeam lângă nevastă-mea, o visam pe Margaret.

Vera se întreba cum o fi senzaţia asta şi decise că era mult mai

simplu să adori o iluzie decât o femeie reală.

— Aţi devenit ceva mai apropiaţi în ultima vreme?

— A aflat nu demult că era bolnavă. Voia să vorbească cu cineva despre asta, iar Kate şi copiii nu erau persoanele potrivite. Se temea că vor suferi prea tare.

— Ţi-a mărturisit că e bolnavă în dimineaţa în care ai dus-o la „Adăpost? continuă ea şi îşi întoarse perna de plastic pe care stătea, pentru a-l privi în ochi.

— M-a întrebat dacă am chef de o plimbare, dădu el din cap. Am fost pe plajă în nordul oraşului. Era groaznic de frig şi pustiu, cu excepţia a doi tipi care plimbau nişte câini, câţiva kilometri mai încolo. A ieşit soarele, la un moment dat.

Vera îl surprinse plecat departe, pe gânduri, pe plajă în soarele aspru de iarnă, păşind alături de femeia pe care o ştia din tinereţe. Oare o luase de mână? Sau pe după umeri?

— Avea cancer, şopti Vera.

— I-am promis că am grijă de ea, orice ar avea nevoie, continuă el aproape plângând. Mi-a zis că are de lămurit nişte lucruri, chestiuni neîncheiate. „Cu asta vreau să mă ajuţi, Malcolm”, mi-a zis, şi zâmbi trist. Mă înfuria teribil doar gândul că e bolnavă, dar mă încânta, în acelaşi timp, să-i fiu din nou aproape, parte din viaţa ei. Urma să fim împreună, într-un fel, chiar dacă nu pentru mult timp.

— Ţi-a spus ce trebuia să lămurească?

Malcolm tăcu o vreme. Se apropiaseră de o baliză roşie, aproape de deschiderea stâncoasă a ţărmului insulei. Opri motorul şi legă barca de un inel de fier prins de stâncă. Barca se legănă. Kerr se întinse ca să prindă frânghia legată de baliză. Apa era foarte limpede aici şi Vera observă imediat obiectul care se ridica încet la suprafaţă. Kerr îl ridică, încă picurând, şi îl aşeză în barcă: o cutie de sticlă care adăpostea o maşinărie complicată şi o diagramă. Atenţia Verei fu distrasă un moment de la anchetă:

— Ce e chestia asta?

— Un aparat de măsurare a fluxului. Îl foloseşte profesorul în

cercetările sale. Ar trebui să fie impermeabil, dar m-am gândit să-l scot totuşi din apă, poate vine vreo furtună de sărbători, explică şi desfăcu barca de inel şi o împinse spre larg. E un tip cumsecade, profesorul, nu mă deranjează să-i fac un serviciu când pot.

— De ce nu mi-ai spus că te-ai văzut cu Margaret când am stat de vorbă ieri? reveni ea, extrem de iritată. Puteam să scutim toată tevatura asta, jumătate din echipa mea te are în vizor ca suspect principal.

— Mi-a fost teamă, mărturisi el.

— Ai reluat legătura cu Margaret imediat după divorţ? Tu ai abordat-o primul?

Scutură din cap.

— Ştia că sunt obsedat de ea, era la latitudinea ei să mă caute. Şi m-a sunat să vorbim despre puştiul lui Kate Dewar.

Barca se îndrepta spre ţărmul oraşului. Din cauza vitezei, stropii de apă îi ajungeau Verei pe faţă şi le simţea pe buze gustul sărat.

— Ce-i cu băiatul lui Kate?

— O cam luase razna, chiulea de la şcoală. Nimic serios. Cu atâtea femei în jur, Margaret se gândea că avea nevoie de compania unui bărbat. M-a întrebat dacă aş putea să-i dau ceva de lucru la atelier.

— Şi ai acceptat?

Din nou, pauză. Cerul bizar de întunecat era străpuns pe alocuri de câte-o rază de soare.

— Dacă mi-ar fi cerut să înot în curul gol de trei ori în jurul insulei, n-aş fi ezitat o clipă. Am iubit-o.

— Cum te-ai împăcat cu puştiul?

Vera se întreba dacă o astfel de pasiune e, totuşi, ceva firesc. O jena oarecum atitudinea lui, ca şi cum renunţase la orice urmă de autocontrol şi demnitate. Era mai prudent să mute discuţia spre băiatul lui Kate Dewar. Kerr se gândi puţin înainte de a-i răspunde:

— Nu m-a deranjat niciodată. Pur şi simplu, nu-i place şcoala. E cam neliniştit, se plimbă aiurea pe străzi ore întregi. Are prea multă

energie ca să stea locului la şcoală.

Malcolm naviga acum pe lângă digul portului, iar soarele dispăru la fel de brusc cum apăruse. În schimb, marea se liniştise.

— La început, Ryan a fost un puşti obraznic şi arogant, dar s-a dat pe brazdă cu timpul, mai ales că a înţeles că nu-i accept absenţele. Vrea să facă ceva cu viaţa lui, totuşi, iar mie îmi prieşte compania, mărturisi el şi tăcu iar o vreme. La vârsta lui, eu munceam deja cu normă întreagă de un an.

— Nu ţi-ai dorit niciodată să stai acasă şi să-ţi continui şcoala? insistă Vera curioasă, convinsă că Malcolm era mult mai inteligent decât păruse la prima întâlnire. Mai ales că Margaret nu şi-ar fi pierdut timpul cu un prost, nici chiar în treacăt.

— N-am avut de ales, mărturisi, vizibil chinuit încă de idee. Tata avea nevoie de mâini de lucru ieftine în afacerea familiei, adăugă şi Vera se întoarse şi-l privi. Aşa, ca ale mele, spuse el rânjind.

Acostă cu precizie lângă scara de fier încrustată în zid, cu o mişcare abilă şi lejeră. Se gândea că a făcut chestia asta de atâtea ori, că ar nimeri la fel de precis şi cu ochii închişi.

— Prietenul tău, profesorul, mi-a spus că v-aţi întors în Mardle în jur de ora trei în după-amiaza în care a murit Margaret, continuă Vera. Îşi scosese vesta de salvare, dar rămăsese încă aşezată. Unde ai plecat după aceea?

— Profesorul greşeşte asupra orei. Ştii cum e cu oamenii ăştia de ştiinţă, nu se descurcă în lumea reală dacă-i laşi singuri. Ne-am întors mult mai târziu, era aproape seară.

Îi oferi mâna pentru a o ajuta să se ridice şi se aplecă pe lângă ea să se prindă de scara de fier, pentru a menţine barca în echilibru. Vera se prinse de scară pentru a urca, perfect conştientă de apropierea dintre ei. Ajunse pe ponton şi se opri o clipă pentru a privi în urmă. El pornise deja motorul şi îndreptase barca spre chei. Îi făcu semn cu mâna şi Vera salută înapoi.

Mergând de-a lungul digului către strada Portului, Vera simţea

asfaltul clătinându-i-se sub picioare. Deşi fusese o călătorie scurtă, percepea încă balansul bărcii. O cam tenta mirosul de peşte şi cartofi de la cherhana, dar preferă să meargă mai departe. O sună pe Holly:

— Ai vorbit cu vreun asistent social să o verifice pe Dee Robson?

— Am sunat la Asistenţa Socială. Dee are deja atribuit un funcţionar de caz, un tip pe nume Jim Morris.

— Şi? *Câteodată*, *Holly Clarke, mă enervezi rău de tot!*

— Nici pomeneală să ajungă la ea în perioada asta, înainte de Crăciun. Doar câteva persoane mai lucrează acum, de sărbători, şi se ocupă numai de urgenţe.

Vera închise fără un cuvânt. Pentru o clipă, se gândi s-o invite pe Dee la ea de Crăciun. Joanna şi Jack, vecinii ei, nu erau genul să-i judece pe alţii. Vor lua împreună masa în casa de la fermă, vor bea nepermis de mult şi se vor ghiftui cu mâncărurile fabuloase ale Joannei. Dacă Dee va încerca să flirteze cu Jack, se vor strica de râs. Vera ştia bine, însă, că nu putea găzdui un suspect de crimă în propria ei anchetă. Rânji numai imaginându-şi reacţia lui Joe Ashworth. Formă din nou numărul lui Holly:

— Ai numărul de telefonul de la „Adăpost”?

Evident, îl avea pregătit. Vera o ţinu de vorbă în timp ce se urcă în maşină şi găsi un pix.

— Repetă numărul, Hol, te rog.

Sună şi îi răspunse o voce protectoare, cu accent scoţian. Vera îi explică cine e.

— Doamnă inspector, cu ce vă pot ajuta?

Vera îi explică femeii că este îngrijorată pentru soarta lui Dee Robson:

— E un martor extrem de important în dosar deoarece, în ultimul timp, a petrecut foarte mult timp cu Margaret. Duce o viaţă extrem de haotică şi, fără supravegherea lui Margaret, mi-e teamă că va dispărea, pur şi simplu.

Niciun răspuns.

— Mă întrebam dacă nu aţi putea să o primiţi înapoi la

„Adăpost”, doar pentru perioada sărbătorilor, ca să ştim de unde s-o luăm în caz că e nevoie de un nou interogatoriu.

Vera îşi dădea seama că tatona terenul cu linguşiri în speranţa unui răspuns pozitiv şi ura chestia asta. Nu se pricepuse niciodată să ceară o favoare cuiva.

— Îmi pare rău, doamnă inspector, tocmai am primit un alt rezident, era o urgenţă. Mă tem că nu mai sunt locuri libere.

Şi legătura se întrerupse. În mijlocul străzii, Vera privi spre Coble, în speranţa că Dee poate fi acolo. Era devreme şi barul părea pustiu. Câţiva tipi în vârstă jucau domino. Nici urmă de Dee şi ştia că n-are sens s-o caute în salon, nu acela era teritoriul ei. Din impuls, intră în cantina de peşte şi cumpără două pungi de eglefin şi cartofi la pachet. Chiar şi învelită în hârtie şi împachetată în pungă, aroma mâncării a însoţit-o pe tot drumul între biserică şi linia de metrou. Urcă repejor treptele de beton din scara blocului, resimţind încă o jenă în muşchii picioarelor de la urcatul scării din port. *Vera, scumpete, ai face bine să găseşti mai repede criminalul, altfel eşti în pericol să intri în formă.*

Ciocăni la uşa lui Dee, dar nu se aştepta la un răspuns prea prompt. Data trecută, femeia se asigurase cine o vizita înainte să deschidă uşa. Putea fi un tip de la primărie la vânătoare de chirii sau vreo nevastă înfuriată. Se alesese măcar cu o urmă de spirit de autoconservare. De data asta, Vera împinse uşa şi se deschise imediat. Rămase pe loc şi o strigă:

— Dee, eşti acasă? Sunt Vera Stanhope. Am adus peşte şi cartofi.

Niciun răspuns. Vera lăsă punga pe holul scării şi intră, observând din nou pata de igrasie de pe peretele de la intrare. Camera de zi era pustie. Punga de hârtie în care adusese data trecută prăjituri ca ofrandă de pace zăcea şi acum desfăcută pe masă.

— Dee, eşti aici?

Uşa dormitorului era închisă şi Vera se opri să asculte o clipă înainte să intre. Nu că i-ar fi fost jenă, dar voia să ştie la ce se poate

aştepta dând buzna peste Dee Robson în plină activitate. Niciun sunet. Deschise uşa. Dee zăcea pe salteaua întinsă pe jos, cu ochii holbaţi spre Vera. Era îmbrăcată de lucru: fustă scurtă şi bluză albă croşetată, cu pantofi albi din piele lăcuită. Fard de pleoape verde cu sclipici şi ruj rozaliu, uşor întins. În partea laterală a gâtului era înfipt un cuţit, acelaşi cuţit cu care Vera îşi tăiase cu o zi înainte prăjitura. Sub cap şi sub gât i se adunase deja o baltă de sânge, un fundal întunecat pentru pielea ei palidă, de o nuanţă albăstruie translucidă, cu excepţia locului în care picioarele dezgolite atingeau salteaua – aici era vineţie. Părea de plastic şi Vera se gândi, fără să vrea, la o păpuşă gonflabilă.

Probabil murise la câteva ore după ce ea şi Joe o vizitaseră în ziua precedentă. Se duse în hol să dea telefon. Simţi aroma de peşte prăjit şi cartofi şi, brusc, i se făcu greaţă.

Capitolul 19

Kate îl aştepta pe George Enderby să sosească. Voia să-l cazeze repejor, fiindcă urma să apară Stuart. Deja tremura de emoţie doar la auzul cheii lui în uşă. Aveau planuri: urma să meargă cu metroul până la Newcastle pentru o după-amiază culturală – o nouă expoziţie la sala de pe malul râului şi o plimbare la Galeria de Artă Laing. Apoi cina, tot în oraş. Stuart avea un prieten din „Asociaţia excursioniştilor" care tocmai îşi deschisese un restaurant lângă catedrală.

— Nimic exagerat, îi spusese Stuart, dar de bun gust. Şi are nevoie de sprijin, ştii cum e la început.

Stuart nu avea mulţi prieteni, dar le era foarte loial celor câţiva. Ea aprecia chestia asta, în speranţa că-i va fi şi ei loial. După cină, aveau bilete la spectacol în sala mică de la *Sage* – un poet danez şi un muzician din Insulele Feroe.

— Va fi oribil, probabil, credea Stuart, dar poate pierdem ceva ca lumea, totuşi, dacă nu mergem.

Era un tip plin de surprize. Nu s-ar fi aşteptat să fie genul pasionat de astfel de experimente culturale. I se părea că lumea se redusese dramatic în timpul căsniciei cu Robbie, iar acum trăia din nou şi primise a doua şansă de a descoperi universul.

Urma să se întoarcă acasă cu ultimul tren, iar Stuart va petrece noaptea la ea. Şi la asta visa cu ochii deschişi. De la moartea lui Rob, numai de vise avusese parte, iar acum regăsise căldura şi moliciunea pielii, atingerile, gustul. Avea impresia, uneori, că gândurile despre sex îi inundă pur şi simplu mintea, acaparând-o complet. De aceea, probabil, ajunsese un părinte atât de mediocru şi nici chiar moartea lui Margaret n-o mai impresiona prea tare. Oare îndrăgosteala asta de Stuart o transformase într-o tipă rece şi fără inimă?

Altădată, nu ar fi fost nicio problemă să plece de acasă. Kate ar fi

rugat-o pe Margaret să-l primească pe George şi să-l conducă în camera lui. Margaret i-ar fi pregătit apoi ceaiul în salon, aşa cum obişnuia el de fiecare dată. Şi s-ar fi ocupat şi de copii. Azi, Ryan plecase deja şi n-avea să se întoarcă, probabil, înainte ca ea şi Stuart să revină. Niciodată nu ştia pe unde umblă băiatul ăsta. Câteodată rătăcea aşa, aiurea, prin cartier, marcându-şi parcă teritoriile propriei lumi. Copil fiind, obişnuia să colinde la nesfârşit holurile casei când ceva îl supăra – de la demisol până la apartamentul lui Margaret din mansardă şi înapoi, de câteva ori. Chloe era la masa din bucătărie, cu nasul în laptop şi cu un teanc de cărţi lângă ea, mai mare ca de obicei. Avea şi telefonul pe masă şi Kate observă că fata îl priveşte adesea, ca şi cum aştepta un apel important. Cunoştea foarte bine senzaţia.

— Încep sărbătorile, spuse Kate cu o voce cât se poate de detaşată.

Nu spusese nimic în sensul ăsta, dar Kate simţea că Stuart o acuză de prea multă cicăleală în sinea lui: pe Chloe pentru că învăţa prea mult şi pe Ryan pentru că nu învăţa deloc.

— Ia o pauză şi relaxează-te! îi spunea.

Doar că acum, se pare, o revistă de ştiinţă cu distribuţie naţională organiza un fel de concurs şi Chloe era convinsă că un premiu ar aduce mai multă valoarea cv-ului ei. Era proiectul căruia avea să-i dedice întreaga vacanţă. Când lucra la un proiect, era complet absorbită de munca ei. Cu excepţia, se pare, a telefonului care îi atrăgea din când în când atenţia. Fata avea ochii traşi şi cearcăne vineţi, iar Kate îşi imagină că stătuse, probabil, toată noaptea visând la cai verzi pe pereţi. Se gândea la proiect sau la vreun puşti? Nu-şi dădea seama care dintre cele două variante o speria mai tare.

Se auzi soneria şi dincolo de uşă se ivi George Enderby, cu geanta lui doldora de cărţi.

— Iar am apărut. Piaza rea!

O îmbrăţişă şi o sărută pe ambii obraji, ca de fiecare dată, după care făcu un pas în urmă s-o privească admirativ.

— Foarte elegant arăţi azi. Ieşi undeva?

Se înroşi toată şi, deşi nu remarcase nicio urmă de reproş în remarca lui, se simţi vinovată că iese în oraş, la atât de puţin timp după moartea lui Margaret.

— Doar la Newcastle cu Stuart.

— Foarte frumos. Nu te deranja, ajung singur în cameră.

Părea epuizat. Avea haina mototolită, iar veselia tipică din glas părea oarecum forţată. Kate bănuia că probabil nu primise prea multe comenzi pentru romanele pe care le aprecia el.

— Îţi pregătesc nişte ceai în salon, deşi biscuiţii nu se ridică la nivelul lui Margaret, mă tem.

Îşi zâmbiră trist.

— Sunt sigur că vor fi delicioşi, spuse George şi îşi scoase mănuşile, după care continuă conversaţia pe un ton degajat: vreo veste legată de subiect? L-au prins pe criminal?

Kate pornise deja spre bucătărie şi se întoarse în loc pentru a-i răspunde:

— N-am aflat nimic. Oricum, roieşte tot oraşul de poliţie. Bat la toate uşile şi pun tot felul de întrebări.

Nici nu termină bine de vorbit, că strada se umplu de sunetul unei sirene de poliţie. Se priviră o clipă în tăcere, cu un fior de nelinişte în suflet.

Stuart întârzia, ceea ce o îngrijora teribil, frământată dacă să-l sune sau nu. De regulă, el era obsesiv de punctual şi ea era cea care obişnuia să întârzie. În plus, se gândea că moartea lui Margaret ar fi trebuit să-l facă să fie mai punctual ca de obicei, fiindcă era de aşteptat ca ea să se îngrijoreze imediat. Ajunse, în cele din urmă. Intră singur în casă şi îi auzi paşii pe trepte coborând la demisol. Era aşa de înalt, că parcă treceau minute întregi de când îi zărea picioarele până apărea şi capul. Purta o haină de piele maronie, veche şi destul de tocită, şi o pereche de blugi. Aceeaşi costumaţie la fiecare ieşire în oraş. O eşarfă în jurul gâtului era singura concesie

pe care o făcea vremii. Avea aproape 60 de ani, dar arăta foarte bine. Straşnic, chiar.

— Scuze, îi spuse, susţinându-şi cererea cu un gest de remuşcare al mâinilor. Nu ştiu ce se întâmplă în Mardle, e un trafic groaznic.

Şi o luă în braţe, foarte lejer şi firesc, iar Kate şi-ar fi dorit să-l mângâie pe obraz, fiindcă era atât de frumos şi de bun şi l-ar fi dorit cu totul înăuntrul ei. Dacă ar fi fost singuri acasă, i-ar fi propus să nu mai iasă nicăieri.

— Bună, Chlo, totul în regulă?

Se desprinsese deja de Kate şi se apropiase de Chloe, cu o mână pe umărul fetei, uitându-se curios la ce lucra.

— Da, ca de obicei, îi răspunse ea şi se întinse leneş. Nu ştiu cât de mult să intru în detalii în proiectul ăsta. Ce crezi?

Stuart se aşează pe scaun vizibil interesat de subiect şi dornic să ajute, iar inima lui Kate se strânse dureros de gelozie, o usturime acută şi ascuţită ca vârful unui ac. *Cu mine Chloe nu vorbeşte niciodată aşa. Da'ce crede, că-s idioată şi n-o înţeleg ce întreabă?* Şi-apoi, imediat: *Oare crede că fii-mea e mai atrăgătoare ca mine?*

Îi lăsă vorbind şi plecă la George, care îşi savura ceaiul în salon.

— Te simţi bine? îl întrebă, fiindcă părea bolnav, încă înfofolit în haină. Se aplecă şi dădu focul mai tare, iar el îi zâmbi în stilul său profesional, exersat în întâlnirile cu editori şi distribuitori de cărţi.

— Eşti aşa de bună, Kate, mă simt ca acasă aici, ştii asta, nu?

Îi zâmbi nostalgic şi Kate se gândi că George regretă, probabil, zilele de dinaintea apariţiei lui Stuart în viaţa ei, când îi ţinea companie la un pahar toată seara, ascultându-i poveştile despre minunata lui soţie.

Newcastle era plin de oameni şi foarte prietenos. S-au plimbat de mână în galeriile de artă şi au traversat râul Tyne pe podul Blinking Eye. După care au mers la restaurant. Kate era fermecată de mirosul de piele al hainei lui Stuart şi de aromele oraşului, dulci şi ispititoare, peste tot în jur. În Mardle mirosea mereu a sare, a peşte

şi a alge şi nu era nimic ispititor în asta.

Restaurantul era micuţ şi înghesuit, dar au prins o masă la geam, cu vedere spre o stradă pietruită. Stuart glumi cu prietenul său, patronul, despre muzica ambientală şi comandă o sticlă de vin. Îi prinse mâinile într-ale lui. Flacăra lumânării dintre ei forma umbre bizare pe chipul lui şi, pentru o clipă, Kate părea că stă la masă cu un străin. Ceea ce era la fel de interesant.

— Îmi pare tare rău de Margaret, remarcă el. Ştiu că eraţi foarte apropiate.

Era dezamăgită. Spera să audă ceva romantic, o declaraţie cum că era la fel de obsedat de ea cum era şi ea de el. Era sătulă să vorbească de Margaret, sătulă de nodul din stomac care apărea de fiecare dată când îşi dădea seama ce se întâmplase. Nu-şi dorea decât să uite întreaga poveste, să meargă mai departe.

— E oribil ce s-a întâmplat, mărturisi ea, deşi nu era în stare să spună cu adevărat ce simte. Nu vreau să par dură, dar simt că am mai mult opţiuni acum, într-un fel. Mă gândesc să vând casa, de exemplu. Ştiu că am mai vorbit despre asta, dar ar fi fost imposibil cât trăia Margaret.

— Ar fi un nou început, confirmă el, ca şi cum ar fi vorbit cu sine însuşi, jucându-se cu vorbele şi tranformându-le într-un refren.

— Da, continuă ea şi se trezi zâmbind.

— M-aş putea retrage de la şcoală mai repede, predau de-o viaţă, doar, adăugă el şi mai turnă vin, cu chipul deja aprins.

— Şi ce-ai vrea să faci?

Nu şi-l imagina un simplu pensionar, cu plimbări regulate pe dealuri şi emisiuni preferate la televizor, deşi gândul de a-l avea acasă ziua, când copiii erau la şcoală, o excita teribil.

— M-aş ocupa de cariera ta. Ca lumea, nu doar aşa, întâmplător, ca până acum, continuă el pe un ton serios. Ai putea să compui din nou, să dai concerte. Dacă vinzi casa din strada Portului, putem lua ceva mai mic în oraş – ar fi un nou început şi pentru copii, o şcoală mai bună. Poate îl convingem pe Ryan să-şi termine liceul.

Kate îşi dădea seama că Stuart se gândise de o vreme la planul ăsta.

— Vrei să spui că ar trebui să ne mutăm împreună cât mai curând?

— Dacă găsim locul potrivit, de ce nu? Îmi vând şi eu apartamentul şi cred că putem lua ceva foarte drăguţ. Un nou început.

Din nou cuvintele astea. Niciodată nu discutaseră despre mutarea lui în casa de pe strada Portului, deşi ea îi sugerase chestia asta de câteva ori. Ca şi cum clădirea în sine – atât de lipsită de intimitate când era plină de oaspeţi – îi displăcea profund.

— Mi-ar plăcea foarte mult, să ştii. Pe cuvânt!

— Atunci mâine îl anunţ pe directorul de la şcoală. Are nevoie de un semestru întreg pentru a găsi înlocuitor.

Aşadar, decizia era luată. Stuart se ridică şi merse la bar pentru a plăti nota. Pentru o clipă, părea că discuţia se aprinde acolo şi Kate se întrebă dacă îşi uitase banii sau cardul de credit, dar el o linişti că a fost doar un fleac. Păstra o fotografie în portofel şi n-o mai găsea. Kate spera că era o fotografie cu ea, deşi nu-şi amintea să-i fi cerut vreodată. Nu voia să-i amintească iar despre asta, mai ales că părea destul de îmbufnat, şi deja ieşiseră şi se îndreptau spre *Sage*.

Când s-au întors de la Newcastle, George probabil se culcase, fiindcă salonul era pustiu şi draperiile trase. Lui Kate îi ţiuiau urechile. Spectacolul fusese atât de groaznic, că audienţa l-a tratat ca pe o experienţă extrem de amuzantă. În final, părea că asistaseră la un moment artistic extrem de special, în sala mică de la *Sage* atât de caldă şi de intimă, şi plecaseră de acolo sporovăind şi glumind ca nişte prieteni vechi. Ultimul tren spre casă fusese plin de beţivani petrecăreţi, dar toţi bine dispuşi. La Haymarket se urcase un poliţist; cineva remarcase că aşa se întâmpla în fiecare seară de când cu crima. Prinseseră locuri chiar în faţă, unde luminile staţiilor le apăreau în goană în faţa ochilor, iar Kate se simţea ca la zece ani, în goana nebună a unui carusel.

Ambii copii erau acasă. Ryan nu venise de mult; ploua, iar haina lui aruncată pe balustradă era încă udă. Kate şi Stuart savuraseră câteva pahare în pauza spectacolului, pentru a rezista şi la partea a doua, iar ea încă nu se trezise complet. Se simţea extrem de fericită, oarecum emotivă şi puţin ameţită de alcool. Copiii erau acasă, în siguranţă, lângă ea se afla un bărbat extraordinar, iar viitorul părea din nou încântător.

Copiii erau în apartament, în faţa televizorului.

— A mai murit cineva, anunţă Ryan imediat ce intrară în cameră. O crimă, numai despre asta se vorbea la Coble.

Câteva clipe, Kate nu pricepu o iotă. Ştia că Ryan mai merge din când în când la Coble, dar nu era de acord cu asta. Stuart o liniştise la un moment dat, în stilul său pragmatic: „Toţi băieţii beau la vârsta asta, n-ai ce-i face. Mai bine s-o facă la cârciumă, unde mai sunt adulţi prin preajmă." Temerea ei provenea de la faptul că nu ştia de unde are fiu-său bani de băutură. Îi dădea un fel de alocaţie, dar era imposibil să-i ajungă pentru preţurile de la cârciumă. Ştia şi că Malcolm îl plăteşte, însă părea că băiatul nu duce deloc grija banilor. În sinea ei, se temea că fură. Parcă crescuse un străin. Îşi amintea băieţelul micuţ şi timid, care o strângea de mână când mergeau în parc. Tânărul ăsta elegant era complet altcineva. Imediat resimţi şocul veştii despre o altă crimă, iar preocuparea pentru Ryan păru deodată meschină.

— Ce-ai spus?

Ryan părea treaz, dar foarte agitat şi repetă vestea cu un fel de încântare reprimată, care o afectă teribil. Stuart nu părea să remarce reacţia lui Ryan.

— Ştii cine e victima?

— O femeie, adăugă puştiul. Obişnuia să bea în Coble şi locuia în strada Percy. Dee Robson i se spune.

Kate recunoscu acest nume şi-şi aminti că Margaret îi povestise despre ea. Unul dintre sufletele ei pribege: „Dee are nevoie de cineva s-o îngrijească şi ele nu-s în stare decât s-o critice şi s-o

judece.”

— Să aşteptăm ştirile locale, atunci.

Chloe purta aceeaşi bluză neagră tricotată pe care o avusese la şcoală; îi era largă şi fata părea că dispare înăuntrul ei. Sorbea dintr-o cană de ceai. Se lăsase un moment de tăcere teribil de apăsătoare. Kate se trezise de-a binelea, dar nu era în stare să spună nimic potrivit.

— Pun ceainicul la fiert, spuse Stuart în cele din urmă. Mai vrea cineva ceai? dar nu primi niciun răspuns, pentru că începuseră ştirile şi tot ecranul se umpluse cu imagini de la blocul de apartamente din strada Percy, unde toate felinarele erau înconjurate cu faimoasa bandă de protecţie alb-albastru, iar pe uşi se vânturau întruna echipe întregi de legişti ascunşi în salopete albe. Chiar şi Stuart se întoarse din bucătărie ca să urmărească reportajul.

Capitolul 20

Joe Ashworth o găsi pe Vera pe scară, în faţa apartamentului din strada Percy, ca şi cum ar fi rămas înţepenită acolo de când sunase şi-l aştepta s-o mişte. Ştia că Vera era afectată – cumva Dee Robson o impresionase. Vera putea fi o tipă extraordinar de dură, câteodată, însă, îşi crea o legătură specială cu un martor şi era în stare să munte munţii din loc pentru a-l ajuta. Obiectele milei ei erau, de regulă, oameni singuri, neîndemânatici, dispreţuiţi. Şi graşi, adăugă Joe în gând, rânjind în sine în ciuda circumstanţelor. Cam ca Vera, aşa.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

Era frig şi pe scări era curent. Ştia că ultimul lucru pe care dorea să-l primească era un gest de compătimire.

— A fost ucisă la puţin timp după vizita noastră, comentă Vera, cu mâinile în buzunare.

Nu era prea mult spaţiu şi Joe îi atinse în treacăt braţul.

— Un client?

— Era îmbrăcată pentru muncă, dar avea chiloţii pe ea. Nu există dovezi ale unui act sexual, şi Joe pricepu că ea luase deja în calcul opţiunea asta.

— Chiar şi aşa, e posibil să fi fost un escroc, ştim că nu excela deloc la aprecierea riscurilor. Doar a plecat cu tipul ăla, Jason, fără ca măcar să ştie unde merge.

— Crezi că legătura cu Margaret Krukowski e doar coincidenţă? zâmbi ea acid. Cam mare coincidenţa, cât un elefant.

— Atunci? insistă el, pierzându-şi răbdarea. Dacă Vera Stanhope avea deja o teorie, de ce naiba nu i-o spunea şi lui odată? Ce rost aveau jocurile astea?

— Dee Robson ştia ceva despre ucigaşul lui Margaret, explică Vera. Dar nu ştia că ştie, altfel ne-ar fi spus când am vizitat-o ieri. Sau, poate, era mai isteaţă decât lăsa să pară.

— Şantaj? Câteodată îi ghicea gândurile. Păstrase secretă informaţia ca să poată scoate ceva bani din asta.

— Asta e, confirmă Vera, aplaudând uşor.

— O crezi în stare de aşa ceva? insistă Joe, incapabil să şi-o imagineze pe Dee făcând conexiuni de genul acela. În plus, el fusese convins de reprezentaţia ei cu o zi în urmă.

— Era disperată, continuă Vera. O alcoolică în mizerie – în stare să stoarcă bani indiferent cum. Poate că Margaret i-a spus ceva când s-au văzut, ceva atât de evident că nu trebuia să fii neapărat Einstein ca să înţelegi cine a ucis-o.

Se auziră paşi pe scări şi apăru Billy Wainwright. Părea cărunt şi bolnav.

— Te simţi bine, Billy?

Joe nu agrea modul de viaţă al lui Billy – şirul de amante tinere părea oarecum sub demnitatea unui om de acest calibru – dar îi era, totuşi, simpatic.

— Puţin mahmur. Nimic ce n-o să treacă după o noapte bună de somn.

Purta deja masca şi costumul, iar vorbele lui sunau ca nişte molfăieli.

— Credeam că eşti atât de ocupat cu scena crimei din metrou că nu mai ai timp de petreceri, remarcă Vera pe un ton aspru.

— Numai muncă fără joacă... şi Joe înţelese din tonul său că râvnea. Ţi-ar trebui şi ţie puţină joacă, Vera.

— Vezi-ţi de treabă, Billy! Spune-mi mai bine cine le-a omorât pe femeile astea. Găseşte nişte fire, salivă sau amprente şi o legătură între victime. Ar fi un început bun pentru ziua ta de muncă, nu crezi?

Billy înţelese ca Vera n-avea chef de glumă. O salută milităreşte şi se apucă de treabă. Afară se auzea un sunet de sirenă apropiindu-se.

— A sosit cavaleria.

Joe nu mai putea sta prea mult în acel loc, văzând-o pe Vera

chinuită de vină şi ţinând totul în sine.

— Ce vrei sa fac?

— Bate la uşi, Joe, începe cu apartamentele şi mergi mai departe la casele de pe stradă. Cu siguranţă, Dee atrăsese atenţia până acum, poate că încercaseră chiar s-o mute de aici. Nu era un chiriaş model. Să speram ca găsim un vecin chiţibuşar pasionat să noteze cine vine şi cine pleacă. Pe Hol am trimis-o înapoi la secţie să strângă apelurile primite de la public.

Joe rămăsese încremenit locului, aşa că-i aruncă furioasă:

— Dacă nu e sub demnitatea ta de sergent să faci ce ţi-am spus, cândva azi ar fi bine să începi, totuşi!

Joe îşi ridică mâinile a resemnare şi porni. Când îl strigă în urmă, credea că avea să-şi ceară scuze pentru că se răţoise la el. În schimb, îi pasă o pungă unsuroasă de mâncare.

— Vrei tu să scapi de astea, te rog? S-au răcit deja.

Îşi începu ancheta pornind de la parter spre etajele superioare. Două apartamente pe nivel, şase loturi de chiriaşi. Era miezul zilei înainte de Crăciun – se aştepta ca nimeni să nu fie acasă, dar avea noroc pe jumătate. Prima uşă la care ciocăni avea o mică balustradă în faţă şi o rampă la prima treaptă. Îi răspunse o femeie micuţă şi în vârstă sprijinită în cadru, cu părul argintiu făcut permanent în bucle foarte mici. Îi prezentă legitimaţia. Femeia făcu un pas în lături şi îl invită să intre, după care îl priponi în faţa aragazului şi-l puse să facă ceai. Nu s-ar fi bucurat mai tare să-l vadă nici dacă ar fi fost Moş Crăciun.

— Sunt tare singură uneori, îi spuse, fără compătimire însă. Joia merg întotdeauna la clubul pensionarilor şi mă amuz teribil. Mâine avem petrecere de Crăciun.

— Am câteva întrebări, şi se aşează cu ceaiul, în timp ce o farfurioară se balansa ciudat pe marginea scaunului. Bătrâna insistase să servească prăjitura *Battenberg* păstrată în dulap.

— Despre femeia ucisă în metrou? se animă ea şi îşi împinse

capul înainte, avidă de informaţii. Aia cu nume străin. O ştiu de când era o fetişcană, mereu plină de ea şi arogantă cu băieţii. Ricky Butt pusese ochii pe ea, dar Val amenin ţa că n-o mai lasă să mai calce la Coble.

— Ricky Butt? insistă Joe, iar femeia îşi dorea, evident, să vorbească. Îi amintea lui Joe de bunica lui.

— Of, ce s-a întâmplat acum n-are a face cu el, spuse ea scuturând din cap. Val a fost proprietăreasa barului ani de zile, dar a murit demult, iar el a plecat din Mardle când era puşti. Iartă-mă, scumpete, îi spuse zâmbind, nu te interesează pălăvrăgeala mea. Cum pot să te ajut?

— A avut loc o altă crimă, explică el.

— Da? şi ochii i se măriră de curiozitate.

— Dee Robson, locuia la ultimul etaj. O cunoaşteţi?

— Oh, fata acea! Peggy Jamieson locuieşte vizavi şi viaţa ei e un calvar. Tropăieli pe scară la orice oră din zi sau din noapte şi tot felul de indivizi bubuind în uşă. A spus şi la poliţie, şi la primărie, dar degeaba. Deşi nu era vina lui Dee, să ştii, spuse şi îşi atinse capul într-o parte. Am cunoscut-o pe maică-sa şi era şi ea niţel scrântită, deşi nu la fel de rău ca Dee. Pe vremuri, astfel de oameni erau ţinuţi în azil, remarcă ea şi Ashworth nu putea spune dacă era o afirmaţie sau un regret.

— Dee e moartă, îi explică el. Credem că a murit ieri în apartamentul ei. Aţi auzit sau aţi văzut ceva suspect?

Femeia dădu din cap cu părere de rău.

— Am fost plecată ieri toată ziua. M-a luat fii-mea la ei la masă.

Joe mai rămase câteva minute pentru încă o felie de prăjitura. Vera nu era singura capabilă de compasiune. Următorul apartament cu cineva acasă era la etajul al doilea. O femeie de vreo 30 de ani, cu un copilaş agăţat de picioarele ei. Nu îl invita în casă:

— Am spus deja tot ce ştiam despre femeia omorâtă la metrou.

— O cunoşteaţi pe Margaret Krukowski?

— Nu, dar când mi-au arătat poza mi-am dat seama că am

întâlnit-o pe scări de câteva ori. Asta le-am spus.

Copilul începu să scâncească.

— Probabil că ar fi mai bine să vorbim înăuntru, spuse Joe. N-aş vrea să prindă copilaşul vreo răceală.

Apartamentul arăta exact ca al lui Dee, dar avea covoare pe jos şi considerabil mai multă mobilă. În camera de zi trona o cutie impresionantă de jucării colorate din plastic. Televizorul era pornit la o emisiune pentru copii. Pe femeie o chema Jodie şi nu prea agreea poliţia.

— Locuieşti singură cu copilul?

— De când mi-aţi aruncat bărbatul la zdup.

Evident, aici n-avea să primească ceai şi prăjitură.

— Dee Robson...

— Ce-i cu ea? i-o tăie Jodie – era o femeie slabă, cu o figură furioasă, ca de şoarece şi cu ochii înguşti.

— E vecină cu tine.

— Au adus-o cei de la asistenţa socială. Toate băbătiile din bloc ar vrea s-o zboare de aici, adăugă ea şi aşează copilul pe jos, care îşi găsi de lucru cu un trenuleţ din cutia de jucării.

— Tu ce părere ai?

Ea ridică din umeri:

— Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii s-o facă.

— Nu te deranja că aducea tot felul de indivizi dubioşi în bloc?

Femeia hohoti strident:

— Ai cunoscut-o? Cam câţi bărbaţi crezi că era în stare să atragă? Poate pe ăia prea beţi ca să mai poată urca. Pierde vremea pe la Coble fiindcă oamenilor de aici le e milă de ea şi îi cumpără de băut. Poate acum ceva ani mai era în stare de ceva, dar în ultima vreme a devenit ciuca mişto urilor.

— Eşti în domeniu?

— Am fost, m-am reformat. Poţi să-mi verifici cazierul dacă nu mă crezi.

— Dee a murit, continuă el. Bănuim că a fost ucisă ieri după-

amiază.

— Biata vacă, şopti ca pentru sine şi luă copilul în braţe, sărutându-i părul. Era nebună de legat, dar nu merita asta.

— Când ai văzut-o ultima oară?

— N-am văzut-o de câteva zile, dar am auzit-o ieri. Stă deasupra şi tavanul ăsta parcă-i de carton. De obicei, nu e prea mult zgomot, doar televizorul; şi eu îl am pornit toată ziua.

Se aşeză pe canapea cu copilul încă în braţe şi rămase privind la prezentatorul emisiunii pentru copii, care imita un leu.

— Ce-ai auzit ieri? O ceartă, oameni ţipând?

— Nu, nimic de genul ăsta, spuse ea dând din cap. Pusese muzică. Poate la televizor, dar era dat tare. Tocmai îl culcasem pe Alfie şi mi-era teamă că mi-l trezeşte. Am bătut în tavan cu coada măturii şi s-a oprit. Cred că a plecat, fiindcă am auzit-o coborând.

— Dar n-ai văzut-o?

Jodie îl privi îngrozită:

— Oh, Doamne, crezi că, de fapt, pe scări era criminalul?

— Posibil. Pe la ce ora se întâmpla asta?

Scutură din cap, ca şi cum timpul ar fi fost complet irelevant pentru ea.

— N-am văzut nimic, nu m-am uitat pe geam.

O lăsă mai departe pe canapea, cu fiu-său în braţe, privind fix la televizor.

Peggy Jamieson îl aştepta şi ştia bine cine e. Probabil o sunase prietena de la parter şi, oricum, scara colcăia de-acum de tot felul de oameni, iar banda de protecţie alb-albastră se întinsese peste tot, blocând mare parte din acces. Ashworth se strecură pe sub bandă, îl salută pe poliţistul de pază şi ciocăni la uşă. Nici urmă de Vera la locul crimei. Peggy deschise şi, imediat, începu să trăncănească. Era mică şi grasă, probabil foarte chinuită de cele trei etaje pe care trebuia să le urce.

— N-ar fi trebuit s-o lase să locuiască aici, femeia nu era în stare

să aibă grijă de ea.

Apartamentul sclipea de curăţenie. De la fereastră se vedea barul Coble şi, dincolo de el, portul. În spatele barului, un tip căra o ladă cu ambalaje în curte. O vreme, Joe o lăsă să trăncănească singură.

— De cât timp stătea Dee Robson aici?

— De vreo şase săptămâni, suficient cât să-mi dau seama că nu ne putem înţelege. Obişnuia să apară beată criţă la orice oră, să aducă bărbaţi, iar casa aia e o cocină, am văzut asta de fiecare dată când deschidea uşa.

Starea apartamentului părea să o deranjeze mai tare decât apucăturile lui Dee.

— Cam câţi bărbaţi veneau la ea?

— Nu *foarte* mulţi, dar nu stau numai acasă şi nici nu-s aşa de băgăcioasă ca alţii.

Joe se gândea că reputaţia lui Dee ajunsese în strada Percy înaintea ei şi că impresia lui Jodie despre abilitatea substanţial diminuată a fetei de-a mai atrage bărbaţi era, probabil, corectă. Se întrebă cine era Jason, cel care o dusese pe Dee cu metroul în ziua morţii lui Margaret. Fusese foarte beat sau doar disperat? Îi dăduse cu piciorul, evident, imediat ce îşi revenise din beţie. Îi zâmbi lui Peggy.

— Ieri aţi fost acasă?

— Da, toată ziua.

— Aţi remarcat vreun vizitator la Dee?

— Dumneata ai fost la ea, răspunse repejor, dumneata şi grăsana, v-am văzut de la geam.

— Am fi putut merge la oricare dintre apartamente. Joe se gândi că Peggy era exact genul de martor pe care şi-l dorea Vera.

— Aţi fi putut, dar n-aţi făcut-o.

— După noi a mai venit cineva?

Femeia dădu din cap.

— Mai târziu a început *Countdown.* Nu-mi mai place la fel de tare de când a murit vechiul prezentator, dar încă mă uit în fiecare zi.

— Ai auzit vreun zgomot ciudat?

— Nu, îi spuse ea, iar Joe îşi dădea seama că femeia şi-ar fi dorit să îi fie de folos.

— Între apartamente e casa scării, iar auzul meu nu mai e la fel de bun ca altădată. Poate că e mai bine, la câte se întâmplau alături.

Joe se ridică. Şi-ar fi dorit s-o audă spunând că-i pare rău că Dee e moartă, chiar şi Jodie regreta în felul ei. Apoi se gândi că, poate, Dee îi provocase numai probleme femeii, iar el începea să se înmoaie ca Vera şi nu era cazul.

Capitolul 21

Vera aşteptă ca locul crimei să fie izolat şi porni în goană pe scări. Alergatul nu era punctul ei forte, aşa că fu nevoită să se oprească să-şi tragă răsuflarea, timp în care îi strigă poliţistului de serviciu:

— Spune-i sergentului Ashworth că am plecat la Holypol şi ne vedem mai târziu!

Nu mai putea deloc să respire şi nu era deloc sigură că vorbele sale fuseseră suficient de puternic rostite astfel încât să şi ajungă la urechile poliţistului. La prima încercare de a găsi locul, trecu fix pe lângă „Adăpost". Nu considera utilă prezenţa navigaţiei în maşină – mai mult de furcă decât de ajutor. Deja se apropia seara, iar peisajul rustic din jurul casei era acoperit de pâclă, fiind foarte uşor să ratezi intrarea. Vera înţelegea acum de ce Dee nu se acomodase la viaţa în „Adăpost". Dacă, la doar câteva staţii de metrou de Mardle, se simţea pe teritoriu străin, locul ăsta era complet în afara zonei ei de confort. Era un spaţiu larg deschis pe coastă, unde vântul sufla cu tăios direct din Scandinavia şi numai dealurile Cheviots reuşeau să spargă linia orizontului. Parcă *Rover*-ul direct în curte, lângă un minibus albastru, şi respiră adânc de câteva ori, să-şi astâmpere gândurile. Se avântase aici mai mult mânată de un puternic val de indignare, furioasă din cauza sorţii lui Dee, dar acum era cazul să se adune şi să-şi gândească strategia pentru întâlnire. Încă se gândea când auzi o scurtă bătaie în geamul maşinii. Deschise portiera. Femeia era plinuţă şi veselă, iar Vera îi recunoscu imediat vocea de la convorbirea pe care o avuseseră mai devreme.

— Te-ai rătăcit, ai nevoie de indicaţii să ajungi înapoi în oraş? E o fundătură aici, să ştii, deşi pe unele hărţi apare că ar fi drum.

— Nu m-am rătăcit, îi spuse şi coborî din maşină.

Simţi din nou înţepeneala din genunchi. Şi se mai spune că mişcarea face bine.

— Am ajuns exact unde voiam să fiu. Cred că l-ai cunoscut deja

pe colegul meu, Joe Ashworth.

— Şi dumneata eşti? se interesă Jane Cameron cu un ton defensiv, deşi zâmbetul nu-i pierise deloc.

— Eu, scumpete, sunt şefa lui, Vera Stanhope. Am vorbit mai devreme la telefon.

— Şi ţi-am explicat foarte clar că nu am locuri libere la „Adăpost".

Răspunsul veni rapid şi direct, femeia nu era învăţată să i se pună vorba la îndoială. Vera flutură din mâini.

— Nu mai e cazul, oricum.

— Aţi găsit altă soluţie de cazare, constată Jane uşurată. Asta e bine.

— Nu mai e nevoie de cazare, continuă Vera. Dee Robson e moartă.

Au continuat discuţia în biroul lui Jane Cameron. Casa părea neobişnuit de tăcută.

— Unde sunt rezidentele?

— Majoritatea sunt plecate în oraş la cumpărături de Crăciun. Nu le ţinem închise aici, să ştii.

— Cum ajung aici?

— Avem un minibus. Eu le duc până la staţia de metrou din Mardle şi ele mă sună să vin să le iau.

În conversaţie se simţea ostilitate. Joe ar fi considerat că sunt doar două femei puternice care, pur şi simplu, îşi marchează teritoriul, dar Vera se gândea că lucrurile merseseră mult mai departe de-atât.

— Am găsit-o pe Dee Robson în apartamentul pe care i l-a repartizat asistenţa socială când ai dat-o afară de aici, deschise Vera discuţia. Zăcea pe spate, cu un cuţit de bucătărie înfipt în gât, într-o baltă de sânge.

— Şi eu sunt de vină că a murit, fiindcă n-am vrut s-o primesc înapoi?

— Nu, murise deja când te-am sunat, spuse ea, după care îşi

strânse ochii şi tonul vocii îi deveni grav. E vina ta că ai dat-o afară de prima dată. Chiar o credeai în stare să se descurce singură în lumea asta mare şi rea?

— Nu e treaba mea, i-o tăie Cameron şi se aplecă peste birou, spre detectiv. Treaba mea e să mă ocup de locul ăsta şi de persoanele care stau aici. Să fac lucrurile să funcţioneze cum trebuie. E o comunitate care are un scop terapeutic, care le ajută pe femei să-şi recapete echilibrul şi independenţa înainte să se întoarcă la viaţa lor reală. Una dintre rezidente este elevă de liceu, care a nimerit într-o companie proastă, a fost abuzată psihic şi a încercat să se sinucidă. Ultimul lucru de care avea nevoie era s-o vadă pe Dee Robson beată şi urlând în toiul nopţii, sau bărbaţi care dădeau târcoale noaptea cu taxiul, în căutare de victime drăguţe şi prostuţe. Dee nu avea să fie niciodată independentă. Am primit-o oricum împotriva voinţei mele, ca pe un caz de urgenţă. Ştiam că nu o putem ajuta şi că nu se va integra aici. Am stabilit de la început că nu va sta mult, iar asistentul social a ştiut chestia asta.

— Doar că, odată ce Dee a fost plasată aici, asistenţa socială nu i-a mai căutat un loc potrivit, continuă Vera, încercând să înţeleagă cum funcţionează sistemul. Şi sistemul judiciar obişnuia să se joace de-a pasatul responsabilităţii ca pe un cartof fierbinte: cel care se trezeşte cu infractorul în grijă când muzica se opreşte rămâne să ducă procedura până la capăt.

— Cam aşa. Din acel moment, clientul *lor* a devenit, de fapt, problema *mea*.

Îşi zâmbiră reciproc, un moment scurt de recunoaştere. Vera înţelegea acum de ce Jane refuzase să o primească pe Dee înapoi, fie şi numai de sărbători. Un funcţionar social delăsător ar fi oftat de uşurare şi Jane n-ar mai fi scăpat de ea niciodată.

— Speram ca serviciile sociale să găsească o soluţie mai bună, adăugă Jane. Şi mi-a părut rău să aud că au lăsat-o de izbeliţte într-un apartament mizerabil, fără niciun ajutor. Dar nu o puteam primi înapoi şi orice contact cu ea ar fi însemnat să îmi asum această

responsabilitate. Margaret m-a acuzat că sunt un monstru şi că m-am spălat pe mâini de Dee. Chiar a adus-o la târgul nostru de Crăciun, cu două săptămâni în urmă, încercând să-mi demonstreze ceva cu asta. Hai la bucătărie, să fac un ceai.

Sunase ca o ofertă de pace şi Vera o urmă.

— Bănuim că a fost ucisă ieri după-amiază. Ştii unde erau toate fetele pe la acel moment?

— Mă tem că nu ştiu, mărturisi Jane şi adăugă pliculeţe de ceai. Nu eram aici. Dar nu le stă în fire să se plimbe prea mult şi ar fi trebuit să meargă până la şosea, să prindă o rată. Mă îndoiesc că a mers vreuna atât.

— Tu unde erai? întrebă Vera cu ochii pe cutia de biscuiţi, când Jane o deschide. Nu mâncase de prânz.

— Am fost chemată la o întrunire cu Peter Gruskin. E panicat de moartea lui Margaret şi de cum ar putea să afecteze reputaţia administraţiei. Mereu caută o scuză să ne închidă. În trecut se lega de bani, dar am ajuns să ne descurcăm cu foarte puţin. Acum i se pare că a găsit un motiv mai bun.

Tăcu o vreme şi reluă:

— Nu voi permite chestia asta. Pentru unele femei, suntem singurul loc în care pot fi în siguranţă. În fine, după întâlnire, m-am întâlnit cu nişte prieteni în Jesmond. Am fost în cârciumă, am mâncat ceva şi am băut cam mult. Cam ce face toată lumea în perioada asta, bănuiesc. Am luat ultimul tren spre Mardle şi apoi un taxi până aici. Laurie nu dormea. E o fată delicată, cât timp se ţine departe de maşini. Mi-a spus că totul era în regulă.

— Ce părere ai de Gruskin?

Vera era la al doilea biscuit şi se simţea deja ceva mai umană. Foamea o făcea de fiecare dată irascibilă.

— Nu e în largul lui în jurul femeilor, decât dacă îşi cunosc foarte bine locul, zise Jane şi zâmbi iar. Apoi, continuă: dacă fac curat în biserică sau îi ascultă predicile cu o atenţie extaziată. Altfel, nu te înţelegi cu el. Singur la părinţi, cu o mamă sufocantă şi un tată cleric

care se credea Dumnezeu. Apoi şcoală de băieţi, unde probabil a fost luat la mişto din greu.

Se opri o clipă.

— Mă întreb câteodată dacă unii bărbaţii devin nişte scursuri fiindcă au fost la un moment dat chinuiţi sau au fost chinuiţi tocmai fiindcă erau nişte scursuri dintotdeauna.

Vera chicoti şi se gândea că femeia asta nu era foarte diferită de ea. Operau cam în acelaşi domeniu: curăţau neplăcerea de pe străzi pentru ca oamenii respectabili să-şi continue existenţele într-o feerică ignoranţă.

— Îmi pare rău, continuă Jane, n-ar trebui să fiu aşa relaxată în situaţia de faţă. Două femei au murit şi ambele aveau legătură cu „Adăpostul". Căutăm un bărbat căruia nu-i plac femeile? Nu mă refer neapărat la Peter Gruskin – sunt o grămadă ca el pe-aici, plus că nu-l văd în stare de atâta violenţă – dar asta căutăm, pe cineva cu o ură adâncă, patologică faţă de femeile singure?

Vera nu răspunse imediat, preocupată să contemple bucătăria similară celei de-acasă. Ceva mai mare, evident, şi mult mai curată, dar la fel de confortabilă. Avea impresia că ar fi ajuns în cele din urmă la o concluzie, dacă mai lungea puţin acest dialog. Se întreba ce-ar spune superiorul ei de această tactică ca strategie de abordare a cazului.

— Habar n-am, e posibil.

Se auzi soneria telefonului din birou, amplificată de dimensiunile casei. Jane se ridică să răspundă, iar Vera profită de moment pentru a mai înşfăca un biscuit, după care alţi câţiva pe care-i îndesă într-o pungă de probe şi apoi în buzunar. Când Jane reveni, Vera era deja îmbrăcată.

— Erau fetele, vor să vin să le iau. Poţi rămâne aici, dacă vrei să vorbeşti cu ele. Eşti binevenită.

Vera dădu din cap:

— Nu eu mă ocup de culegerea de informaţii, ar trebui să gândesc strategii, în schimb. Deşi nu pentru asta am intrat în poliţie.

— Ca mine.

Jane porni de-a lungul holului, spre intrare.

— Dacă aş fi rămas în asistenţa socială, m-ar fi dat deoparte de pe teren cu mulţi ani în urmă.

Ajunseră la maşini, Vera se opri o clipă:

— Vrei, te rog, să vorbeşti tu cu rezidentele? În tine au încredere şi, cu siguranţă, nu se simt foarte bine în preajma poliţiei. Orice bârfă, amănunt... orice. Iar mâine trimit pe cineva pentru un interviu ceva mai formal.

— Pe Joe cel simpatic?

— Eh, de ce nu.

Vera deschisese portiera, când se mai întoarse o dată spre Jane:

— Sfătuieşte-le pe fete să fie ceva mai atente, să nu hoinărească de capul lor prin Mardle.

Jane aprobă din cap şi porni maşina. Era întuneric deja şi farurile minibusului rătăceau pe ţinutul umed al fermei, până la şosea.

Echipajul se adună la secţia de poliţie din Kimmerston pentru şedinţa de seară. Pe panou apăruseră şi mai multe fotografii: cadavrul lui Dee Robson. *Nici urmă de demnitate în moarte, la fel ca şi în viaţă,* gândi Vera. Singura poză de când era vie o arăta în compania lui Margaret Krukowski, făcută într-o cabină de probă, în timp ce ambele femei zâmbeau. Margaret, cu 35 de ani mai în vârstă, reuşea să fie mai atrăgătoare ca Dee. *Biata fată, ştiu ce-nseamnă asta,* reflectă Vera din nou. Poate că făcuseră poza când merseseră la cumpărături în Newcastle. Găsiseră poza în geanta lui Dee, alături de 4 lire şi 30 de penny. Vera îşi privi colegii. Joe Ashworth nu era printre ei, dar trebuia să înceapă.

— Aşadar, ce noutăţi avem? Două femei, ambele izolate, conexiunea lor fiind „Adăpostul", unde Margaret muncea ca voluntar, şi zona geografică: locuiau la două minute una de cealaltă în Mardle. Şi faptul că se aflau în acelaşi metrou când Margaret a fost omorâtă. Are vreo relevanţă chestia asta? Oare ambele au văzut ceva ce nu trebuia sau, poate, Dee l-a recunoscut pe ucigaşul lui

Margaret? Opinii?

Se uită în sală. Toţi păreau debusolaţi şi fără chef. Holly ridică uşor mâna.

— Hol?

— În afară de zona geografică, nu au mare lucru în comun, ce-i drept. Vreau să spun că Margaret era o tipă educată. De ce prefera, totuşi, să-şi petreacă vremea cu Dee?

Dispreţul ei era evident şi Vera ar fi vrut să urle la ea. Ce credea, că Dee Robson îşi dorea cu disperare să trăiască aşa? Crezi că avea de ales, Holly, asta îţi imaginezi? Pe de altă parte, ştia că Holly are dreptate, într-un fel, şi nu era momentul să le dea colegilor lecţii de viaţă.

— Bună observaţie, Holly. Idei?

— Krukowski era o tipă credincioasă, poate era felul ei de a se îngriji de păcătoşi, interveni Charlie încercând să facă o glumă, dar ratând, de fapt, ideea.

— De ce nu? Nu întâlnim prea multe persoane de acest fel în viaţă şi unii dintre ei sunt chiar extrem de generoşi şi dedicaţi.

Uşa se deschise şi Joe se strecură înăuntru.

— Ai veşti pentru noi, Joe?

Făcuse remarca pentru a-i arăta că-i observase lipsa. El zâmbi şi inima ei tresări. *Ah, micul meu Joe, favoritul doamnei profesoare, ce veşti ai pentru mine?*

— Am vorbit cu băieţii care se ocupă de telefoanele cu publicul şi au apărut ceva informaţii de ultim moment.

— Păi, nu le ţine pentru tine.

— Jason, tipul care a dus-o pe Dee acasă la el cu metroul în ziua morţii lui Margaret, tocmai a luat legătura cu noi. A văzut poza lui Dee la ştirile de seară, dar a aşteptat să plece prietena lui ca să poată suna.

— Şi? Vera era înnebunită de emoţie.

— A confirmat povestea lui Dee. Tocmai a fost concediat de la o fabrică din Mardle, *Mardle Foods,* adăugă el, consultând notiţele.

Produc prăjituri pentru supermarket. I se încheiase tura la ora unu şi a plecat în Mardle cu singurul ţel de a se îmbăta copios. Şi-a atins obiectivul cu brio. Dee a reuşit cumva să-l agaţe şi a luat-o cu el acasă. Când s-a mai trezit puţin, şi-a dat seama că nu era chiar o idee grozavă şi a făcut-o pachet înainte să se întoarcă prietena lui. Mai târziu a ieşit din nou la băut cu nişte prieteni, care pot confirma.

Vera dădea gânditoare din cap. O crezuse pe Dee de la început şi nu înţelegea cum îi putea ajuta declaraţia lui Jason. *Fir-ai să fii, Joe, care mi-ai dat speranţe deşarte!* Dar Joe mai avea ceva de spus:

— Am aflat unde a mers Margaret Krukowski în ziua în care a murit.

Vera se lumină toată. Trebuie să aibă mai multă încredere.

— Ei bine, curmă-ne suferinţa, te rog!

— S-a întâlnit cu un anume Edwin Short, la biroul acestuia din strada Gosforth. Tipul fusese plecat vreo două zile într-o excursie la Barcelona. Destul de înstărit, prietenul Short, remarcă Joe rânjind. Este avocat la firma Madburn, Liddle şi Short. Margaret Krukowski l-a vizitat deoarece voia să-şi scrie testamentul.

Capitolul 22

Pe Edwin Short l-au vizitat acasă, deoarece Vera nu mai avea răbdare să aştepte până a doua zi, când se deschidea biroul acestuia, iar pe Joe l-a târât după ea. Singurul loc de parcare era la capătul străzii şi au mers de-a lungul grădinii în stil Edward, de unde prindeau frânturi ale vieţii opulente de dincolo de garduri: o domnişoară dichisită exersând la vioară; o femeie pregătind masa pentru cină, lustruind cu grijă paharele şi argintăria înainte de a le aşeza meticulos pe masa neagră de lemn; un tip mai în vârstă ascultând cu ochii închişi o piesă clasică la radio. Vera şi-o imagină pe Margaret crescând într-un astfel de decor.

Edwin Short le deschise imediat. Era un tip blând şi amabil, la aproape 60 de ani, cu părul grizonat şi destul de elegant, cu excepţia unei găuri în papucii de piele. Îi conduse în salonul cu tavan înalt, şemineu şi rafturi pline cu cărţi şi le oferi de băut un pahar de *sherry.* Vera îl simţea pe Joe oarecum copleşit de acest decor – deh, clasele sociale britanice şi diferenţele dintre ele.

— O cunoşteaţi bine pe Margaret Krukowski? începu Vera şi ridică paharul. *Sherry*-ul nu era băutura ei preferată, dar Joe conducea şi era nepoliticos să refuze.

— Firma noastră asigură consultanţă familiei ei, spuse Short. I-am cunoscut părinţii, deşi erau deja în vârstă. Tatăl meu a fost tot avocat, el a înfiinţat firma şi eu am dus-o mai departe. El i-a cunoscut mult mai bine pe cei doi, evident.

— Aş vrea să ne spuneţi mai multe despre această familie, continuă Vera şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— James Nash era un om de afaceri, familia avea un lanţ de măcelării în regiunea de nord-est. A reuşit să vândă la momentul prielnic, înainte ca supermarket-urile să preia piaţa, după care a investit în proprietăţi. Era un tip prudent, nu agrea riscul. A murit un om bogat. Soţia lui era casnică, iar Margaret a fost unicul lor

copil.

Se opri şi o privi o clipă pe Vera.

— E relevant ce spun? Vă rog să mă opriţi dacă bat câmpii.

— E foarte important.

— Familia s-a destrămat când Margaret s-a măritat împotriva voinţei lor. O chestiune ridicolă, evident, aprecie el scuturând din cap. Trebuie să laşi copiii să facă propriile alegeri. Tata credea că lucrurile se vor aranja în timp, dar Nash era un tip foarte încăpăţânat şi se pare că Margaret l-a moştenit în sensul ăsta. Niciodată nu au trecut peste disputa asta şi nici nu cred că s-au mai văzut vreodată.

— Ce s-a întâmplat cu averea familiei? interveni Joe.

— Nu a ajuns la Margaret, în mod cert. Părinţii ei au avut o sănătate fragilă şi au murit bătrâni, aşa că mare parte din bani s-au dus pe îngrijire de specialitate şi cămine private. Am fost împuterniciţi să le administrăm averea. Ceea ce a rămas a fost donat pentru tratarea cancerului.

— Aţi anunţat-o pe Margaret de moartea părinţilor ei? continuă Joe.

Short neagă din cap:

— Mi-am imaginat că locuieşte încă în Polonia. Aşa i-au spus părinţii ei tatălui meu: că a plecat cu soţul ei pentru a începe acolo o nouă viaţă. Nu beneficia de avere şi părea complicat să o găsesc în Polonia.

— Iar în tot acest timp, Margaret locuia într-o cămăruţă în Mardle, pe strada Portului. Mă întreb dacă i-a vizitat vreodată la căminul privat.

Vera terminase *sherry*-ul şi aşează paharul pe masă.

— Ar trebui să întrebaţi personalul de acolo. Pe mine nu m-a căutat, cu siguranţă, ca să întrebe de soarta lor. V-am spus, până ce nu a sunat să stabilească o întâlnire, am fost convins că locuieşte în Polonia.

Vera era uluită. Margaret Krukowski fusese o femeie de ispravă,

care mergea la biserică şi, cu toate astea, nu încercase niciodată să afle de soarta părinţilor ei bătrâni, care locuiau la doar la o jumătate de oră de Mardle. Locuiseră la aceeaşi adresă până să se mute într-un cămin privat, deci i-ar fi fost foarte uşor să-i găsească. Margaret nu părea genul de femeie care să ţină ranchiună cincizeci de ani. Mai ales că părinţii avuseseră dreptate în privinţa polonezului, care o părăsise după doar doi ani de mariaj. Oare orgoliul să fi fost păcatul ei cel mare? Îi lăsase intenţionat să creadă că e bine-mersi în Polonia, fiindcă nu voia să recunoască faptul că greşise sau ei răspândiseră povestea asta, ca să-i explice dispariţia? Short continua să spună ce ştia.

— Margaret m-a contactat din senin acum o săptămână. Recunosc că m-a uimit gestul ei. Auzisem multe despre ea, mai ales despre scandalul cu părinţii. Am fixat întâlnirea pentru ziua în care a murit. Plecam la Barcelona în seara aceea şi i-am sugerat să amânăm, dar ea a insistat. „Nu ştiu cât mai am de trăit", mi-a spus, aşa că m-am dus la birou special ca să o primesc pe ea.

Se aplecă în scaun:

— Era o femeie impresionantă, educată şi atrăgătoare. Mi-a spus că e pe moarte şi că trebuie să pună ordine în bunurile ei. Am întrebat-o dacă boala nu poate fi tratată, mai ales că progresele în oncologie sunt remarcabile. Nu era interesată să se lupte cu cancerul, nici să-şi prelungească viaţa.

Vera înţelegea motivaţia. Nici ea nu excela în demnitate, dar ura spitalele, testele, tuburile şi acele de acolo. Era poate singurul motiv pentru care făcea un efort să slăbească.

— Margaret venise să facă un testament? interveni Joe iarăşi, dornic de detalii clare.

Short aprobă din cap:

— Am întrebat-o ce valoare are proprietatea ei. Mi-a spus că nu există o proprietate: „nu am urmat exemplul tatălui meu, domnule Short, nu am simţit niciodată nevoia să acumulez case." Strânsese, însă, ceva bani şi, cum nu avea rude, voia să se asigure că ajung

unde trebuie.

— I-aţi redactat testamentul?

Vera pricepu deodată realitatea propriei dispariţii, şi resimţi un moment de panică. Ce s-ar întâmpla dacă ea murea cu casa pe care încă o considera a lui Hector şi cu micul depozit de bani pe care îl strânsese până atunci? Poate ea însăşi ar fi trebui să stabilească o întrevedere cu acest om discret şi curtenitor şi să-şi pună propriile afaceri în ordine. Cum ar fi împărţit bunurile? Părea o chestiune mai greu de decis decât să cumpere un cadou de Crăciun pentru un coleg. Reveni la Short.

— Nu. În afară de o singură chestiune mai complicată, totul era clar şi ar fi vrut să se încheie tot în acea vizită, dar am convins-o să aştepte să mă întorc, tocmai din cauza acelei complicaţii.

— Ne puteţi prezenta termenii testamentului?

— În situaţia de faţă, evident. Am căzut de acord cu toate aspectele, mai puţin cu unul. Margaret Krukowski strânsese 50.000 de lire în obligaţiuni la Societatea de construcţii *North of England.* 10.000 de lire urmau să ajungă la prietena ei, Kate Dewar, menţionă Short în timp ce-şi consulta notiţele, „o investiţie în talent muzical", spunea. Alte 10.000 erau donate unei case caritabile pentru femei numite „Adăpostul" şi alte 10.000 de lire „vechiului meu prieten Malcolm Kerr, ca recunoştinţă pentru ajutorul şi sprijinul acordat în aceşti ani". Restul de 20.000 de lire îi reveneau lui... se opri o clipă, Deirdre Robson. Înţeleg că ea este cea de-a doua victimă, de aceea v-am contactat imediat ce am aflat vestea.

Pentru moment, Vera nu era în stare să vorbească. În capul ei era un carusel de idei şi întrebări. 50.000 poate părea o sumă modestă pentru un avocat, dar era uluitor de mult pentru o femeie care-şi petrecuse ultimii 20 de ani pe post de cameristă, e-adevărat că extraordinară, şi ajutor la bucătărie. Iar 10.000 de lire putea fi suficient pentru ca „Adăpostul" să nu fie închis. Se întreba dacă Margaret discutase cu Jane Cameron despre moştenire. Sau dacă intenţionase să se răzgândească după ce Dee fusese alungată de

acolo.

Short continuă:

— Complicaţia era în cazul moştenirii lăsate domnişoarei Robson. Banii nu urmau să ajungă direct la ea, ci la o terţă persoană, menită să-i administreze în interesul ei, să îi fie aproape, să o ajute şi care să furnizeze fonduri suplimentare. Nu era o clauză uzuală şi i-am explicat că am nevoie de ceva timp pentru a o formula corect.

— Numise această persoană care urma să se ocupe de Dee Robson?

Vera şi-ar fi dorit teribil ca Margaret să fi fost în viaţă ca să-i explice toate astea; i-ar fi aplaudat generozitatea şi bunul simţ.

— Unul dintre beneficiari, Malcolm Kerr.

Era nedumerită. Malcolm era, de departe, printre cele mai instabile persoane din anturajul lui Margaret. Poate că spera ca responsabilitatea pentru Dee avea să-l scoată din starea de durere şi autocompătimire. Short continuă:

— Nu ştiam dacă stabilise chestiunea asta şi cu domnul Kerr. Mi se părea o sarcină destul de complicată. Mi-a spus că l-a informat, în termeni largi. I-am sugerat să obţină înainte de toate acordul lui în scris pentru acest rol.

— Cum s-a încheiat întrevederea?

— Am stabilit că va vorbi cu domnul Kerr şi că îi va sugera să se întâlnească cu mine. Mi se pare că am stabilit chiar data.

Short îşi întoarse privirea şi Vera îşi imaginâ că regreta moartea lui Margaret, deşi o întâlnise recent şi pentru scurt timp, dar o admira foarte tare.

— Ce se va întâmpla acum cu banii?

Joe se grăbea să ajungă acasă. Orele suplimentare nu erau oficiale şi erau, oricum, ignorate pe statul de plată. Short zâmbi trist:

— Încercăm să-i găsim posibile rude. Nu a avut copii sau rude apropiate, deci nu e o sarcină simplă. Evident, prietenii pe care ar fi vrut să-i ajute nu vor beneficia de aceşti bani.

Rămăseseră în maşina Verei pentru a trage concluziile întâlnirii. Strada era pustie.

— În fine, nu prea ne e de ajutor ce am aflat.

Vera pescui în buzunar punga de probe şi-i oferi lui Joe un biscuit, care refuză clătinând din cap.

— O parte dintre cei consideraţi suspecţi avea toate motivele ca Margaret să trăiască. Dacă îi ştiau intenţiile, evident.

Un cuplu de tineri îmbrăţişaţi trecea pe trotuar, spre ei. Se opriră sub un felinar să se sărute.

— Cum de strânsese toţi banii ăştia? Poate că, dacă s-a mulţumit cu puţin, a reuşit cumva să pună nişte bani deoparte pe când lucra pentru tatăl lui Malcolm. Dacă i-a lăsat într-un depozit toţi aceşti ani, suma ar fi putut deveni considerabilă.

— Dar de ce nu cheltuia din ei? Joe nu era în stare să depăşească faza asta. De ce să locuiască în două cămăruţe când şi-ar fi permis propria casă?

— Poate că se simţea foarte bine acolo, răspunse Vera scuturând din cap, alături de familia lui Kate Dewar.

Îşi privi ceasul.

— E cazul să pleci acasă, altfel Sal o să facă păpuşi cu mutra mea în care o să înfigă ace şi alte chestii.

Joe tocmai deschisese portiera, când telefonul Verei începu să bâzâie. Era Holly, cu o voce triumfătoare. Vera o ascultă:

— Foarte bine, Hol, te-ai descurcat excelent! iar Holly radia la celălalt capăt.

— Despre ce e vorba? întrebă Joe fără să pară deloc interesat, dar Vera era convinsă că ardea de nerăbdare să afle.

— Holly dă dovadă de iniţiativă. George Enderby, unul dintre clienţii uzuali de la pensiunea din strada Portului, ştii, cel cu editurile... Joe dădu din cap. Ne-a spus că merge la Newcastle cu treabă, apoi în Scoţia la nişte librării private. Iar în seara asta urma să se cazeze din nou la Mardle, în drum spre casă.

— Şi?

Curiozitatea îl măcina pe Joe şi-l făcea arţăgos.

— E, într-adevăr, agent de vânzări şi unul dintre cei mai longevivi angajaţi, se pare. Foarte apreciat. Dar săptămâna asta nu apare cum că ar lucra. De vinerea trecută a intrat oficial în vacanţa de Crăciun.

— Deci, ce caută în Mardle?

Capitolul 23

Se adunaseră pentru informarea de dimineaţă şi subiectul principal era George Enderby.

— De ce ar veni Enderby în nord să stea la casa din strada Portului, dacă a intrat deja în vacanţă?

Vera se plimba încolo şi încoace în faţa tablei. O sâcâia ideea de când primise telefonul lui Holly. Tipul nu părea să aibă profil de criminal şi nu înţelegea de ce-ar minţi. Privi în sală. Majoritatea celor din echipă aveau cearcăne şi hainele şifonate. N-aveau vlagă. Îi târâse la birou cu noaptea-n cap.

— Ce ştim despre el? Holly?

— Nu mare lucru.

Holly era în continuare bine pusă la punct şi foarte atentă la discuţie.

— Nu are cazier.

— Îl avem undeva pe camerele de luat vederi?

— E posibil să apară mergând alături de un alt tip pe strada Portului, spre Coble, în ziua în care a murit Margaret, dar e o filmare cu spatele a unei camere de la metrou, e greu de spus cu certitudine.

Vera se întreba dacă Holly dormise sau rămăsese toată noaptea în secţie.

— În clipa asta ştim unde este?

— S-a cazat ieri la pensiunea din strada Portului. Am sunat aseară şi am vorbit cu Chloe, fata lui Kate Dewar. A cerut o noapte în plus, deci trebuie să plece mâine. Am solicitat unui echipaj să-i supravegheze maşina, în caz că decide s-o şteargă mai devreme.

Vera se gândi o clipă şi continuă:

— De ce ar mai sta Enderby în Mardle dacă el e criminalul? De ce n-a dispărut când a avut ocazia?

Charlie ridică mâna:

— Unii criminali dau târcoale locului crimei; derularea anchetei îi incită teribil.

Vera putea să creadă varianta asta. Enderby, cu poveştile lui cu spioni, urmărind cum se desfăşoară acţiunea chiar sub nasul lui şi sperând să fie mai isteţ şi cu un pas înaintea poliţiei. Luă o decizie:

— Hol, continuă treaba bună pe care o faci aici. Orice legătură între Enderby şi Margaret sau Dee – trebuie să aflăm de ea cât mai repede. Mi-a spus că a contribuit de câteva ori cu bani la acţiunile caritabile ale lui Margaret. S-a implicat şi mai direct, poate a mers la „Adăpost" sau s-a întâlnit la un moment dat cu Dee? Hai să legăm punctele astea. Joe, tu vii cu mine.

— Unde mergem?

— La Coble. Dacă Enderby se îndrepta într-acolo în ziua morţii lui Margaret, probabil acolo s-a oprit. Hai să aflăm chestia asta.

Barul era închis. La intrare se adunase o grămadă de mucuri de ţigară şi duhnea a bere stătută. Înăuntru, o femeie scundă împingea alene un aspirator, la fel de înalt ca ea. Vera bătu în geam, dar femeia o auzi abia când opri maşinăria. Dădu din cap şi arătă spre ceas. Vera îşi propti legitimaţia în fereastra îmbâcsită şi, în cele din urmă, uşa se deschise.

— Dumneata te ocupi de local?

— Neah, eu doar fac curat.

Era nervoasă. Vera o bănuia că munceşte la negru, cash, dar cere în continuare ajutoare sociale.

— Cine-i şefu'?

— Lawrence. Locuieşte în apartamentul de deasupra.

— Cheamă-l, scumpete! După care poţi să-ţi vezi de treabă.

— Deschid uşa şi poţi urca singură.

Era slabă şi filiformă ca un copil de zece ani. Avea nicotină pe degete şi era disperată să tragă un fum. O să iasă la intrare cu o ţigară imediat ce avea să scape de ei. Îi conduse prin salon la un hol dosnic şi scoase din buzunarul şorţului un set de chei. Vera se gândi

la un gardian de închisoare la ora închiderii. Lawrence abia se trezise. Purta pantaloni de trening şi o vestă şi era în picioarele goale. Vera ciocănise la uşă în capul scărilor, cu Joe imediat în spatele ei. Probabil că o aştepta pe femeia de serviciu, care să-i ceară bani sau perii noi.

— Cine sunteţi?

Era un tip masiv, dar oarecum blajin. Vera ar fi înjurat ca un birjar dacă cineva i-ar fi apărut aşa la uşă, atât de devreme. El se dădu în lături şi le făcu loc să intre. Fereastra avea privelişte spre strada Portului şi mare.

— Erai în bar în seara în care Margaret Krukowski a fost găsită moartă în metrou?

— Lucrasem înainte, dar terminasem când au apărut ştirile. Venise cealaltă tură la bar şi eu urcasem deja aici, în pauză.

— Era destul de linişte în bar în seara aia, nu?

— Da, mai nimeni. Se anunţase zăpadă şi toţi se grăbeau să ajungă acasă.

Se sprijini de fereastră şi se întoarse să privească afară.

— Aşadar, ţi-ai aminti persoanele care-au fost în seara aia, nu-i aşa?

— De cei care erau mai devreme, cum spuneam, nu ştiu cine a venit mai târziu. Metroul s-a blocat iar oamenii nu mai puteau ajunge în oraş, aşa că s-au îngrămădit toţi aici.

— George Enderby, continuă Vera.

El nu răspunse imediat, aşa că Vera continuă:

— E unul din clienţii obişnuiţi la casa lui Kate Dewar.

Lawrence dădu din cap în semn că-l ştia.

— Da, a fost în seara aia pe aici cu un prieten. Mai în vârstă şi cam morocănos.

— Malcolm Kerr?

— Neah, el a venit mai târziu şi s-a îmbătat straşnic. Nu-l ştiu pe tipul cu care era Enderby.

— Dee Robson era pe acolo? Ştim că a ajuns ceva mai târziu în

după amiaza aia şi a agăţat un tip pe nume Jason. După care a revenit ceva mai târziu.

Vera şi-o aminti ieşind din bar, împleticindu-se în batjocura celor dinăuntru. Lawrence se gândi câteva clipe.

— Nu cred că a fost aici în acelaşi timp cu cei doi. Ei au stat singuri în salon.

— Despre ce vorbeau?

— Habar n-am, zise el scuturând din cap. Cânta muzica şi ei se aşezaseră tocmai în colţul opus. Când m-am dus să iau paharele, au tăcut.

— Dar sigur ţi-ai făcut o impresie despre starea lor. Cred că ai deja un instinct pentru asta, să observi atmosfera din bar, să potoleşti scandalagii.

Lawrence chicoti.

— Neah, nu era cazul cu ei. Doi tipi simpatici la un pahar de vorbă. Unul dintre ei era supărat rău, la un moment dat a plâns.

— Care din ei?

— Cel de care ai întrebat, George Enderby.

Creierul Verei începea să duduie. George n-avea cum să plângă moartea lui Margaret, fiindcă ea trăia încă în acel moment şi era pe drum spre biroul avocatului din Gosforth, să discute despre testament. Poate că vorbise cu George şi îi spusese că e pe moarte, dar el n-ar fi avut atunci niciun motiv să mintă. Chiar şi aşa, ar fi avut timp să conducă până în Gosforth, să o urmărească pe Margaret în metrou şi s-o omoare. I-ar fi rămas suficient timp să se întoarcă la maşină şi să revină în casa din strada Portului, chiar înainte de apariţia Verei şi a lui Joe. Şi-l amintea în seara aceea, atât de încrezător, de plăcut şi de amabil. Nicidecum atitudinea unui criminal. Şi nici cea a unui om care plânsese într-un bar cu câteva ore înainte.

— Chiar n-ai idee cine era celălalt tip?

Joe îşi pierdea din nou răbdarea, în vreme ce Vera privea pe fereastră cu gândurile rătăcite.

— L-am mai văzut pe strada Portului, spuse Lawrence. Iese în larg cu Malcolm Kerr şi merg pe insulă mereu. Face cercetări sau aşa ceva.

Mike Craggs, alt mincinos. Spusese că plecase acasă în Valea Tyne imediat ce revenise de pe insula Coquet.

Vera se gândi ce oameni proşti erau Enderby şi Craggs. Nu-i vedea drept criminali, de ce minţiseră oare? Doar dacă nu era o mare conspiraţie şi toţi suspecţii jucau un rol în ea. Zâmbi – luase obiceiul lui Enderby să creeze fantezii şi aventuri uluitoare.

— Mulţam, ai fost de ajutor.

Lawrence nu întrebă nimic despre anchetă, iar Vera îi aprecia blândeţea şi lipsa de curiozitate. Ar fi fost un preot mult mai bun ca Peter Gruskin.

— Vă conduc, le spuse şi porni în faţa lor, lăpăind cu tălpile goale ca un urs.

La parter era linişte. Femeia de serviciu ajunsese la toalete. În salon, trona tabloul unei femei corpolente. Se apleca în faţă, cu coatele pe bar. Nu era un tablou grozav, dar lăsa impresia unei persoane încrezătoare şi oarecum excentrice.

— Cine e în tablou? se interesă Vera în trecere.

— Val Butt, zâmbi Lawrence. Ea a condus barul ani de zile şi eu am preluat de la ea. O tipă aparte, teribil de aprigă. Încă mai circulă poveşti despre ea.

În stradă, dimineaţa era pe sfârşite. Femeile se instalaseră deja în cherhanale în pregătirea mesei de prânz. Vera îi telefona lui Holly.

— Spune-mi că ai aflat ceva despre Margaret şi Enderby.

Privi de-a lungul străzii şi observă că maşina era la locul ei. De ce stătea o zi în plus? Poate că ancheta unei crime chiar îl incita teribil şi mergea de la o scena a crimei la alta, ca membrii unui fan club care-şi urmează peste tot formaţia preferată.

— Nimic relevant. Cum ştim deja, a participat la târgul de Crăciun de la „Adăpost”, unde a donat câteva cărţi spre vânzare şi

s-a costumat în Moş Crăciun. Potrivit celei care s-a ocupat de tombolă, tipul a cumpărat o mulţime de bilete şi a lăsat înapoi pe raft toate premiile câştigate.

— Ai făcut o listă cu femeile care locuiau la „Adăpost" atunci?

— Bineînţeles, confirmă Holly, încă foarte mândră de succesul avut cu informaţia despre Enderby. Aceleaşi care stau şi acum, cu excepţia unei urgenţe preluate recent – o femeie bătută de soţ. Între timp, femeia a obţinut un ordin de restricţie şi s-a întors acasă. Dee Robson a participat şi ea la târg. Margaret a luat-o cu ea pentru o masă caldă.

Vera îşi amintea cuvintele lui Jane Cameron: „Nu doar pentru masă, ci ca să demonstreze ceva."

— Şefa? Holly o striga nerăbdătoare.

— Vezi dacă poţi să dai din nou de profesorul Craggs. Trebuie să vorbim din nou cu el.

Închise telefonul şi porni în jos pe strada Portului. Joe Ashworth o urmă la scurt timp.

— Nu poţi lua în calcul cu adevărat că Enderby şi Craggs au plănuit o crimă, nu?

O credea nebună.

— M-au minţit, spuse ea, amândoi m-au minţit.

— Oamenii mint în ceea ce declară poliţiei din tot felul de motive.

— Ei nu aveau astfel de motive.

Se opri brusc, să-şi tragă sufletul.

— Nu aveau motive să mă mintă pe mine!

Capitolul 24

Kate era la cafea cu Stuart în bucătărie, când se auzi un ciocănit în uşă, atât de tare că sări în sus teribil de speriată. Se bucurau de o dimineaţă în tihnă. George Enderby luase micul dejun în sala de mese, ca de obicei, după care dispăruse. Copiii erau pe afară. În casă era linişte, cum rareori se-ntâmpla, iar Kate se gândea că aşa ar putea fi viaţa lor de-acum înainte, tihnită şi plăcută. Şi atunci se auzise acea bătaie groaznică la intrare, iar Stuart îşi ridică încruntat privirea din ziar.

— Mă duc eu? dar părea instalat aşa de comod şi oarecum în vârstă în lumina rece a bucătăriei, aşa că se ridică ea şi îl sărută pe frunte în trecere, simţindu-i pielea uscată.

Privi prin fereastra din hol înainte să deschidă şi-i recunoscu pe poliţista grasă şi ajutorul ei de încredere.

— Îmi pare rău să te deranjez, scumpete, putem intra?

Nu termină fraza că Vera era deja înăuntru, cu tânărul în urma ei. Kate se întreba cum s-o simţi băiatul ăsta, permanent în umbra grăsanei.

Vera se opri în hol, frecându-şi mâinile din cauza gerului, ca şi cum ar fi stat afară de ore întregi, nu doar de câteva minute.

— Mă întrebam dacă am putea mânca micul dejun la tine. Cu plată, evident. Aşa e procedura. În ziua de azi, şi un cartof prăjit se poate interpreta: mită, corupţie, adăugă Vera zâmbind, iar Kate se întreba dacă era singurul scop al vizitei – dacă îi deranjaseră dimineaţa perfectă doar ca să le pregătească ouă şi şuncă.

Sau era o glumă proastă? Îşi amintea sperietura când le auzise bătaia în poartă şi se înfurie. Obraznica asta de muiere! Nu-i venea să creadă – o străină ajunsese să-i invadeze casa şi să ceară micul dejun. Pe de altă parte, era la fel de greu de crezut că două femei fuseseră ucise în oraşul lor. Vera continua să vorbească:

— Nu eşti singură, nu? Credeam că mai ai încă oaspeţi.

— Doar pe George, îi spuse, George Enderby.

— Ah, mi s-a părut că îi văd maşina afară. N-am fi intrat dacă ştiam că ai zi liberă.

Merse mai departe în casă, privind în jurul ei.

— Domnul Enderby e pe-aici? întrebă Vera cu nepăsare, dar Kate înţelegea că e ceva important.

— A ieşit.

— Da? cu aceeaşi indiferenţă. Dar maşina e aici.

— S-a dus în oraş cu metroul.

— A spus unde merge?

Privirea Verei devenise aprigă şi nu se mai punea problema micului dejun. Fusese doar un pretext ca să treacă de uşă.

— La o librărie sau aşa ceva. A zis ceva că se duce să rezolve o problemă şi să viziteze un loc unde cărţile sunt apreciate cum se cuvine, înainte să-şi reia mâine drumul spre casă.

George menţionase ceva la masă, dar Kate nu-l băgase prea mult în seamă.

— La librăria *Lit&Phil?*

— Exact, confirmă Kate şi se gândi că Vera era un fel de vrăjitoare de ghicise imediat numele locului. Cum de-ai ştiut?

— E un loc preferat de iubitorii de cărţi, explică Vera şi zâmbi larg. De cei singuri şi oarecum scrântiţi. Ştiu bine locul, am card de membru.

Din nou tăcere.

— Crezi că îi poţi arăta lui Joe camera domnului Enderby? Eu trebuie să mă întorc la lucru.

Kate ezită. Nu îi era simplu să i se împotrivească poliţistei grase.

— Nu pot să fac aşa ceva, ar fi o invadare a intimităţii lui.

— E casa ta, scumpete, dacă avem acordul tău, nu e nevoie de mandat.

Rămaseră o clipă privindu-se unii pe alţii şi Kate ceda, în cele din urmă. Nu îi datora nimic lui George Enderby şi, dacă chiar era implicat în aceste crime, era datoria ei să coopereze cu poliţia. Se

întreba ce ar crede Stuart despre asta. Ar fi de acord, evident. De fapt, tipul ăsta chiar avea aşa ceva, tulburător, cumva.

Kate îşi luă cheile din bucătărie şi, când reveni la intrare, Vera dispăruse. Era greu să-ţi imaginezi că o asemenea femeie corpolentă se putea mişca atât de uşor şi de rapid. Sergentul o urmă pe scări şi aşteptă în tăcere să deschidă uşa camerei. Se aştepta să fie expediată de acolo, în schimb el îi făcu semn să intre prima. Poate că avea nevoie de ea ca martor. Kate nu intrase să facă curat, dar camera era îngrijită ca întotdeauna, cu pătura trasă ca să se aerisească patul şi cu cana aşezată frumos pe tavă, lângă ceainic. Geanta de voiaj a lui George era deschisă pe podea, într-un colţ. Părea că nu se deranjase să despacheteze de data asta, ceea ce era neobişnuit la el. În mod normal, îşi aşeza pe umeraş cămăşile şi sacoul imediat ce ajungea. „Când eşti agent de vânzări, Kate, prima impresie contează întotdeauna", îi spunea. Lângă geanta de voiaj se afla trolerul cu cărţi. Sergentul îl aşeză pe podea şi-l desfăcu. Înăuntru se aflau o pereche de blugi şi un pulover, o pereche de cizme şi o jachetă de fâş.

— Da' unde-or fi cărţile? se întrebă Kate cu voce tare.

— Ce cărţi?

Sergentul se uita la ea, încă îngenunchiat pe podea şi puţin încruntat.

— În troler transportă întotdeauna exemplare din cărţile pe care le prezintă distribuitorilor.

Detectivul nu spuse nimic. Îşi îndreptă atenţia spre sertare, dar toate hainele lui George erau în geanta de voiaj. Joe Ashworth o goli cu atenţie, aşezând fiecare obiect pe pat, dar nu descoperi nimic interesant. Verifică şi baia, după care reveni la Kate:

— Ne-aţi fost de ajutor, mulţumesc, îi spuse, iar figura lui nu trăda nicio impresie. Ar fi vrut să-l întrebe dacă îl bănuiau pe George de crimă.

— Ştiţi, am copii, o fată, adăugă Kate. E în regulă dacă domnul Enderby rămâne aici la noapte? şi remarcă imediat isteria din

propria voce.

Joe ezită o clipă, apoi răspunse:

— Nu avem dovezi concrete împotriva domnului Enderby. Credem că ne poate ajuta în anchetă.

Cumva, răspunsul nu o linişti deloc. La capătul scărilor, detectivul îi întinse din nou mâna şi îi mulţumi. Putea trece oricând drept unul dintre clienţii pensiunii.

Stuart era tot în bucătărie. O auzise coborând şi pornise din nou aparatul de cafea.

— Ce-a fost toată chestia asta?

Nu se uita la ea în timp ce-i adresa întrebarea şi Kate nu-şi putea da seama dacă era cu adevărat curios să afle.

— Poliţia. Au vrut să vadă camera lui George.

— Şi i-ai lăsat? De data asta o privi direct.

— Da... ezită ea, la gândul că, poate, fusese, totuşi laşă făcând asta. Dacă îi poate ajuta să prindă criminalul... şi vocea i se curmă.

— Crezi că George poate fi criminalul? continuă Stuart şi ea sesiză faptul că întrebarea nu era deloc întâmplătoare. Recunoştea profesorul din el. Folosea exact acelaşi ton şi în faţa clasei: „Crezi că asta este cea mai bună abordare a piesei?" Părea extrem de serios, aşa că îi răspunse şi ea la fel de serios.

— Nu, mărturisi, deoarece, în ciuda a ceea ce insinuase mai devreme şi a ezitării din vocea poliţistului, îi era imposibil să creadă că timidul şi amabilul George Enderby ar putea răni pe cineva. Îl văzuse deschizând fereastra pentru a lăsa o viespe să scape. Ce motiv ar fi avut George s-o omoare pe Margaret? Iar pe Dee Robson abia dacă o cunoscuse, doar dacă n-o fi încercat să-l agaţe în Coble.

— Ce vrei să spui? se încruntă Stuart.

— Dee încerca mereu să agaţe bărbaţi în Coble, localnicii o ştiau şi râdeau de ea.

Kate nu-şi putu ascunde un zâmbet imaginându-şi ce jenat trebuie să fi fost George de o astfel de abordare. Politicos şi încurcat, dar îngrozit de-a dreptul.

— Vrei să spui că Dee Robson era o prostituată?

Cafeaua se oprise din picurat şi îi turnă lui Kate în cană. Era şocat, iar Kate nu se aşteptase ca el să fie atât de pudic.

— Cred că da, deşi nu se pricepea mai deloc, şi zâmbi iar destul de nervos. Era o amatoare, nu o profesionistă.

Se gândi că glumele ar fi de prost gust în astfel de momente, femeia abia fusese omorâtă. Îi aruncă o privire lui Stuart, dar el nu trăda niciun fel de reproş. Părea cufundat în propriile gânduri.

— Ce vrei să facem azi? continuă Kate, care şi-ar fi dorit o plimbare pe dealuri. Copiii anunţaseră că vor fi plecaţi până seara, deci nu exista pericolul de a se afla singuri în casă cu George. Plănuiau de ceva vreme să exploreze o parte din *Zidul lui Hadrian*[4]. După care puteau lua masa la un pub cu şemineu adevărat şi supă de casă. Îşi dorea cu disperare să scape de Mardle şi de strada Portului.

— Îmi pare rău, spuse el, dar se pare că am ceva treburi de rezolvat, totuşi.

Se aştepta la o explicaţie ceva mai detaliată, dar el continua să se gândească la ale lui. Deodată, se ridică brusc, ca şi cum voia să scape de ea. Se opri în dreptul scărilor:

— Pot să mă întorc mai târziu?

— Sigur.

După câteva momente de reflecţie, Kate realiză că purtarea lui putea avea o explicaţie logică: se ducea în oraş să-i cumpere un cadou de Crăciun. De-asta era atât de secretos.

— Ştii că poţi veni când vrei, după care se întoarse şi îl sărută.

Rămasă singură în casa imensă, Kate simţea că pierde controlul situaţiei. Şi-ar fi dorit ca Ryan şi Chloe să fie acasă – Ryan să se fi

---

[4] Zidul lui Hadrian este o fortificaţie de pe teritoriul britanic ocupat de romani, a cărui construcţie a început în timpul împăratului Hadrian, în anul 122. Pe lângă destinaţia militară, porţile din cadrul zidului serveau ca puncte vamale. în prezent există încă o porţiune semnificativă din zid. Cea mai populară atracţie turistică din nordul Angliei şi sit protejat UNESCO din 1987 *(n. trad.).*

întors de la atelierul lui Malcolm şi Chloe să nu fi dispărut în oraş cu un prieten misterios. Voia ca toţi să fie aici, unde îi putea supraveghea. Unde erau în siguranţă.

Capitolul 25

Joe traversă strada, ca să nu poată fi văzut de la fereastra demisolului din pensiune, şi se întreba care să fie următorul pas. Presupunea că Vera plecase deja în oraş pe urmele lui George Enderby. Probabil îi târâse cu ea pe Holly şi pe Charlie, ca martori în caz că se ajungea la tribunal. Încercă să o sune, dar îi răspunse direct căsuţa vocală. Încă oscila pe trotuar, cu telefonul în mână, când uşa casei se deschise brusc şi apăru Stuart Booth. Ezită o clipă şi privi înapoi spre casă. Joe se aştepta ca în urma lui să apară imediat Kate, dar omul închisese uşa în urma lui şi stătea pe loc, la fel de şovăitor ca el. Ca o imagine în oglindă pe cele două margini ale străzii. Într-un final, Booth luă o decizie şi traversă, apropiindu-se de Joe în faţa bisericii.

— Putem sta de vorbă o clipă, domnule detectiv? Am nişte informaţii care pot fi utile în cazul morţii lui Margaret Krukowski.

Joe era cu maşina de patrulă şi îl conduse pe Stuart la secţia de poliţie din Kimmerston. Vera ar fi procedat cu totul altfel, preferând o conversaţie la ceai sau bere cu cartofi. Joe, în schimb, prefera calea formală, cu toate declaraţiile înregistrate. Pe drumul spre Kimmerston, simţi un fior de încântare. Poate că omul avea de gând să mărturisească crima – Booth era atât de tăcut şi de serios. Nu scoase un cuvânt tot drumul. Joe îl privi de câteva ori pe furiş şi îi remarcă privirea fixă şi postura încordată. Toţi muşchii feţei erau încleştaţi. Mai întâlnise oameni ca el în regiunea de nord. Fermieri de la deal şi ciobani, care nu vorbeau mult. Oameni duri, viguroşi. Îi era greu să şi-l imagineze în postura de muzician. Îl căutase pe Google şi aflase că era pasionat de jazz. Poate că era felul lui de a se relaxa, undeva într-un bar la subsol, cântând la saxofon, cu capul pe spate, cu ochii închişi şi complet absorbit de muzica lui.

— La ce instrument cânţi? întrebă fără să gândească prea mult.

Booth îi răspunse, continuând sa privească afară:

— La şcoală, la orice e nevoie, la pian pentru cor şi fac negative ca să-i mişc pe mucoşii ăia mici. De plăcere, cânt la alto saxofon.

Joe era încântat că ghicise corect.

La secţie, îi oferi lui Booth cafea de-a lor într-o cană, nu banalul pahar de carton de la aparat cu care serveau, de regulă, martorii. Era unul dintre trucurile Verei. Holly plecase în oraş cu Vera în căutarea lui Enderby, iar Charlie rămăsese la secţie: un tip tăcut, căruia îi plăcea să observe, în timp ce Joe conducea, de data asta, interogatoriul. Se aşezară în sala de interogatoriu, unde cuvintele păreau să se lovească pe rând de zidurile vopsite şi să se rostogolească ca grindina din tavan.

Îi ceru permisiunea să înregistreze discuţia, iar Booth acceptă.

— Aşadar, domnule Booth, ai declarat că ai informaţii relevante despre Margaret Krukowski.

Booth rămase o vreme tăcut. Poate aştepta întrebările. Joe îl privea, analizând detaliile: haine – blugi, cămaşă în carouri şi un pulover tricotat; pantofi sport masivi, care puteau trece drept ghete; o jachetă verde din fleece, deşi în sală era destul de cald. Nu părea genul să sufere de frig, dar scoaterea bluzei ar fi presupus nişte mişcări, iar el nu prea se mişca mult. Un chip modelat de vreme şi ochi precum ardezia.

— Margaret Krukowski a fost prostituată, începu Booth. Nu recent, din câte ştiu, ci cu ani în urmă. Mi-am amintit când Kate a spus ceva despre Dee Robson şi am crezut că poate fi important.

În mintea lui Joe se aprinseseră artificii. *Deci nu căutau un bărbat care ura femeile, ci unul care ura prostituatele*. Se gândea ce va spune Vera despre chestia asta şi, deodată, gândul că bisericoasa Margaret lucrase pe vremuri în comerţul cu sex nu mai părea aşa anapoda. Şefa spusese de la început că trebuia să afle secretele lui Margaret.

— De unde ştii asta, domnule Booth?

Inspiră adânc înainte să răspundă.

— Fiindcă am apelat la serviciile ei, în mod regulat, de-a lungul

multor ani.

Joe se aştepta ca omul să se oprească aici, dar el continuă. Îşi imagina cum se simţea un preot la confesiune: stârnit de curiozitate şi, totodată, jenat şi dezgustat. Booth mărturisi mai departe:

— Abia devenisem profesor, eram stângaci şi timid. Îmi doream o relaţie, dar habar n-aveam cum să mă port. Eram ciuca mişto urilor între muzicieni. Unul dintre ei mi-a dat numărul ei de telefon, continuă el, părând şi acum jenat de situaţie. Într-o seară m-am îmbătat şi am sunat-o. Nu-şi spunea Margaret, evident, şi n-a rostit niciodată vreun nume de familie.

— Cum se numea?

Sala era la parter şi de afară se auzea în continuu freamătul străzii.

— Anna. Mi-a spus că e din Polonia, dar nu am crezut. Avea accent englez, dar se gândea că povestea îi dă un aer exotic.

— A fost măritată cu un polonez, interveni Joe, simţind nevoia să-i ia apărarea femeii, în ciuda profesiei. Deci era ceva adevărat, până la urmă.

— Mie nu mi-a spus că a fost măritată.

— N-a durat mult, vreo doi ani.

— Înseamnă că am fost împreună mai mult decât a stat cu bărbatsu, spuse Booth şi se lăsă pe spate cu ochii închişi, savurând parcă ideea.

— Unde locuia?

— În acelaşi loc ca în ziua în care a murit, continuă el şi deschise ochii. În apartamentul de pe strada Portului. Casa arăta altfel pe atunci, dar camerele ei erau întotdeauna curate şi foarte primitoare. Urcai scările pe lângă copii care chicoteau şi în arome de mâncare, până ajungeai la ea. Totul era calm şi primitor la ea, ca şi cum ai fi intrat în altă lume. Pentru asta veneam, dar şi pentru sex. Evadarea din realitate.

— Lucra acasă? Joe era surprins. Fetele sunt foarte atente cu viaţa lor privată, în general.

— Căutase, parcă, un alt loc pentru a-şi întreţine clienţii, dar se plângea de preţurile mari. Prefera să aibă încredere în clienţi decât în rechinii care profitau de pe urma fetelor. Nu avea prea mulţi, oricum, şi plăteam bine. Merita din plin.

Joe era deodată extrem de curios de relaţia dintre cei doi. Şi-i imagină în mansarda din strada Portului, profesorul tânăr şi timid şi femeia ceva mai experimentată, care primea bani în schimbul favorurilor sexuale. Probabil Booth înţelegea ce se aştepta de la el şi continuă:

— Anna era uluitoare, număram zilele s-o pot vedea din nou. Dacă mă gândesc acum, probabil nu era foarte greu să mă ameţească: eram tânăr şi stângaci, iar ea era mult mai experimentată ca mine. Şi drăguţă. Plus că era şi emoţia lucrului interzis. Nu am povestit nimănui despre întâlnirile noastre, nici chiar prietenului care îmi dăduse numărul ei. Iubeam întâlnirile noastre secrete şi faptul că a doua zi puteam reveni la şcoală în postura profesorului respectabil şi responsabil, fără ca cineva să bănuiască ce făcusem cu o noapte în urmă.

— De ce s-a terminat? Bănuiesc că s-a terminat, la un moment dat.

Nu şi-l putea imagina pe acest om, la 50 de ani, urcând scările spre camera lui Margaret când Kate nu era atentă.

— Mi-am făcut o prietenă, domnule detectiv. Nu o persoană la care să ţin cum ţin acum la Kate, doar cineva cu care să împart patul noaptea. Nu era la fel de incitant ca vizitele în strada Portului, dar părea mai normal, după o vreme. Mi-am pierdut curajul odată cu tinereţea. Mă temeam că voi fi văzut. N-aş fi suportat să se afle că merg la prostituate.

— Ai cunoscut alţi clienţi de-ai lui Margaret? Mintea lui Joe zburda. O rază de speranţă. Booth dădu din cap, negând.

— Nu. Cum am spus, cred că eram doar câţiva. Margaret afişa o prezenţă absolut respectabilă în public. De câteva ori, am remarcat silueta unui om dispărând în ceaţă pe strada Portului în timp ce eu

veneam. Dar niciun chip cunoscut, nimic care să vă fie de folos.

— Când ţi-ai dat seama că Margaret locuia încă în aceeaşi casă?

Stuart părea ceva mai relaxat, uşurat că îşi spusese secretul.

— Abia când Kate ne-a făcut cunoştinţă: un prânz însorit în grădină. Am fost foarte intrigat când Kate mi-a spus unde stă. Am avut o presimţire că ceva nu va fi în regulă. Speram, în acelaşi timp, să regăsesc emoţiile trecutului. Şi aşa a fost, deşi casa nu mai era deloc aceeaşi. Kate vorbea adesea de Margaret, prietena care o ajuta în bucătărie, dar eu nu făceam legătura, evident. Femeia pe care o cunoscusem se chema Anna şi nu o mai văzusem de 30 de ani.

— Ai recunoscut-o pe Margaret?

— Sigur, imediat, şi se aplecă peste masa zgâriată. Era încă o femeie foarte frumoasă.

— Ea te-a recunoscut pe tine?

Se gândi o clipă înainte să răspundă.

— Cred că da, aşa sper. Am avut sentimentul că era de acord cu relaţia mea cu Kate. Nu am vorbit niciodată de trecut, nici chiar când s-a întâmplat să fim singuri.

Joe îl conduse apoi pe Stuart înapoi în Mardle. Se bucura de orice prilej să plece din Kimmerston şi, ca şi Vera, considera că Mardle era centrul anchetei lor. Ca şi la ducere, păstrară tăcerea. Booth îl direcţionă spre un cartier micuţ la marginea oraşului, o reconversie a unor dependinţe de fermă, unde avea un apartament. Locul se afla în partea de vest şi Joe se gândi că era la doar câţiva paşi peste câmp de „Adăpost". Maşina se opri şi Booth rămase o clipă locului cu faţa la Joe, aşteptând parcă o confirmare:

— Probabil că am devenit suspect. Fiindcă Margaret îi putea spune lui Kate despre trecutul nostru, aş putea avea un motiv.

Joe nu ştia ce să spună.

— Nu judecăm lucrurile atât de rigid, îl asigură. Oricine a cunoscut-o pe Margaret este suspect în acest moment. Dar mulţumim pentru informaţie, ne e de mare ajutor.

Stuart se încruntă:

— Crezi că ar trebui să-i spun lui Kate? Oricum se va afla, dacă se ajunge la proces. Mai bine îi spun de acum. Mereu m-am întrebat dacă şi-a dat seama că o cunoşteam pe Margaret. Păstram o poză a ei în portofel, mi-a dat-o ca amintire când i-am spus că n-am să mai vin la ea. Dar am pierdut-o. M-am gândit că a găsit-o Kate şi a luat-o, dar nu îi stă în fire să scormonească prin lucrurile altuia. O fi căzut.

Se opri brusc, teribil de trist că nu mai avea nimic care să-i amintească de Margaret. Joe credea foarte mult în onestitatea unei relaţii, deşi erau lucruri din trecut despre care nu vorbise niciodată cu Sal. În cazul de faţă era, însă, o anchetă a unei crime, iar informaţia însemna putere. Încerca să-şi imagineze figura Verei când avea să-i spună noutăţile şi se simţea el însuşi mai încrezător. Câştiga ceva puncte pe scara aprecierii.

— E preferabil să nu mai spui nimănui deocamdată.

Uşurat, Stuart îi flutură un zâmbet şi coborî din maşină.

Capitolul 26

Vera se postase în faţa simetriei georgiene a librăriei *Lit&Phil* din centrul oraşului Newcastle, aşteptând-o pe Holly cu mintea rătăcind aiurea. Pasagerii de la Gara Centrală treceau grăbiţi pe lângă ea şi maşinile frânau cu scârţâit de roţi la semafor, dar ea nu băga nimic de seamă. Două femei: Margaret Krukowski, inteligentă şi educată, născută în bogăţie şi dornică să-şi regleze conturile, fiindcă era bolnavă; Dee Robson, o victimă a sorţii, care avea permanent nevoie de cineva s-o îngrijească deşi, până la apariţia lui Margaret, nimeni nu se sinchisise prea tare de ea. Locuiau aproape una de alta, pe coasta mării, lângă linia de metrou cu care ambele circulaseră în seara morţii lui Margaret. La fel şi Joe Ashworth. Şi fiica lui, Jessie. Vera se întreba dacă Joe se gândise vreodată că el şi Jess ar putea fi în pericol. Dar, ce-i drept, el nu prea avea imaginaţie.

Holly îşi făcu apariţia prin mulţime, la fel de elegantă ca de obicei. Intrară şi rămaseră în dreptul scărilor masive de piatră.

— Ai mai fost la *LitPhil?*

Vera avea card de membru. Hector obişnuia să o aducă aici pentru ca să citească despre păsări şi insecte. Dragostea pentru clădirea asta era printre puţinele lucruri moştenite de la el.

— Bineînţeles, e grozavă!

Normal că ştia biblioteca, Holly nu avea lacune informaţionale. Sau, cel puţin, aşa credea ea.

— Se pare că Enderby e aici. A plecat din strada Portului imediat după micul dejun şi i-a spus lui Kate că vine aici. Hai să vedem ce are de spus.

Urcară treptele la primul etaj şi deschiseră uşa, nimerind într-o sală inundată de lumina ferestrelor înalte. Toţi pereţii erau acoperiţi cu cărţi. Enderby nu se zărea nicăieri: nici la mesele de lectură, nici la bufetul unde se servea cafea. Cititorii ridicară privirea, dar reveniră imediat la lectură. Asistenta din spatele biroului de

informaţii o salută pe Vera, iar Holly păru surprinsă că şefa ei era recunoscută – biblioteca nu părea, totuşi, un habitat natural pentru ea.

Tot căutându-l pe Enderby, Vera se panică. Poate că tipul era mai inteligent decât lăsa să pară şi îi indusese în eroare. Poate că, deja, era în trenul spre sud. Se uită şi în camera lăturalnică, nici urmă de George. Cu Holly în urma ei, se apropie de recepţie şi întrebă de el:

— George Enderby, un tip masiv cu chelie. E din sud şi e pasionat de cărţi.

— Ah, George, şi femeia zâmbi afectată, iar Vera recunoscu efectul şarmului bărbatului asupra ei. Da, a sosit imediat după ce-am deschis, e unul dintre membrii noştri din zona de sud. Îl găsiţi, probabil, în „Camera Tăcerii", acolo preferă să citească. Îi spuse lui Holly să aştepte şi se îndreptă spre uşa din celălat capăt al sălii şi apoi pe scări. Uşa masivă izola zgomotele bibliotecii. De undeva se auzea zgomotul unei ape, în rest tăcere. Se opri în faţa „Camerei Tăcerii". Un moment de superstiţie, cât de apropiat de rugăciune era ea în stare. *Să-l găsească acolo.* Deschise uşa. O cameră pătrată, fără lumină naturală. Linişte, normal. Vorbitul era interzis. Chiar şi un acces de tuse deranja. Părea pustie, dar rafturile formau separeuri în care ea nu putea vedea de la intrare. Într-unul dintre ele, o femeie între două vârste bătea furioasă tastatura unui laptop. În altul era George Enderby, aplecat peste masă, ca şi cum ar fi dormit.

Regulile tăcerii îi fuseseră întipărite în minte în copilărie şi Vera nu era în stare să vorbească. Se apropie. Avea paltonul pe el şi ar fi trebuit să-i fie foarte cald. Îl atinse uşor pe umăr şi, pentru câteva clipe, omul nu reacţionă deloc. Vera se sperie la gândul că putea fi mort. Altă victimă. Apoi se trezi brusc şi, încă speriat, părea că ar fi vrut să-i spună ceva, dar ea îşi duse degetele la buze şi îi făcu semn să o urmeze afară. Se opriră într-una dintre sălile de la etaj. Vera îl plăcuse pe Enderby încă de la prima întâlnire, deşi îl bănuise de atunci că nu e tocmai cinstit. Toată vorbăria despre poveştile lui,

despre spionajul practicat de Margaret. Îl urmărea în tăcere sorbindu-şi cafeaua, lăsând intenţionat tensiunea să i se acumuleze în suflet. George era adeptul cuvintelor, nu aprecia tăcerea, şi deschise conversaţia, aşa cum Vera se aştepta să se întâmple.

— E foarte plăcută întâlnirea, doamnă inspector, dar recunosc că nu mă aşteptam, şi zâmbi timid şi strengăreşte. Foarte inteligent cum mi-aţi luat urma. Cărui fapt datorez această plăcere?

— O cunoşteaţi pe Dee Robson, domnule Enderby?

Nu se aşteptase la o întrebare atât de directă, ca un plesnet de bici.

— Amărâta aceea care părea că locuieşte la Coble? Am văzut-o de câteva ori şi am auzit comentariile maliţioase la adresa ei, mărturisi el şovăitor. I-am cumpărat de băut o dată sau de două ori. De regulă, stau în salon, dar mi se făcea milă de ea când treceam prin bar. Poate şi pentru că era protejata lui Margaret şi mă simţeam cumva obligat să fiu amabil.

— Nu ai aflat că a fost ucisă? interveni Holly, iar Enderby se întoarse spre ea, uluit de remarca ei. Era ca şi cum un copil obraznic ar fi întrerupt conversaţia dintre doi adulţi.

— Nu. Aseară n-am mai coborât la Coble, fiindcă am mâncat destul la prânz, înainte să revin în strada Portului, şi m-am descurcat cu un sandviş. Cum aş fi putut să aflu?

— Vreau să ştiu de ce ai minţit, domnule Enderby, spuse Vera şi se aplecă peste masă. Era cald. Niciun răspuns. Omul se ridică şi se dezbrăcă de haină, pe care o aşeză cu grijă pe spătarul scaunului.

— Ei bine, domnule Enderby? De ce ne torni gogoşi?

Vera era la înălţimea sobrietăţii ei.

— Nu înţeleg la ce vă referiţi.

— Ne-ai spus că te afli aici ca să vinzi cărţi, dar, din câte ştim noi, nu te-ai apropiat de vreo librărie de când ai sosit. Aşa că, spune-ne şi nouă ce-i cu toată povestea asta.

Tipul părea să cedeze psihic. Verei îi trecu prin minte o imagine, total nepotrivită, de altfel. I se părea că Enderby semăna cu o pungă

strălucitoare de aluminiu dintr-un *bag-in-box* de vin, din care fusese scursă toată băutura. Toată faţada de politeţe şi eleganţă era, de fapt, o armură în faţa lumii şi acum, că nu mai funcţiona, Enderby era pustiit. Vera se aştepta ca el să izbucnească în plâns, însă bărbatul îşi ridică privirea cu o expresie disperată:

— N-am omorât pe nimeni.

— De ce-ai minţit, atunci?

— N-ai cum să înţelegi. Nici eu nu înţeleg.

— Încearcă-mă!

Tăcere. Vera se gândea că folosea acest răgaz pentru a-şi inventa faimoasele lui poveşti dar, în cele din urmă, cuvintele se scurseră ca un izvor nefiltrat. Aceeaşi voce plăcută, dar cu implicare personală, de data asta, nu cu obişnuita detaşare profesională.

— Am fost un tip leneş la şcoală – nu intelectual, căci îmi găseam mereu de lucru – ci emoţional. Cum poţi fi leneş emoţional? Îşi ridică privirea spre cele două poliţiste, dar nu părea să aştepte vreun răspuns. În grupul nostru era o fată, foarte plăcută, drăguţă, genul simplu şi direct de provincie. Părea că mă place şi m-am gândit s-o invit în oraş. Era de familie bună, părinţii mei o plăceau şi nici eu n-o displăceam. Lucrurile se derulau foarte uşor şi îmi convenea că aveam tot timpul pentru cărţi, ceea ce era foarte important la vremea aceea. După universitate, am ajuns din inerţie la mariaj. Ştiam că n-o iubesc, dar toată lumea se aştepta să ne căsătorim şi ar fi fost foarte urât să o părăsesc după ce fusesem atâta timp logodiţi. Am mers mai departe. Aşa cum am spus, din lene emoţională. Sau laşitate. Poate că există un cuvânt mai potrivit.

Se opri iar. Vera îi turnă cafea şi observă nerăbdarea lui Holly. Îi stătea pe limbă să-i spună omului să treacă mai repede la subiect, dar nu îndrăznea să-l întrerupă în faţa Verei. George Enderby continuă:

— Totul părea să se aşeze cum nu se poate mai bine. Diana nu avea nevoie de serviciu, banii nu au fost niciodată o problemă pentru noi. Moştenise o sumă frumoasă de la o bunică bogată. Îi

plăceau caii, îi dresa. Şi se pricepe foarte bine la asta. A ratat la mustaţă un loc la Olimpiadă. O admir foarte mult. Amândoi ne-am dorit copii şi suntem dezamăgiţi că nu am reuşit.

Se ridică şi se apropie de fereastră, de unde se vedea traficul din strada Westgate.

— Ăsta e contextul, spuse Vera. Interesant, dar nu explică de ce ai venit în nord sub pretextul că lucrezi.

— Diana m-a părăsit.

S-ar fi aşteptat la un nou torent de cuvinte, dar el se opri, după care reluă, ceva mai domol:

— Simţeam nevoia să plec de acolo şi aici m-am simţit întotdeauna acasă.

Îşi propti capul în mâini.

— M-am gândit şi eu de câteva ori s-o las. Relaţia noastră nu a mers niciodată prea bine. Atunci de ce mă simt atât de rău? Atât de rănit?

— Se cheamă orgoliu masculin, spuse Vera scurt.

Era curioasă să afle mai multe despre acest mariaj bizar. Dormeau în acelaşi pat? Mai avuseseră relaţii sexuale odată ce au aflat că nu pot avea copii? Nu era însă relevant pentru anchetă şi putea fi acuzată de violare a intimităţii.

— Trebuie să ştim unde ai fost în acest răstimp în care ai pretins că lucrezi. Unde ai fost ieri, domnule Enderby?

— Când a fost ucisă biata Dee Robson?

Părea şocat că-l mai putea considera suspect după ce tocmai îşi prezentase sufletul pe tavă în faţa ei.

— Şi mai înainte, când Margaret a fost înjunghiată.

Vera îşi imagina cum George patinase prin viaţă ascuns în spatele şarmului său. Acum se lovea de consecinţele acelei comodităţi emoţionale. Sau laşităţi.

— Nici nu ajunsesem în oraş când s-a întâmplat, veneam cu maşina de la Londra. Am ajuns cu puţin înainte voastră, cred că-ţi aminteşti.

— Nu! îi strigă Vera. Gata cu minciunile! Ai fost la Coble în acea după-amiază, chelnerul îşi aminteşte de tine.

Evaluă repejor în minte variantele posibile: George Enderby pe urmele lui Margaret la vizita la Dee, apoi în metrou până la Gosforth. S-ar fi potrivit foarte bine între localnicii eleganţi din suburbie. Apoi a urmărit-o prin ninsoare, cu mâna strânsă pe cuţitul din buzunar.

— Ai ucis-o pe Margaret?

— Evident că nu, e o prostie. De ce-aş fi făcut aşa ceva?

De fapt, asta e întrebarea-cheie a cazului, se gândi Vera. *De ce ar fi ucis-o cineva pe Margaret Krukowski?*

— Unde ai fost ieri?

Ridică din umeri.

— Contează cu adevărat sau mă acuzi acum şi de moartea lui Dee Robson? E absurd.

— Nu, domnule Enderby, absurd e refuzul tău de a răspunde la întrebările mele, zise ea şi se aplecă atât de mult, încât aproape îl atingea. Sau preferi, poate, să mergi cu noi la secţia de poliţie. O scurtă reţinere ar fi un refugiu ideal de la problemele domestice cu care te confrunţi.

El nu mai ezită de data asta.

— Am petrecut noaptea anterioară cu un prieten care locuieşte în Valea Tyne. Nimic planificat. Când am ajuns prima oară, în ziua în care Margaret a fost ucisă, Kate a presupus că lucrez şi că-mi voi urma rutina: două nopţi aici, una plecat şi încă una la întoarcere. N-aveam chef de explicaţii. Speram să ningă mai departe, să nu mai pot pleca din Mardle.

— Numele prietenului?

Dar Vera credea că îl ştie deja. Epicentrul acestei investigaţii era strada Portului şi toate personajele implicate aveau, într-un fel, o legătură cu acest loc.

— Michael Craggs.

Enderby o privi şi zâmbi. Probabil că zâmbetul ăsta îi devenise

un fel de tic nervos, un gest reflex.

— E biolog marin la Universitatea din Newcastle. Ne-am cunoscut în casa de oaspeţi din Mardle. Obişnuieşte să se cazeze când pleacă pe mare pentru cercetări. Mereu l-am invidiat, pare să aibă totul – o căsnicie perfectă, o familie perfectă şi o carieră împlinită. L-am invidiat aşa de tare că mi-aş fi dorit să nu-l pot suporta. Dar toată lumea îl îndrăgeşte pe prof.

— Cum s-a întâmplat să petreci noaptea la el? L-ai sunat, pur şi simplu? Ştii, mă prefac de ochii lumii că am o căsnicie fericită. Ai cumva un pat liber în seara asta?

— Nu era nevoie să-l sun. Era în strada Portului când am ajuns. În după-amiaza în care a nins.

După-amiaza în care Margareta fost asasinată. Tăcere. Vera se întreba dacă înţelege implicaţiile vorbelor sale. Poate că le trimitea deliberat spre Craggs, ca posibil suspect. Enderby îşi pierdea răbdarea. Era un tip alunecos şi egoist.

— Mike venea pe stradă să îşi ia maşina când am ajuns. M-a întrebat ce fac şi i-am spus că sunt terminat. Şi-a dat seama că sunt disperat şi m-a dus la Coble, mi-a dat ceva de băut şi mi-a spus că pot sta la el oricând.

Zâmbi amar.

— Nu mi-a priit deloc să stau în mijlocul unei familii fericite. Dar nici n-aveam chef să-i spun lui Kate că Diana tocmai mă lăsase baltă.

Se opri iar şi Vera se aştepta la o nouă mărturisire.

— Dintotdeauna am avut sentimente pentru Kate, chiar mă pregăteam să-mi declar dragostea când Stuart a apărut în viaţa ei. Niciodată nu m-am coordonat ca lumea. Aşa că l-am rugat pe prof să mă găzduiască în noaptea în care ar fi trebuit să fiu în Scoţia.

Părea că aşteaptă o altă întrebare, un comentariu, măcar, dar Vera se gândea la profesorul Craggs, care o cunoscuse pe Margaret, care obişnuia să bea uneori la Coble şi care, cu siguranţă, auzise de Dee Robson. După expediţia pe mare, au presupus că a plecat direct

acasă, cel puţin aşa lăsase să se înţeleagă în discuţia cu Holly, la „Laboratorul Dove" din Cullercoats. Şi atunci, ce căuta pe strada Portului mai târziu în acea seară? Ce făcuse el în tot acel răstimp?

— Şi, aţi avut o seară plăcută? Mă refer la seara petrecută în Valea Tyne, când noi credeam că vinzi cărţi prin Scoţia. Tu, profesorul, soţia lui?

Nu prea avea încredere în imaginea asta idilică de familie. Joe o acuza de cinism, pentru că el credea încă în fericire.

— Mary Craggs nu era acasă.

Părea că-şi pierduse interesul în conversaţie, probabil pentru că nu mai vorbeau despre drama de a-l fi părăsit soţia.

— Avea grijă de un nepot şi rămăsese acasă la copiii ei. Dar a fost o seară plăcută, mersi de întrebare. A doua zi m-am plimbat prin Hexam, un oraş minunat. După care m-am întors în casă din strada Portului. De dimineaţă am luat metroul spre oraş. Mereu mi-a plăcut să vin la *Lit&Phil,* mă ajută să gândesc şi să iau decizii. Încă o noapte şi voi fi în stare să mă întorc acasă şi să înfrunt lumea.

— Ăsta-i planul?

Vera se întreba în ce constă înfruntarea asta a lumii. Poate că era nevoit să accepte că i se tăiase accesul la banii soţiei şi la casa mare de la ţară. Poate de-asta era atât de necăjit. O dispreţuise pe nevastă-sa, într-un fel vag şi arogant, de când se însurase cu ea. Vera se întreba ce-i luase femeii atâta timp să-l părăsească.

— Da, ăsta e planul. Diana a spus că pot să stau în casă până după Crăciun, după care va trebui să-mi caut altă locuinţă.

Şi ce vei găsi? O garsonieră la mansardă, ca Margaret Krukowski.

— Va trebui să verificăm povestea asta cu soţia dumitale, sper că înţelegi, deşi spera că de data asta tipul n-o mai minţise. Sau nu în totalitate, măcar se apropiase de adevăr cât de mult era el în stare să suporte.

Capitolul 27

Era după-amiază devreme şi Vera se întorsese deja la secţia din Kimmerston, pentru o întrunire de urgenţă provocată de ultimele informaţii apărute în anchetă. Tocmai se pregătea se plece de la *Lit&Phil* când a primit un mesaj de la Joe. Nu îi dădea prea multe detalii, dar remarcase entuziasmul. Aşa că se înghesuiră repejor în biroul ei, îmbâcsit de aromele de ceapă şi usturoi rămase în cutiile goale de pizza îndesate în coşurile de gunoi. Holly părea gata să vomite în orice clipă. Vera se aşezase la birou, preferând postura în care îi putea observa pe toţi foarte bine.

— Joe, să auzim.

— Stuart Booth a declarat că Margaret obişnuia să lucreze în tinereţe ca prostituată de lux, chiar în apartamentul din strada Portului. Nu era deloc lacomă, întreţinea doar câţiva clienţi, destul de generoşi. Dar *era* prostituată, adăugă el şi se încruntă.

Vera bănuia că el se simţea dezamăgit, o considerase pe Margaret un fel de sfântă, o întruchipare a virtuţii feminine.

— Booth era unul dintre clienţi? Nu s-a gândit că ar fi cazul să dezvăluie mai devreme aceste informaţii?

Joe ridică din umeri.

— Are o nouă relaţie, nu e tocmai ceva cu care să te făleşti în public. S-a gândit să dea declaraţii când a aflat că şi cea de-a doua victimă practica aceeaşi activitate.

— Cât altruism din partea lui! Sau inteligenţă, poate!

— Crezi că minte?

— De regulă, oamenii mint, scumpete. Iar tipul are un motiv, nu? Dacă şi-a găsit dragostea vieţii abia la vârsta asta, nu cred că se simţea prea confortabil cu Margaret Krukowski prin preajmă, explică Vera şi observă o urmă uscată de brânză topită pe tricou. Încercă să o cureţe. Hai să cercetăm puţin trecutul domnului Booth. Charlie, tu te ocupi de asta în cât a mai rămas din ziua de azi.

Chipul lui Charlie rămase impasibil.

— Ar fi util să mai găsim şi alţi oameni care au cunoscut-o pe Margaret cu ani în urmă.

Vera nu era în stare în acel moment să decidă dacă noile informaţii despre Krukowski erau relevante pentru ancheta ei sau doar o distragere a atenţiei.

— Vreo sugestie în sensul ăsta?

— O doamnă în vârstă, vecină cu Dee în strada Percy, a menţionat, la un moment dat, ceva despre unul dintre admiratorii lui Margaret, interveni Joe verificându-şi notiţele. Un tip pe nume Ricky Butt. Probabil are în jur de 50 de ani acum, dar e posibil să şi-o amintească. Mama lui era administrator la Coble.

Vera îşi amintea portretul de deasupra barului.

— Verifică şi asta, Charlie, te rog, poate găseşti o adresă.

— Cum a mers întâlnirea cu George Enderby? Joe ardea de curiozitate. Odată ce terminaseră de mâncat, considera că trebuie să revină la lucru, nu s-o lălăie în conversaţii mărunte. Din nou etica protestantă a muncii.

— Hol, cum ţi s-a părut tipul?

Holly se îmbufna imediat dacă nu primea atenţia cuvenită şi era cazul să-şi exprime părerea, mai ales că ea descoperise minciuna lui Enderby.

— Mi s-a părut un tip patetic. N-o plăcea deloc pe nevastă-sa, aşa că nu pricep de ce face un circ aşa de mare că l-a părăsit.

Holly exagera, evident, credea Vera. Era prea tânără să simtă frica izolării, departe de ea gândul, atât de tânără şi sănătoasă, că într-o zi ar putea muri în singurătate.

— Crezi că Enderby poate fi suspectat de crimă?

— Ce-i drept, a avut ocazia. A ajuns în Mardle suficient de devreme pentru a o urma pe Margaret în metrou şi, până nu verificăm alibiul cu Craggs, nu există decât cuvântul lui care să garanteze că nu s-a aflat în zonă când Dee Robson a fost ucisă.

— Ce motiv ar fi avut?

Tăcere.

— E un ciudat, nu crezi? argumentă Holly. Şi urăşte femeile.

Vera ştia că nu e suficient.

— Ai idee dacă l-ai remarcat în metrou, Joe?

— Nu, dar era plin, oricum. Nu înseamnă că n-a fost acolo. În trolerul în care îşi cară, de obicei, cărţile se află doar un schimb de haine. Haină de fâş, blugi şi cizme. Merită să le aduc la testare? Poate găsim vreo pată de sânge. Ar fi interesant să-i vedem reacţia când i le cerem, oricum.

— Corect.

Era cald în birou şi Vera simţi cum o fură somnul. Mai bine ieşea la aer altfel risca să sforăie cu capul pe masă. Ca George Enderby în „Camera Tăcerii". Era momentul să treacă la acţiune.

— Hol, vreau să mergi la „Adăpost" în seara asta. I-am spus lui Cameron că va veni Joe, dar vreau să mergi tu. Trebuie să aflăm dacă vreuna dintre femeile de acolo cunoştea ceva despre trecutul lui Margaret. Informaţiile noi ne ajută să înţelegem de ce era ea atât de apropiată de Dee, nu-i aşa? Iar fetele nu vor spune nimic dacă nu sunt întrebate. E o chestie umană să nu vorbeşti morţii de rău. Află dacă vreuna dintre ele o cunoştea dinainte ca ea să lucreze ca voluntar acolo. Toate sunt de prin partea locului. Şi vreau să ştiu părerea ta despre Jane Cameron şi rezidentele ei.

Se opri să respire.

— Joe, tu te ocupi de profesorul Craggs. Şi el a minţit: de ce era încă în Mardle în după-amiaza aia, iar lui Holly i-a spus că a plecat imediat spre Hexham? Sapă niţel azi şi mâine fă-i o vizită acasă. Ia-l pe Charlie cu tine, i-ar prinde bine o zi pe teren, după atâta muncă de birou.

Charlie zâmbi recunoscător.

— Îl suspectezi pe Craggs? Joe era sceptic, mereu apreciativ la adresa persoanelor educate.

— De ce nu? Ne-a minţit şi, în plus, are vârsta potrivită să fi fost, cândva, unul dintre clienţii lui Margaret. Cu o familie atât de

fericită, nu i-ar fi picat bine deloc ca ea să dezvăluie public detalii despre tinereţe. Când ea a aflat că e pe moarte, putea fi tentată să scape de anumite secrete. *Şi, astfel, să se simtă mai bine,* gândi Vera în sinea ei, *spre deosebire de cei din jur.*

— Tu ce faci, şefa? interveni Holly. Ce planuri ai? De parcă era treaba ei.

— Mă întorc în Mardle.

Nu le dădu detalii şi ei ştiau că e mai sigur să nu ceară.

Restul după-amiezii, Vera tropăi încolo şi încoace prin Mardle, încercând să se liniştească şi să-şi pună ordine în gânduri. Informaţia că femeia pasionata de acte caritabile şi de biserică şi-a vândut, la un moment dat, trupul pe bani schimbase complet abordarea anchetei. Şi schimbase complet percepţia lor despre Margaret. Apăruse riscul ca ancheta să se simplifice: căutau acum un criminal care omora prostituate. La asta se reducea cazul în acest moment. Doar că Vera vedea crimele acum într-o nouă lumină, mai complexă, mai subtilă. De exemplu, relaţia cu Malcolm Kerr: a ştiut cum îşi câştiga Margaret traiul? Probabil că da. Şi-atunci, cum acceptase chestia asta, fiind atât de îndrăgostit de ea? *Chiar şi acum continua să-i protejeze onoarea,* gândi Vera, deşi nu reuşea să înţeleagă relaţia dintre ei. Iar apoi: *Cine altcineva mai ştia?*

Mersese o vreme fără să dea atenţie unde se află şi se trezi deodată în faţa liceului. Construit din cărămidă urâtă şi beton, cu un gard ce părea mai degrabă a îngrădi o închisoare. La unele ferestre erau montate grilaje, în încercarea de a opri vandalismul, dar pe Vera o incitau să le tragă cu cărămizi în geam. Aici era graniţa investigaţiei. Un criminalist ar fi făcut o hartă şi ar fi marcat-o cu ţinte. *Ăsta-i locul în care trăiesc toţi marii actori ai acestei drame,* îi străfulgeră ei prin minte dintr-odată. *Cu excepţia „Adăpostului".* Vechea casă parohială era în afara oraşului, dar la fel de implicată în anchetă. Mare parte dintre suspecţi participaseră la târgul de iarnă organizat la adăpost. Margaret ceruse o discuţie privată cu Jane Cameron. Avea de gând să-i spună despre boală sau altceva? Oare

vreuna dintre rezidentele mai în vârstă activase în domeniu şi o recunoscuse? Vera ar fi vrut să meargă ea însăşi la „Adăpost", să pălăvrăgească în tihnă cu acele femei, să le stârnească amintirile. Ştia, însă, că Holly trebuia să meargă singură ca să capete experienţă de detectiv.

Se întoarse şi se îndreptă spre strada Portului, lipăind cu pantofii plaţi pe asfalt. La staţia de metrou schimbă direcţia spre strada Percy. Echipa de legişti lucra încă în apartamentul lui Dee Robson. Banda de protecţie răsucită îi conferea clădirii cenuşii, în mod bizar, un aer festiv. Bătu la uşa lui Malcolm Kerr. Tăcere. Nu mai zăbovi şi făcu cale întoarsă, în acelaşi lipăit ritmat şi răscolită de aceleaşi întrebări fără răspuns. Trecu de pensiune. Era atât de înnorat, încât în bucătăria de la demisol se aprinsese lumina, ceea ce oferea trecătorilor o scenă demnă de telenovele. Kate Dewar la masă, sorbind supă din castron. *Doamne, ce foame mi-e,* îşi spuse Vera. Lângă Kate se afla Stuart. Iubitul. Oare îi mărturisise păcatele tinereţii, în ciuda sfatului lui Joe? *Dacă aş avea un astfel de bărbat lângă mine, n-aş da doi bani pe ce-a făcut acum 30 de ani.* Părea serios. El părea mereu serios de fapt. Niciun indiciu despre conversaţia lor. Copiii nu erau prin preajmă dar, oricum, ar fi fost excluşi de la vreun subiect delicat.

Realiză, brusc, că şi Hector obişnuia să vină în strada Portului, când Margaret lucra în apartament. Îl cunoscuse pe Malcolm Kerr şi îi folosise ambarcaţiunea ca să fure ouă de păsări. Fusese servit, probabil, la Coble de doamna corpolentă din tabloul de deasupra barului. Oare intrase şi la Margaret? Oare se strecurase printre umbrele atelierului de bărci ca să dispară, apoi, din nou, între pereţii casei mari din colţ? Oare îi ciocănise la uşă?

Se răzgândi şi schimbă direcţia. Traversă spre biserică, de unde se auzea muzică de orgă: înceată şi fără vlagă. Un colind de Crăciun ştiut pe jumătate, ucis cu sânge rece de organist. Fără cor, deci nu era slujbă. Era o repetiţie, probabil, şi Dumnezeu ştie că organistul chiar avea nevoie să repete! Vera împinse uşa. Era întuneric, cu

excepţia unei lumini deasupra orgii. Zgomotul se opri cu un scârţâit şi o voce bătrână strigă îngrozită:

— Părinte, dumneata eşti?

Normal că era speriată, tocmai muriseră două femei.

— Nu, răspunse Vera, îl caut pe părinte.

— Părintele Gruskin a ieşit cu treabă.

Femeia continua să fie suspicioasă, dar teama fusese înlocuită de curiozitate.

— Ce doriţi?

— Aveţi idee unde s-a dus?

— La locul acela pentru femei năpăstuite, comentă şi parcă scuipase cuvintele cu ură şi dispreţ.

Vera se întreba cum rezistase Margaret aici, înconjurată de atâta ură şi dispreţ. Până la urmă, e uşor să fii virtuos dacă nu există vreo tentaţie, ea ştia bine.

Ieşi din biserică, savurând momentul în care uşa se trânti în urma ei. Zgomotul o însoţi până aproape de atelierul lui Kerr. Porţile duble nu erau închise cu lacătul, iar ceva mai încolo puştiul lui Kate Dewar, Ryan, sabla carena unei şalupe. Zgomotul infernal al maşinăriei o irita teribil, iar puştiul nu-i putea simţi prezenţa. Se apropie de el şi îi făcu semn cu mâna.

— Hei, îl caut pe Malcolm.

— Nu-i aici, îi spuse zâmbind. Îmi pare rău, şi îşi trecu mâna pe suprafaţa netedă a bărcii, parcă mângâind-o.

— E frig rău aici. Vino puţin în biroul lui Malcolm. Mi-ar prinde bine ceva conversaţie.

Puştiul n-ar fi vrut să se despartă de barcă, dar o urmă.

— Îţi place ce faci, nu-i aşa?

— Da, deşi părea jenat să recunoască.

— Ai vorbit cu Malcolm să rămâi în continuare după ce termini şcoala? continuă ea şi aşează un ceainic negru pe arzător.

— Poate, şi tăcu. Deşi nu ştiu dacă tot în condiţiile astea. Am planurile mele. Aş vrea să fiu şef, mai ales că poţi scoate bani

frumoşi din locul ăsta.

Vera se miră. Banii nu erau niciodată o motivaţie pentru ea.

— Ceai? îi oferi ea, arătând spre ceainic.

— Hm, nu e un fel de furt ăsta?

— Hehe, maimuţă simpatică, zâmbi ea. Bănuiesc că lapte nu e, o să-l bem negru. Unde-i Malcolm? şi îl privi în ochi.

— A ieşit cu barca, cu un tip care voia să ajungă pe insulă.

— Profesorul Craggs? Poate că nu era rău să aştepte să se întoarcă, l-ar fi scutit pe Joe de un drum în cealaltă jumătate a ţării.

— Neah, e un tip de la întreţinere, ceva legat de cazarea administratorilor.

— Şi nu puteau să aştepte să se îndrepte vremea? remarcă ea şi sorbi din ceai. Era cald, nicidecum fierbinte. Nu cred că mai locuieşte cineva acolo pe vremea asta.

— Nu mă întrebaţi pe mine, mie nu-mi spune nimeni nimic.

— Chiar şi aşa, tu ştii multe, nu-i aşa băiatule?

I se părea că puştiul e ca un burete, oamenii se simţeau în largul lor cu el şi îi turnau tot felul de informaţii şi confidenţe, bârfe şi fleacuri ce păreau neînsemnate.

— Locuieşti de mic pe strada asta, cred că ai văzut o grămadă de chestii.

— Am coşmaruri, îi mărturisi, nu prea dorm şi atunci mă plimb. Mama nu suportă chestia asta, crede că o să dau de bucluc tot hoinărind aşa pe străzi. Dar da, văd o grămadă de chestii.

— Cam ce? Ce vezi tu când te plimbi pe strada Portului în miez de noapte? Ce secrete ai vrea să-mi dezvălui, Ryan?

El o privi, oarecum surprins de interesul arătat. Părea dornic să răspundă, când îi sună mobilul. Băiatul privi apelantul şi îngheţă cu chipul tensionat.

— Scuze, trebuie să răspund.

Se ridică şi ieşi. Când ea îl urmă, câteva clipe mai târziu, puştiul pornise iar nisiparul. Îi făcu semn cu mâna prieteneşte, dar Vera ştia că n-avea să mai scoată nimic de la el atunci. În faţa porţii

atelierului, realiză că nu mai avea decât o singură opţiune pentru acel moment: o masă de peşte şi cartofi la cherhanaua din Mardle.

Capitolul 28

Holly ajunse la „Adăpost” după-amiază devreme. Un peisaj plat cu faţa spre mare şi o mulţime de copaci îndoiţi de vijelie. Cerul gri şi apăsător. Şi casa era cenuşie, din cauza pietrei, şi pătrăţoasă, cam dărăpănată din cauza indiferenţei. Pe la ferestre se scorojea vopseaua şi între crăpături crescuseră bălării, iar de pe acoperiş lipseau câteva ţigle. Cu ceva bani, însă, se putea transforma într-un loc fantastic. Holly şi-o imagina ca pe un hotel elegant de provincie sau chiar într-un complex de apartamente de lux. O fascinau programele de transformare a imobilelor difuzate la televizor şi citea toate revistele de design interior de la salonul de coafură. Se întreba de ce nu vând casa asta pentru a găsi ceva mai convenabil în oraş. Tot ar mai fi rămas ceva profit.

Parcă lângă un Volvo negru şi, imediat ce coborî, vântul o luă practic pe sus. Se auzea un lătrat de câine. Ciocăni şi uşa se deschise imediat. Apăru o fată slăbuţă, aproape un copil aproape.

— Dumneata eşti de la Asistenţa socială?

Avea un ton agitat şi ochii larg deschişi. Îşi prinsese părul roşcat cu o fundă la spate. Era îmbrăcată ca o elevă, dar o elevă cu gust şi ceva dare de mână. Putea bănui că face parte din personal, dar era prea agitată şi prea slabă pentru asta. Începuse deja să-şi roadă unghiile.

— Mă tem că nu.

— Ah, şi făcu un pas îndărăt, dezamăgită. Trebuie să vină un asistent social să mă ducă acasă de Crăciun. Funcţionarul care are grijă e plecat de sărbători dar mama a zis să mai încercăm o dată.

— Crezi că aş putea vorbi cu responsabilul de-aici? şi în acel moment o tipă corpolentă îşi făcu apariţia pe hol.

— Ţi-am spus că abia la 5 ajunge, Emily, îi spuse fetei, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil de 8 ani. Mergi în bucătărie şi aşteaptă acolo, e mai cald.

Întinse mâna spre Holly:

— Eu sunt Jane Cameron şi mă ocup de acest loc. Eşti unul dintre oamenii Verei Stanhope, presupun. Ai venit să stai de vorbă cu rezidentele despre Dee Robson.

Îi amintea lui Holly de fosta ei profesoară de franceză: aceeaşi autoritate binevoitoare şi aceeaşi încredere că poate obţine ceea ce îşi dorea fără efort prea mare. Şi acelaşi accent scoţian.

Din interiorul casei se auzi un zgomot şi părintele Gruskin îşi făcu apariţia. Chiar dacă o recunoscuse pe Holly, o ignoră complet şi se încruntă la Jane:

— Eu plec, nu cred că mai putem face ceva în stadiul ăsta.

Le salută pe amândouă şi ieşi. Vântul îi umflă imediat părul şi mantaua. Îl priviră îndepărtându-se în maşină, după care Holly o urmă pe Jane în bucătărie, unde alte două femei îşi puneau mănuşile şi ghetele.

— Ne pregăteam să mergem la plimbare, spuse Jane, am stat o grămadă în casă şi vremea se anunţă destul de aspră în următoarele zile. Avem nevoie de o gură de aer. Haide, Em! Pune haina. Îţi promit că nu vei rata asistentul social, după care se întoarse spre Holly. E în regulă şi pentru tine? Putem vorbi pe drum.

Nu prea avea de-ales. Erau doar trei rezidente la „Adăpost", celelalte, se pare, fiind invitate în locuri ceva mai plăcute pentru petrecerea Crăciunului. Fata cea slabă, Em, o tânără extrem de atletică pe nume Laurie, care o luase înainte aruncând beţe câinelui, ca să se joace cu ele, şi Susan, o tipă în vârstă, grizonată şi care abia rostea o vorbă când erau împreună.

Jane le lăsă pe fete să o ia înainte şi o reţinu pe Holly lângă ea câteva clipe.

— Îl ştii pe Peter Gruskin?

Holly dădu din cap aprobator. Credea că ea era cea care punea întrebări. Se simţea târâtă de această femeie şi, cumva, pierdea controlul discuţiei.

— Ce părere ai despre el?

Holly ezită, nu putea bârfi un alt martor. Jane nu-i aşteptă însă răspunsul:

— E o persoană îngrozitoare. Preotul dinainte era minunat, blând şi toate femeile îl apreciau. Peter, în schimb, consideră locul ăsta inacceptabil. E îngrozit de faptul că presa ar putea face conexiuni între „Adăpost" şi Margaret şi Dee. Crezi că ar fi posibil? Oricum, el ar prefera să dispărem, pur şi simplu.

— Nu ştiu, noi nu am declarat nimic.

Mergeau pe o cărare care mărginea un câmp. Un grup mic de cintezoi colorați se băteau pe câteva fire de iarbă uscată.

— Cum e să lucrezi cu Vera Stanhope? continuă Jane amuzată.

Holly şovăi între loialitate şi nevoia de a se mai elibera puţin.

— Interesant, spuse. Detectiv Stanhope este un profesionist excelent.

Jane chicoti, iar Holly grăbi pasul pentru a le ajunge din urmă pe celelalte. Poate că plimbarea asta era singura oportunitate pe care o avea şi ţinea neapărat să se întoarcă la Vera cu ceva concludent.

Iniţial, Emily părea că nu are nimic interesant de spus, era complet absorbită de ideea de a petrece Crăciunul acasă.

— Mama crede că de data asta poate fi mai bine. Am vorbit cu ea să mă întorc la şcoală, ca să redevin o elevă de nota 10, adăugă ea cu o voce melancolică şi nu foarte optimistă.

— Unde mergi la şcoală?

— La Sfânta Ana, în oraş, dar mama crede că mi-ar fi mai bine la şcoala locală. Mai puţin stres. Eu nu sunt sigură, cred că m-ar speria puţin. N-am fost niciodată la o şcoală unde învaţă şi băieţi.

Clipi nervos şi tăcu o vreme. Holly credea că fata asta atât de fragilă n-ar supravieţui nicio săptămână într-un liceu normal. Părinţii ei economisiseră din greu să o trimită la şcoală privată.

— Margaret urma să mă viziteze, să vadă cum mă descurc, continuă Emily şi se întoarse spre Holly cu o voce rugătoare. Poate că o vedea ca pe un alt colac de salvare.

— O cunoşti pe Dee Robson?

— Nu. Apoi făcu o pauză. Adică, de fapt, am întâlnit-o o dată la târgul de Crăciun – a adus-o Margaret – dar am făcut un fel de atac de panică. Toţi oamenii ăia străini... Eu n-am scos o vorbă, zise ea şi iuţi pasul, cu Holly în urma ei. Înţelesese, probabil, că Holly n-o putea ajuta cu nimic.

Când Holly reuşi să o prindă din urmă, Emily continuă să vorbească despre cele două crime. Nu apucase să petreacă prea mult timp cu Dee, fiindcă venise de curând la „Adăpost", în urma unei trimiteri din partea departamentului pentru adolescenţi din cadrul spitalului psihiatric din zonă.

— Mi-au vorbit fetele despre Dee, râdeau de ea. Dar nimeni nu merită să moară aşa, indiferent cum ar fi, nu crezi?

Merseră o vreme în tăcere, în compania croncănitului unor ciori adăpostite în copaci şi a unui huruit îndepărtat de tractor.

— S-a plâns vreodată Margaret că ar deranja-o ceva? încercă Holly, deşi se aştepta ca Emily, o tipă slabă şi cu atâtea probleme personale pe cap, să fi fost ultima persoană la care Margaret s-ar fi plâns de ceva.

Emily negă din cap:

— Nimic n-o deranja pe Margaret, părea că le văzuse şi le făcuse pe toate.

Laurie, în schimb, o cunoştea bine pe Dee.

— Era genul ăla de fată care pierdea mereu vremea prin Mardle. Se dădea atât de des în spectacol, că n-o mai băga nimeni în seamă, ca ziarele vândute de cerşetori – sunt acolo, dar nu le vede nimeni, fac parte din decor.

În timp ce vorbea, Laurie răscolea cu băţul frunzele moarte de pe marginea drumului.

— Margaret credea că o perioadă la „Adăpost" o va ajuta pe Dee să-şi pună lucrurile în ordine.

— Şi nu s-a întâmplat aşa?

— Pe naiba. Din clipa în care a ajuns aici a urât locul ăsta. Mie îmi

place la ţară, dar ea nu ştia altceva decât Mardle.

— Unde a stat înainte să ajungă aici? Holly spera să-şi amintească toate detaliile astea când se întorcea la secţie. Era terminată fără iPad.

— La închisoare. Se luase la bătaie cu un tip în Coble şi a fost condamnată pentru atac la persoană. Avea deja o pedeapsă cu suspendare pentru furt din magazine. Când a ieşit, ar fi vrut să se întoarcă înapoi la bunică-sa, dar între timp pe bătrână o internaseră într-un azil. Supraveghetorul a adus-o la noi. Jane n-a vrut s-o primească, dar Margaret a convins-o să-i dea o şansă, adăugă şi ridică din umeri. Ştiam de la început că n-avea să meargă treaba cu ea.

— Crezi că Margaret o ştia pe Dee? Asta era, până la urmă, informaţia pe care o căuta Vera.

— Nu ştiu, poate. Sau poate o ştia pe mama lui Dee, cred că aşa stăteau lucrurile.

Laurie îi aruncă băţul câinelui şi porni în goană după el. Dintre toate, ea părea să se integreze cel mai bine acolo.

— Familia lui Dee e dintotdeauna în Mardle.

Porniră spre casă pe altă parte, printre pomi, iar Holly se apropie de Susan. Femeia se chinuia să ţină pasul şi Holly era nevoită să o aştepte mereu. Vântul răscolea ramurile copacilor şi trebuia să ridice glasul pentru ca Susan să o poată auzi. Celelalte o luaseră bine de tot în faţă.

— De cât timp eşti la „Adăpost”? părea o întrebare inocentă, dar Susan intră în defensivă.

— Dar nu trebuie să mă mut, nu-i aşa? Margaret mi-a promis că pot să stau cât vreau. Ştiu că trebuia să fie doar ceva temporar, dar mi-a zis că sunt un caz special.

Vocea o surprinse pe Holly. Era speriată, dar educată şi blândă.

— O cunoşteai de mult pe Margaret?

— Oh, da, eram prietene de foarte mulţi ani, spuse şi făcu o

pauză. Dar Margaret a fost întotdeauna mai puternică ca mine. Eu am avut nervii slabi şi acum mă lasă şi memoria. Chicoti. Mă sfârşesc.

Celelalte dispăruseră deja din vedere. Pădurea se umpluse de umbre întunecate.

— L-ai cunoscut pe soţul lui Margaret?

— Nu, plecase deja când ne-am cunoscut. L-am cunoscut pe celălalt bărbat al ei, cel pentru care lucra.

— Malcolm Kerr? Holly se gândea că Verei o să-i placă chestia asta. Nimic nu-i plăcea mai mult decât o conexiune neaşteptată.

— Aşa îl chema? şi se uită pierdută în jurul ei, ca şi cum n-ar mai fi ştiut unde e. Nu-mi amintesc numele.

— Locuiai în Mardle pe vremea aia? insistă Holly, sperând ca femeia să fie ceva mai prezentă. Poate că nici nu erau amintiri, doar nişte fantezii bizare.

— În Mardle? Sigur, locuiam pe strada Portului, într-un apartament la parter. Margaret locuia la mansardă. Am avut o copilă odată, dar mi-au luat-o. Mă întreb câteodată unde o fi ajuns, e destul de mare de acum. Poate că a fost mai bine aşa. Da, sigur a fost mai bine aşa.

— Ştii cu ce se ocupa Margaret, cum îşi câştiga pâinea?

Niciun răspuns. Holly credea că Susan n-o auzise şi repetă întrebarea. Susan nu spunea nimic, în schimb începu să fredoneze. Iniţial nu şi-a dat seama ce melodie era, după care o recunoscu. Avusese odată un iubit pasionat de muzica anilor '90. Cânta „Luna albă de vară" a lui Katie Guthrie.

Când ajunseră împreună la casă, dădură din nou peste Emily, care aştepta nerăbdătoare la uşă. Laurie dispăruse şi Susan se fofilă şi ea, încă fredonând, într-o cameră de la capătul coridorului. De undeva se auzea, destul de tare, o emisiune la televizor. Holly o descoperi pe Jane în bucătărie, pregătind ceai.

— Ai aflat ce voiai? şi se întoarse, strângând încă în mână cuţitul

cu care tăiase prăjitura.

— Nu sunt sigură. *Da pe tine ce te priveşte, cucoană?* Poate era de vină asemănarea cu profesoara de la şcoală, dar Holly nu avea deloc încredere în tipa asta. N-o plăcea deloc.

— Ce poţi să-mi spui despre Susan?

— Ah, biata Susan. Suferă de depresie şi de episoade de psihoză. A tot fost internată la psihiatrie. Ştiu că s-a încercat totul, de la psihoterapie la terapie prin şocuri electrice, dar mă îndoiesc că diagnosticul a fost pus corect vreodată. Deocamdată pare destul de stabilă.

— E de mult timp aici? şi se aşează la masă, notând discret în iPad informaţiile pe care le aflase în timpul plimbării de mai devreme. Verei îi plăcea să ştie exact cuvintele, expresiile folosite.

— De mai bine de doi ani. Teoretic, noi oferim adăpost în regim de urgenţă şi, sinceră să fiu, ar fi trebuit să se mute de mult în altă parte, dar s-a integrat bine aici şi n-am inimă să-i cer să plece.

Jane turnă două căni de ceai.

— Unde să se ducă?

— Spunea că a locuit cândva pe strada Portului, în Mardle.

— Da? Sunt sigură că nu are rude în zonă, serviciile sociale le-ar fi identificat, spuse şi se aşează şi ea la masă.

— Mi-a spus că o cunoştea pe Margaret de ani de zile.

— Serios, nu trebuie să iei în seamă tot ce spune Susan, îi spuse pe un ton condescendent, ca de profesoară. Se pierde imediat, repetă ceea ce aude la alţii sau transformă povestea altora în propriul ei trecut. Nu e un martor de încredere. Cuvintele ei sunau aproape ca un avertisment.

Se auzi o bătaie la uşă. Asistentul social ajunsese, totuşi, mai devreme s-o ia pe Emily. Fata năvăli cu geanta de voiaj în bucătărie să-şi ia la revedere şi Jane o conduse la maşină.

— Sper să-i meargă bine, comentă Holly când Jane reveni în casă.

— Eh, n-aş băga mâna în foc. Data trecută maică-sa a reuşit s-o ţină o noapte, iar de dimineaţă era cu ea la uşa Asistenţei Sociale,

când încă nu se deschiseseră biroul. Are ea însăşi probleme. Un nou iubit cu bani şi niciun pic de timp pentru Emily. De data asta, biroul de asistenţă socială va fi închis de Crăciun şi mi-e teamă că va trebui să strâng eu cioburile. Îşi dădu seama că rostise ultima parte cu ranchiună şi reveni pentru a îndrepta lucrurile. Scuze, am obosit să-mi fie milă. Am obosit cu totul.

Holly se simţea la fel de obosită şi nu petrecuse decât o după-amiază acolo.

Capitolul 29

Profesorul Craggs locuia într-o casă joasă de piatră, într-un sat nu departe de Hexham şi de Zidul Roman. Pe drum, Joe Ashworth se gândea că toată excursia nu e altceva decât o pierdere de vreme. Un telefon ar fi rezolvat totul. Vera, în schimb, era adepta întâlnirilor faţă în faţă: „E mult mai uşor să minţi la telefon", i-a spus înainte să plece. „Iar Craggs cunoaşte toţi suspecţii de foarte mult timp. Află ce părere are despre ce se întâmplă în strada Portului şi scoate de la el mai multe informaţii despre Kerr şi Enderby. Ştiu că Holly a vorbit deja cu el, dar ea nu prea are răbdare să asculte, nu lasă oamenii să spună ce au de spus."

Cu toate astea, se bucura că a plecat la drum şi conducea. Charlie adormise imediat ce au ieşit din Kimmerston, iar Joe simţi că are tot dreptul să aleagă ce muzică voia. Avea un CD cu corul în care cânta Jessie şi încă îl asculta când s-au apropiat de casa lui Craggs. Alesese să meargă pe Drumul Militar construit de romani, care era drept cât vedeai cu ochii şi se întindea în paralel cu Zidul lui Hadrian, iar traficul era destul de redus. Vocile suave ale copiilor se încadrau perfect în decorul larg şi pustiu, bruiate pe alocuri de sforăiturile lui Charlie.

Joe îl scutură pe Charlie când intră pe aleea îngustă care ducea spre casă, o vilă joasă de piatră căreia nu i-ar fi prins rău o mână proaspătă de var. Profesorul era în curte, strângând frunzele uscate de pe o pajişte sălbatică. Auzi poarta şi se răsuci, sprijinindu-se în greblă cu o atitudine nu tocmai încântată. Probabil se aştepta ca noii veniţi să vândă ceva sau să fie Martori ai lui Iehova, aşa că Joe se grăbi să se prezinte:

— Detectiv Joe Ashwoth, Poliţia din Northumbria. Colegul meu, Charles Laidler.

Craggs era un tip masiv şi pătrăţos, cu părul grizonat. Nu se bărbierise şi avea găuri în tricou şi în pantaloni. Pe deasupra purta o

haină gri de ploaie, prinsă la brâu cu o sfoară împletită. Dacă-l puneai pe strada Northumberland din oraş, cu un câine răpănos alături, ar fi fost doar unul dintre cerşetorii obişnuiţi ai locului, doar că mai plinuţ. Joe dădea mare importanţă hainelor şi nu s-ar fi îmbrăcat aşa niciodată, nici chiar în grădină. Profesorul se asemăna foarte bine cu Vera. Poate că ar fi fost mai bine dacă ar fi condus ea până acolo să se întâlnească cu el.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule poliţist? îi întâmpină Craggs, lăsând grebla deoparte.

— Aş vrea să vorbim despre moartea lui Dee Robson şi a lui Margaret Krukowski.

— Am văzut la televizor că a avut loc o altă crimă. Oribil. Să intrăm în casă, oricum terminam curând. Mary pregăteşte cafea. Deşi nu ştiu dacă vă pot ajuta cu mare lucru.

Profesorul îşi lăsă cizmele într-o verandă dezordonată, înghesuită în spatele casei. Era plină cu vase de seminţe îngrămădite pe marginea ferestrei, plase de pescuit şi jucării de plastic. Joe îl urmă printr-o bucătărie lungă şi îngustă şi apoi în camera de zi. Lângă fereastră, era aşezată o masă acoperită cu muşama şi un teanc de ziare. Lumina ferestrei cădea pe femeia aşezată la masă, dar restul camerei era dominat de întuneric. Lui Joe i se păru că zăreşte peste tot hârţoage – cărţi, dosare, carnete de notiţe – împrăştiate pe rafturi, pe scaune şi chiar pe jos, pline de praf. Femeia îşi ridică privirea şi zâmbi:

— Soţia mea, Mary, o prezentă Craggs.

Doar două vorbe, dar Joe înţelese imediat că profesorul o adora. Era scundă şi avea părul prins la spate într-un coc.

— Ei sunt de la poliţie, dragă, vor să vorbim despre crimele acelea groaznice din Mardle.

— Am să aduc atunci nişte cafea.

Mary se ridică şi Joe îi observă blugii tociţi şi sandalele, precum şi tunica de bumbac indian viu colorată. Încă se îmbrăca, probabil, ca în studenţie. Sub masă era dosită o cutie cu mere, fiecare învelit în

hârtie de ziar. Toată camera era parfumată cu aroma lor.

— Aveţi noroc că m-aţi prins acasă, domnule detectiv. În vacanţă suntem adesea ocupaţi cu nepoţii.

Era un fel de a le reproşa amabil că nu îşi anunţaseră vizita.

— Am vrea să stăm de vorbă despre George Enderby.

Fereastra era într-un lateral al casei. O livadă mică, mărginită de un zid înalt de cărămidă, acoperit de iederă.

— Ah, bietul George, mi-e teamă că nu e cel mai bun moment din viaţa lui. Când i-am povestit lui Mary, a zis că e numai vina lui, că a tratat-o pe nevastă-sa cu dispreţ în toţi aceşti ani, dar mie tot îmi pare rău de el.

— Îl cunoaşteţi de mult timp?

De undeva se auzea un fierbător, zgomot de ceşti şi linguriţe. Charlie lua notiţe într-un colţ.

— Casa aia din strada Portului a devenit un al doilea cămin pentru amândoi. Atmosfera de acolo e extrem de plăcută şi de primitoare. Kate şi copiii, Margaret Krukowski, atât de graţioasă şi de amabilă. Eram câţiva care veneam mereu. Evident, situaţia s-a schimbat acum, dar cred că era inevitabil: Kate are alte priorităţi – Stuart, cu care este foarte fericită, se pare, plus un entuziasm renăscut pentru muzică. Din punctul meu de vedere, mă bucuram că fiecare îşi găseşte încet-încet alt drum. Îmi e mai uşor să mă retrag, simt că nu am nimic de pierdut.

— Margaret avea şi ea un alt drum?

Era pe moarte, se gândi Joe, e *şi ăsta un drum*.

— Cred că şi ea se schimbase, cumva. Părea distrasă la ultima mea vizită, cumva fără să se implice în ceea ce făcea.

— Ne puteţi descrie după-amiaza aceea, când Margaret a fost ucisă?

Nu şi-l putea imagina în rol de criminal, dar Vera descoperise nişte nepotriviri în declaraţiile lui şi l-ar fi jupuit de viu dacă nu verifica informaţiile.

— Aţi ieşit cu barca cu Malcolm Kerr?

— Într-adevăr. Fac drumuri regulat pe Insula Coquet pentru programul meu de cercetare.

— Când aţi revenit în Mardle?

— I-am spus detaliile astea şi tinerei de la poliţie care m-a vizitat la laborator. N-o spusese cu răutate, mai degrabă cu resemnare. Pe la trei după-amiază.

— Şi ce aţi făcut după aceea? Era o întrebare extrem de importantă, deoarece Craggs i-a spus lui Holly că plecase direct acasă, dar Enderby declarase că se întâlnise cu profesorul în strada Portului ceva mai târziu.

— Am plecat la Laboratorul Dove din Cullercoats. Trebuia să las echipamentul.

— Şi apoi? insistă Joe, aplecându-se peste masă.

— M-am întors în Mardle, deşi a fost o adevărată bătaie de cap. Ningea şi de-abia aşteptam să ajung acasă. Dar îmi uitasem geanta în atelierul lui Malcolm – un semn de bătrâneţe care se repetă cam des în ultimul timp – şi trebuia să dau un telefon important a doua zi dimineaţă. Aveam nevoie de dosare. Am şi eu o cheie de atelierul lui Malcolm şi de la hangar şi nu era nevoie să-l deranjez şi pe el. Pe strada Portului, m-am întâlnit cu George. Era aşa de amărât, că nu-l puteam lăsa singur, aşa că am băut ceva la cârciumă. M-am gândit că, dacă nu se oprea ninsoarea, nu era nicio problemă să rămân încă o noapte la Kate. Până la urmă, vremea s-a mai dres şi am reuşit să plec acasă.

Toată povestea se înşiruise teribil de cursiv. Poate prea cursiv, chiar. Joe se întreba dacă nu cumva repetase varianta asta.

— L-aţi invitat pe domnul Enderby să-şi petreacă noaptea aici, la dumneavoastră?

— Nu chiar în seara aceea, ci două seri mai târziu. Era teribil de amărât, cred că v-a spus deja că l-a lăsat nevasta. A plecat de acasă şi s-a refugiat în strada Portului, minţind că trebuie să lucreze. Fiindcă nu era în stare să-i spună lui Kate adevărul, l-am invitat să stea la mine în seara în care ar fi trebuit să fie în Scoţia.

Mary se întoarse cu cafea, după care dispăru iar, la fel de discret.

— Cum vi s-a părut cât timp a stat aici?

— Tulburat. Mi-a băut o grămadă de whisky şi a devenit incoerent. Ştiam deja atunci că Margaret murise şi părea că moartea ei îl înnebunea mai tare decât faptul că-l lăsase nevasta. Am stat ore întregi de vorbă despre asta.

Profesorul îşi luase o cană de cafea şi se lăsase pe spatele scaunului. Joe îşi închipuia că omul retrăieşte acea seară în minte.

— Ce anume aţi vorbit despre Margaret?

— Despre ce femeie minunată era. Nu înţelegeam cum de a părăsit-o bărbat-su cu ani în urmă. Plus că avea mereu un aer misterios, zâmbi Craggs. George e o fire romantică, mă tem. Cred că citeşte prea multe romane.

— L-aţi întâlnit vreodată pe soţul lui Margaret? Dacă lucraţi cu Malcolm Kerr de atâţia ani de zile, e posibil să-l fi întâlnit şi pe el.

Joe se străduia să calculeze în gând perioadele. Avea să pregătească o cronologie imediat ce se întorcea la secţie.

— Nu, pe vremuri nu stăteam în Mardle. Nu exista pensiunea, iar strada Portului era destul de rău famată. Mai mereu se auzea de scandaluri izbucnite la Coble, bătăi în stradă şi alte nebunii. Când era nevoie să merg pe insulă, veneam direct de la Newcastle. Evident, metroul a apărut abia în 1980, aşa că foloseam maşina înainte de asta. Aveam o ruină de microbuz care tot timpul era stricat, povesti el zâmbind de dragul amintirilor. Erau vremuri frumoase.

— Pe Margaret aţi cunoscut-o cumva şi înainte de înfiinţarea pensiunii din strada Portului? continuă Joe, în ideea că în Mardle era o comunitate restrânsă cu 30 de ani în urmă, o mână de oameni care locuiau în blocuri sociale şi care munceau în port şi la pescării. Chiar şi înainte de finalizarea metroului, zona era oarecum despărţită de restul oraşului de liniile ferate ieşite din uz. I-ar fi plăcut să cunoască mai multe despre perioada aceea a oraşului.

— Da, am cunoscut-o. Pentru scurt timp s-a ocupat de registrele

lui Billy Kerr, tatăl lui Malcolm, după care omul a decis că nu mai are nevoie de serviciile ei. Cred că nu stătea bine cu banii. O mai vedeam uneori prin Coble sau pe stradă. Zâmbi: mereu extrem de mândră, extrem de elegantă. Kate Dewar a preluat casa acum vreo zece ani, dar eu fac vizite regulate la Mardle de când eram student. Sunt sigur însă că soţul lui Margaret a plecat cu mult înainte. Eu am ştiut-o mereu ca fiind singură.

Joe avu un gând bizar:

— Se întâmplă să aveţi fotografii din acea vreme? Sunt curios cum arăta strada atunci.

— Cred că da. Dacă vi se pare important...

Părea surprins şi oarecum sceptic. Poliţia bătuse atâta drum doar ca să se uite la poze?

— Aveam mereu aparatul cu mine ca să pozez specimenele de pe insulă, dar îmi amintesc că am pozat şi oamenii locului.

Se ridică şi răscoli prin sertarele unei servante vechi. Joe tocmai se pregătea să-i spună să nu mai caute, că nu e important, când profesorul scoase un album care abia se mai ţinea laolaltă. Îl aşeză pe masă şi Joe se ridică să vadă mai bine. Charlie nu schiţă niciun gest. Şi iată, sub ochii lui, apăru strada Portului, familiară dar oarecum altfel, în imaginile uşor şterse. Un Malcolm Kerr tânăr pozat lângă digul portului alături de un tip în vârstă şi având clădirea pescăriei în fundal, nouă şi lucind în soarele vesel. Bătrânul zâmbea, tânărul era încruntat. În poza alăturată, o femeie împingea de zor un cărucior pe strada care trecea pe lângă biserică. Controla cărucior cu o singură mână, deoarece în cealaltă avea o ţigară.

— De ce-oi fi pozat asta? Nu mai ţin minte, după atâta timp, îşi spuse Craggs.

Dădu pagina şi descoperi un grup de oameni adunaţi în faţă la Coble. Era vară: femeile, în rochii fără mâneci şi sandale, bărbaţii, încruntaţi de la razele soarelui. În mijlocul lor era Billy Kerr cu un rânjet mare de beţiv, lângă o femeie grasă într-o rochie largă cu flori.

— Îmi amintesc acea zi, spuse Craggs. Billy împlinea 50 de ani.

Asta e Val Butt, şi arătă spre femeia grasă de lângă el. Era administrator la cârciumă. Iar ăsta e fiul ei, Ricky – contrabandistul local. Mereu avea bani şi nimeni nu ştia cum face rost de ei. Un tip insipid, a dispărut oricum rapid din peisaj. Cred că Mardle era prea puţin pentru el.

Joe îl privi pe Ricky Butt: un tip brunet îmbrăcat în denim, dar remarcă imediat femeia care stătea în faţa lui – era Margaret Krukowski. Nu mai era tânăra din fotografia de la nuntă, avea deja vreo 30 de ani, dar la fel de frumoasă. Zâmbea încordat, de convenienţă, ca şi cum ar fi urât să fie pozată. Craggs dădu din nou pagina şi acum privea o vedere asupra străzii Portului, cu casa mare de strajă la colţ. Şi de la distanţă părea neîngrijită şi dezolantă. Pe aceeaşi pagină era pozat atelierul lui Kerr. În locul hangarului acoperit cu tablă de azi se afla un depozit demontabil, destul de elegant şi bine întreţinut, pe uşa căruia scria „Servicii de transport Kerr". Joe presupunea că de-acolo Margaret răspundea la telefon şi făcea rezervări, înainte ca serviciile ei să devină prea scumpe.

— Margaret lucra deja aici când aţi cunoscut-o?

— Nu, plecase deja de la Kerr când am început eu să fac drumuri în zonă. Curând după fotografia asta, clădirea pe care o foloseau pentru birouri a luat foc şi au existat zvonuri că au făcut-o special ca să ia banii pe asigurare. Familia Kerr era datoare în tot oraşul, nu era niciun secret. Cheltuiseră foarte mult pe o barcă nouă. Nu mult după aceea a apărut hangarul lui Malcolm, cel pe care-l are şi azi.

Următoarea pagină era goală.

— E tot ce am, spuse Craggs. Doar dacă vă interesează şi algele...

Joe zâmbi. Avea o perspectivă mai largă asupra cazului, dar venise totuşi pentru informaţii ceva mai recente.

— George Enderby a stat aici în seara în care Dee Robson a fost ucisă.

— Aşa e. Cred că ziua aia a fost.

— Pe la ce oră a venit?

— Era târziu, pe la opt. Mary ne lăsase ceva de mâncare şi eu

muream de foame. Chiar voiam să încep masa fără el.

Deci Enderby nu avea alibi nici pentru moartea lui Dee. Joe consideră că terminase discuţia şi se îndreptă spre uşă. Probabil că Mary Craggs îi pândise de undeva, că imediat apăru în spatele lor din bucătărie.

— Ai aflat tot ce voiai să ştii, domnule detectiv?

— Da, soţul dumneavoastră ne-a ajutat foarte mult. Mulţumesc.

Se pregătea să iasă, dar se răzgândi:

— Îmi puteţi împrumuta albumul de fotografii, domnule profesor? Îl voi returna imediat ce i-l voi arăta şefei mele.

Craggs dădu din cap aprobator şi se întoarse în casă pentru a-i aduce albumul. Apoi cele două gazde îi conduseră pe Joe şi Charlie prin grădină şi rămaseră acolo o vreme, în dreptul porţii, profesorul ţinându-şi soţia pe după umeri şi privind în zare, în urma lor.

Capitolul 30

Şedinţa de seară. Se întunecase, se circula greu. Era începutul weekendului de Crăciun şi lumea pleca spre sud, în vizită la rude. Vera se închisese în birou şi ieşise cu câteva clipe înainte de începerea şedinţei. Îşi trecuse degetele prin păr şi i se ridicase o şuviţă la spate, dar nimeni nu îndrăznea să spună ceva. Se postase în faţa sălii, cu picioarele depărtate şi cu ochii aprinşi:

— Hai să încheiem povestea asta înainte de Crăciun, oameni buni, nu credeţi? Ca să ajungă toată lumea la timp acasă, la copii şi să deschidă cadourile.

Câteva glasuri timide încercau să încurajeze. Vera nu era renumită pentru respectarea timpului personal.

— Încep eu prima, în regulă?

Îi provoca s-o contrazică. Arătă spre fotografia lui Margaret Krukowski în tinereţe, prinsă de panou.

— Prima victimă: o femeie de şaptezeci de ani, enoriaşă în congregaţia Bisericii Sfântul Bartolomeu, voluntar dedicat la „Adăpost", un hostel pentru femei fără locuinţă. De la început, am căutat aici un indiciu. A fost ea însăşi o femeie abuzată? De aceea se împrietenise cu cea de-a doua victimă, Dee Robson?

Din spatele sălii, Joe se gândea că n-o mai văzuse niciodată pe Vera atât de implicată. Părea cu zece ani mai tânără. Se întreba dacă nu cumva umblase la sticla de whisky pe care o păstra în birou. Sau poate avea propriile informaţii care s-o anime. Vera continuă:

— Ieri, însă, un martor ne-a prezentat o nouă perspectivă asupra relaţiei dintre Margaret şi Dee. După cum ştiţi deja, se pare că exista şi un alt tip de legătură între cele două.

Linişte. Se uită la ei pe rând şi Joe ştia cât de mult o încânta atenţia lor totală.

— Acum treizeci de ani, Margaret era ea însăşi o prostituată, care lucra în casa din strada Portului, unde a locuit până în ziua morţii.

Discretă şi elegantă, în ciuda mediului în care trăia. Şi cu ceva succes, fiindcă suma de bani pe care o strânsese nu putea proveni decât din acea perioadă. Mi se pare că avem răspuns la multe dintre întrebările de până acum. Ea vorbea adesea de secrete şi sugerase întotdeauna un trecut misterios. Se explică, astfel, şi reţinerea lui Malcolm Kerr, care a fost obsedat de ea toată viaţa şi care n-ar accepta în ruptul capului să-i întinăm memoria cu bârfe despre trecutul ei ca prostituată. Se mai explică şi apropierea ei de Dee Robson. Bănuiesc că Margaret a început să lucreze după ce a lăsat-o bărbatul şi şi-a pierdut slujba la atelierul lui Kerr.

E trist că a preferat să-şi vândă corpul în loc să se fi dus la părinţi şi să-şi recunoască greşeala, dar era o tipă extrem de orgolioasă. Şi pare că ştia bine ce face. Booth nu a menţionat prezenţa altui bărbat, mai ales că Margaret îşi preţuia independenţa.

Tăcu din nou şi rămase privind în jur. Joe se întreba dacă aştepta oare un rând de aplauze pentru minunata prezentare a cazului. Holly ridică mâna:

— Cu ce ne ajută chestia asta în anchetă, şefa? S-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Câţi oameni prezenţi azi ştiau că femeia îşi punea fundul la bătaie?

Of, Holly, îşi spuse Joe, *când ai de gând să pricepi regula? Nu o contrazici niciodată pe Vera Stanhope când e pe val.* Probabil că Vera se simţea generoasă în ziua aia, fiindcă remarca lui Holly n-o deranjă prea tare.

— E o informaţie relevantă, Hol. Eşti foarte tânără încă şi nu înţelegi ce înseamnă să ai regrete şi remuşcări legate de trecut. Poate că Margaret voia să dea în vileag trecutul înainte de a muri. Să clarifice lucrurile, ceea ce ar fi deranjat câţiva inşi – foşti clienţi – extrem de respectabili azi. Ce-ai aflat la „Adăpost"?

— Una dintre rezidente susţine că a trăit o vreme cu Margaret în casa de pe strada Portului. Susan Coulson. E puţin confuză şi spunea ceva de un copil care i-a fost luat. Spunea că l-a cunoscut pe şeful lui Margaret.

— Ok, adică pe Malcolm Kerr sau pe taică-său, Billy. Mâine vorbim din nou cu Malcolm. Nu cred că nu ştia cu se ocupa Margaret pe vremea aia. Mereu i-a fost un fel de confident, dar nu-l văd în postura de peşte. Altceva?

— Atât de la „Adăpost", continuă Holly citind notiţele, dar am vorbit cu soţia lui Enderby.

— Şi?

— A confirmat că l-a părăsit. Prinţesa Diana s-a îndrăgostit mai nou de grăjdarul care-i îngrijeşte caii, rânji Holly cu satisfacţie. E foarte în formă, se pare, mi-a dat câteva detalii... I-am cerut lui Enderby hainele de exterior pe care le căra în troler pentru testare.

— Cum a reacţionat?

— Mi s-a părut afectat: „Cum puteţi crede că aş fi în stare de aşa ceva?" Dar n-a comentat mai mult.

Vera privi din nou înjur.

— Alte contribuţii la anchetă? Sau ăsta e un caz investigat doar de femei?

Joe ridică încet mâna.

— Da, Joe. Tu şi Charlie aţi petrecut o frumoasă zi la ţară, în vizită la profesor, şi indică poza lui Craggs de pe panou. Ce-aţi aflat de la el? Bântuie prin Mardle de mult timp, la început ca tânăr cercetător. Crezi că era unul dintre clienţi?

— Craggs a recunoscut că o plăcea, dar nu cred că a mers mai departe. Era deja însurat şi se vede că o iubeşte la nebunie pe soţia lui. O văzu pe Vera gata să pufnească – la orice aluzie romantică se prefăcea că vomită – aşa că trecu rapid peste acest detaliu. Familia Kerr avea dificultăţi financiare serioase în anii '80, datorau bani întregului oraş. Când a ars biroul, părea că lucrurile s-au potrivit de minune pentru ei, fiindcă banii de asigurare au picat la ţanc.

Vera analiză informaţia şi o catalogă ca irelevantă. O bănuia că avea deja propria teorie, ceea ce i-ar explica entuziasmul. Aştepta însă momentul potrivit să le-o dezvăluie. Continuă, totuşi:

— Margaret ştia situaţia financiară a familiei Kerr, doar le ţinea

registrele. Dacă tot era în pragul de a face dezvăluiri, poate avea de gând să vorbească şi despre asta.

— E-o nimica toată, cui i-ar mai păsa după atâţia ani?

Cu alte cuvinte, *vezi-ţi lungul nasului,* îşi spuse Joe. *Totuşi, Vera ar fi putut să ia în calcul ipoteza măcar pentru o clipă*.

Vera făcu un pas înainte, un star pregătindu-se să strălucească.

— Ţi-a spus ceva Craggs despre Pawel Krukowski, soţul polonez?

— Nimic. Dispăruse deja când a cunoscut-o el pe Margaret.

Avea de gând să-i arate albumul foto, dar la cât era de încântată de propria găselniţă, l-ar fi ignorat şi ar fi făcut mişto de nimicurile lui. În sală era din nou linişte. Vera se uita iar la ei şi Joe ştia că urmează marea dezvăluire.

— Nu cred că Pawel a dispărut pur şi simplu de pe faţa pământului. Poate că Margaret ascundea mai multe decât faptul că a făcut sex pe bani.

Îi privea iar în tăcere, aşteptând parcă aplauzele cuvenite.

— Crezi că şi-a ucis bărbatul? Joe o bănuia de cai verzi pe pereţi. Margaret Krukowski nu era o ucigaşă, era o victimă.

— În acest moment nu am decât presupuneri. Povestim, construim teorii, dar mâine trebuie să verificăm nişte date.

Se apropie de tabla de plastic şi începu să scrie:

— Pawel Krukowski. Ce s-a întâmplat cu el? Pun pariu că-i mort şi dacă aflu că trăieşte fericit undeva prin Varşovia, dau prânzul cinci ani de-acum încolo. Charlie, ocupă-te să-l găseşti mâine dimineaţă la prima oră. Iei legătura cu colegii europeni pentru ajutor. Hol, încearcă să afli informaţii despre incendiul de la atelier, dar nu pierde multă vreme cu chestia asta, şi se opri cu marker-ul în aer. Ai întâlnit-o, Joe, pe Susan Coulson când ai fost la „Adăpost"?

Joe rememoră scena şi-şi aminti femeia grizonată care amesteca supa, cu lacrimi şiroind pe obraji. I se păruse ciudat la acel moment, o reacţie aşa de puternică pentru moartea unui străin, dar acum gestul avea sens, dacă fuseseră prietene timp de 30 de ani.

— Da, am întâlnit-o.

— Mai stai de vorbă cu ea, dar undeva departe de hostel. Jane Cameron e obsedată de control, o înţeleg prea bine. Şi n-am chef să tragă cu urechea la discuţie. Încearcă s-o aduci în strada Portului, ia-i ceva de mâncare, peşte cu cartofi sau un pahar de vin şi-o limonadă la Coble. Poate îşi aminteşte ceva.

— Nu cred că poate fi un martor eligibil, şefa, orice avocat al apărării ar mânca-o pe pâine, interveni iar Holly.

Joe se întreba dacă nu-i convenea că îi fusese luat martorul, deşi Holly n-ar fi avut răbdare cu Susan, care era bătrână şi confuză. Vera îşi păstră calmul şi de data asta:

— În momentul ăsta instanţa e ultima mea grijă, Hol. Vreau doar să aflu cine le-a ucis pe femeile astea.

Când ajunse acasă, copiii de-abia îl aşteptau. Părinţii lui Sal îi duseseră la un spectacol de pantomimă la *Whitley Bay Playhouse* şi cei doi mai mari erau teribil de entuziasmaţi. Michael urcase pe scenă şi un clovn îi scosese un iepure din ureche. Erau complet absorbiţi de spectacol, chiar şi Jessie, care pretindea că e suficient de mare ca să mai creadă în magie. Se întreba cum avea să se împace cu ea la adolescenţă, mereu arţăgoasă şi în defensivă, şi îşi aminti de elevele din metrou, în după-amiaza când murise Margaret Krukowski – zâmbeau prosteşte şi intraseră în jocul băieţilor. Greu de crezut că-i mai încânta vreun show de pantomimă.

În pat, nu reuşea deloc să adoarmă. Se gândea cum ar putea să-i facă Verei pe plac s-o aducă pe Susan Coulson în oraş. Jane Cameron îl cam intimida şi n-avea de gând să încerce o răpire. Imaginea ei, cu lacrimi pe obraji, îl mişca profund. Nu ştia sigur dacă plângea moartea lui Margaret sau copilul care-i fusese luat demult. Reluă în minte şi conversaţia cu Michael Craggs, de teamă că pierduse ceva important. Ultima imagine, chiar înainte să adoarmă, a fost cea a cuplului în vârstă, îmbrăţişaţi la poartă, făcându-le cu mâna.

Când se trezi realiză, ca şi cum ar fi fost parte din vis, că nu-i

arătase Verei albumul de fotografii.

Capitolul 31

A doua zi era senin şi ger şi Vera ajunse în Mardle înainte să se lumineze. I se părea că trage chiulul, când ar fi trebuit să fie în birou, coordonând şi supervizând. Rolul unui inspector era cu adevărat strategic. Doar că ea fusese întotdeauna cucerită de detalii. Stabili să se întoarcă la birou înainte de prânz. Era vremea să clarifice lucrurile cu Malcolm Kerr. Îi tot vindea gogoşi de ceva vreme şi ura să fie dusă de nas. Prima oprire a fost în strada Percy. Perdelele erau trase şi se gândi că tipul e încă acasă, dar ciocăni şi nu răspunse nimeni. În spatele caselor descoperi o alee, separată de grădini cu un gard de lemn.

Pojghiţa de gheaţă care acoperea iarba se reflecta în lumina felinarului, la fel şi gheaţa de pe asfalt. Ciocăni şi la uşa din bucătărie, dar tot niciun răspuns, încercă uşa, dar era încuiată. Din casa de alături apăru un tip. Purta un hanorac şi o căciulă de lână cu emblema Newcastle United, asortate cu nişte mănuşi în dungi alb-negru. Se ducea la serviciu şi o privi pe Vera suspicios:

— Ce cauţi?

— Nu ştii unde e Malcolm, scumpete? Nu răspunde nimeni la el.

Respiraţia se transforma instantaneu în aburi. Tipul se grăbea şi bănuia că Vera avea o funcţie oficială.

— Nu l-am văzut de ieri dimineaţă, şi o luă la goană înainte să mai fie întrebat ceva. Era tentată să intre în casă, sigur ar fi găsit o cheie de rezervă sub un vas sau preş, dar risca să fie acuzată de intrare fără mandat dacă Malcolm dormea înăuntru beat criţă. Aerul încremenit al casei îi dădea impresia că, totuşi, nu e nimeni, Malcolm fiind probabil la atelier. Şi-l imagina în hangar înfăşurat într-o haină veche şi visând la dragostea vieţii lui. Era în stare de orice pentru Margaret Krukowski şi Vera se gândea că ar fi fost în stare să-l ucidă chiar şi pe bărbatul ei sau, cel puţin, s-o ajute să scape de cadavru. Era una dintre teoriile care nu-i dăduse pace toată

noaptea. Voia să-l reţină pe Kerr, fără să-l sperie. Crimele recente ar putea fi rezultatul unei frici teribile a unui om încolţit, disperat să se salveze.

Porţile atelierului erau încuiate cu lacătul. Strada începea să se trezească alene, dar atelierul lui Kerr părea pustiu. Pojghiţa de pe asfalt era impecabilă. Începea să se panicheze. Malcolm Kerr părea un tip rătăcit şi singuratic, care nu avea ce pierde. Atâta pagubă să se fi sinucis. Cu toate astea, se gândea că era disperat şi că va încerca să riposteze. Se săturase de violenţă. Îşi evaluă opţiunile: putea obţine un mandat să percheziţioneze casa şi atelierul. Orice dovadă ar fi fost circumstanţială şi se baza pe ideea că i-a minţit, dar cu două femei moarte nu era greu de argumentat. Un telefon lui Holly ar fi pus procesul pe roate. Totuşi, ezita. Ştia că n-are sens, dar îl simpatiza cumva pe Kerr. Îl cunoştea din copilărie. Voia să aibă şansa să vorbească cu el înainte să-l catalogheze drept criminal.

Din impuls, porni spre pensiune. Îl observă pe George Enderby la micul dejun, la masa lui obişnuită de lângă fereastră. Uitase că-i spusese că stă o noapte în plus. Tipul privi pe geam şi o zări. Brusc, deveni agitat. *Am acest efect asupra oamenilor oriunde merg*. Îi făcu semn cu mâna şi zâmbi, în timp ce urcă scările şi sună la uşă. Kate Dewar deschise. Se pare că era în mijlocul unei conversaţii care o făcea să râdă, fiindcă zâmbea încă în timp ce o primi.

— Doamnă inspector!

Oarecum prudentă, dar nu speriată. Vera n-o mai văzuse niciodată atât de fericită. În spatele ei îl observă pe Stuart Booth. Cu el se conversa Kate ceva mai devreme. Îşi imagină că Booth nu-i mărturisise relaţia din trecut cu Margaret Krukowski. Prea delicat. Vera considerase întotdeauna sinceritatea ca pe o virtute supraevaluată. Mai puţin în cazul unei anchete criminalistice.

— Fiul dumneavoastră e acasă, doamnă Dewar?

Kate se îngrijoră.

— Ce vrei cu Ryan, ce-a făcut?

— Nimic, zâmbi Vera liniştitor. Îl caut pe Malcolm Kerr şi speram

ca Ryan să ştie unde-l pot găsi.

— Copiii sunt jos la micul dejun, noi tocmai ce-am terminat.

— Pot să merg la ei? Puteţi veni şi voi.

Bucătăria era cea mai călduroasă încăpere din casă, un fel de seră atunci când intrai de afară.

Chloe şi Ryan erau la masă. Masa fusese pregătită pentru patru persoane, foarte dichisit cu o cană de lapte şi un bol de marmeladă în mijloc. După ce administrase pensiunea toţi aceşti ani, Kate nu mai suporta sucul în cutii de carton şi untul în ambalajul de hârtie. Sau, poate, se străduia să-şi impresioneze iubitul. Vera se mira că puştii se treziseră. Adolescenţi în vacanţă – nu se trezeau toţi abia la prânz? Sau poate că Ryan avea de gând să lucreze la atelier în acea zi.

— Doamna inspector are câteva întrebări, îi anunţă Kate, cu un ton ce suna a avertizare.

Ryan citea o revistă de muzică şi avea o felie de pâine prăjită în mână. Îşi ridică privirea.

— Ce este?

— Malcolm Kerr, îi spuse Vera şi se aşează.

Pâinea prăjită mirosea delicios şi se simţi din nou copil în casa lui Hector. Pâinea prăjită era unul dintre puţinele lucruri pe care el le făcea ca lumea..

— Am fost la el acasă şi la atelier şi nu e nicăieri. Ai idee pe unde umblă?

— Nu, îmi pare rău.

— Ai stabilit să lucrezi azi la el? întrebă ea, dar nu era în stare să se gândească decât la o felie de pâine prăjită acoperită cu unt şi-un strat subţire de marmeladă de fructe.

— Ba da, dar mai târziu.

— Aveţi idee pe unde ar putea fi? De data asta îi adresă întrebarea şi fetei, care stătea cu coatele pe masă.

I se părea destul de copilă, dar foarte serioasă pentru vârsta ei. Debusolată. Alt suflet împovărat de secrete. Frumuşică. Când va

creşte, va fi uşor de confundat cu Margaret Krukowski în poza de la nuntă. Băiatul ridică din umeri şi se întoarse la revista lui. Hector l-ar fi pocnit pentru asta: „Fii respectuos, mucosule!”. Kate Dewar îl îndemnă aspru „să răspundă doamnei inspector”, după care se uită la Vera şi îşi dădu ochii pe spate: *Copiii din ziua de azi! Ce să le faci?*

— Nu ştiu unde e Malcolm, pe bune.

O privi din nou cu nişte ochi inocenţi. Vera îl bănuia că ascunde ceva, că îşi protejează angajatorul. Nu era în stare să-şi dea seama cum gândesc băieţii la vârsta asta.

— E posibil să fie pe plajă, interveni Chloe.

Era prima oară când o auzea vorbind. Îşi rulase şervetul pe degete, astfel că tocmai crease un artificiu gras de Crăciun. *Al naibii Crăciun! N-ai cum să scapi de el în perioada asta. Nici măcar în gânduri.*

Toţi o priviră pe Chloe şi ea se apără:

— L-am mai văzut pe acolo, se plimbă doar şi atât.

— Pe care plajă? continuă Vera pe un ton degajat.

— Din nordul oraşului, explică fata, ca şi cum răspunsul era evident. Parchează lângă dune şi apoi se plimbă.

— Ryan? vocea Verei era ceva mai aspră. *De ce nu spusese el nimic, de ce o lăsase pe soră-sa să spună?*

— Se duce la căutat de lemne. Câteodată apar scânduri bune de la vasele norvegiene şi el le foloseşte la atelier, dar trebuie să meargă dimineaţă ca să găsească marfă bună.

Vera îi privi pe amândoi şi dădu din cap. Era ceva bizar cu familia asta, o tensiune între fraţi, pe care ea nu o înţelegea deloc. Ea nu avea fraţi, cel puţin din câte ştia, îi era greu să înţeleagă relaţia dintre ei şi cum îşi rezolvau conflictele. Poate că erau rivali pentru atenţia şi aprobarea mamei. Dar nu erau cam mari pentru asta? Apoi se gândi la Joe şi la Holly şi la faptul că unii oameni nu depăşesc niciodată această fază. Zâmbi la ideea că echipa ei devenise o familie mare şi disfuncţională. Reveni la Ryan.

— Ai cheia de la atelier?

Era posibil ca Malcolm să fi stat acolo toată noaptea la băut. Mai

bine să încerce întâi varianta asta în loc să vâneze cai verzi pe pereţi la plaja din nord. Puştiul scoase o cheie din buzunar.

— Vreţi să vin cu dumneavoastră?

Dintr-odată, părea dornic să iasă din casă. Din nou la plimbare? Colecţionând secrete?

— Nu, nu e nevoie.

Luă cheia şi plecă pe scări. Stuart Booth era încă în holul de la intrare ca şi cum nu-şi găsea locul: nici ca oaspete care-şi plăteşte camera, dar nici ca membru al familiei, încă. Trecu pe lângă el fără niciun cuvânt.

Afară se luminase. Descuie porţile şi intră în atelier, trăgând de mănuşile care se lipiseră de mâner din cauza gerului. Tot drumul se gândise la familia din strada Portului nr. 1. Poate că, totuşi, sufereau încă după pierderea lui Margaret şi tensiunea pe care o observase nu era decât părere de rău.

Atelierul era pustiu, aşa că încuie la loc şi se grăbi să urce în maşină şi să pornească spre plajă. Vechitura lui Kerr era parcată între dune, iar ea parcă *Rover*-ul imediat lângă el. Nu mai era nimeni pe-acolo. Urcă dealurile de nisip agăţându-se pe drum de mănunchiurile de iarbă. În găuri se formaseră cuburi de gheaţă.

Alte amintiri cu Hector, de data asta un drum departe, pe o plajă din nordul Ţării Galilor, după rândunici de mare. Se cazaseră la un motel îngrozitor, cu cearşafuri de nailon împuţite şi cu rafturi pline de ornamente de sticlă: pisici, iepuri şi un rând întreg de bufniţe albastre cu ochii ieşiţi din orbite. Hector flirtase cu recepţionera în speranţa unui preţ mai bun. După care se căţăraseră pe dune, Hector cu câte o cutie de ouă în ambele buzunare ale hainei lungi. Se ascunseseră pe coama dunei de un paznic aflat chiar dedesubtul lor. Un tânăr îngheţat, care stătuse acolo toată noaptea, înfofolit doar într-un hanorac ieftin. Hector o trăsese lângă el: „Aşteptăm. Probabil a băut cafea toată noaptea, ca să nu adoarmă şi să se încălzească. O să se pişe curând.” Vorbise în şoaptă, cu faţa atât de

aproape de-a ei că-i putea simţi şi acum asprimea părului din barbă. În cele din urmă, paznicul se ridicase. Deja apăruseră oameni cu câini în celălalt capăt al plajei când trecuse grăbit pe lângă ascunzătoarea lor către toaleta publică din parcare, părăsind postul cu o expresie de jenă şi de bun simţ. Imediat, Hector sărise în picioare şi aterizase în mijlocul coloniei de rândunici, luând la rând toate cuiburile de pe plaja albicioasă. La întoarcere, trecură pe lângă paznic şi el le zâmbise frumos şi-i salutase. Ce suspiciuni putea să atragă un tip în vârstă cu o fetiţă supraponderală?

Revenind în prezent, Vera ajunse pe ultima dună şi privi în zare, pe plaja nesfârşită. La orizont se întrevedea un soare imens, portocaliu, un peisaj care-ţi tăia răsuflarea. Valuri care se spărgeau de ţărm şi miros de mare. Atât de mult spaţiu că ameţeai privindu-l. În depărtare, o siluetă deşirată, trăgând în urmă o scândură de lemn. Se întorcea la maşină, aşa că-l aşteptă, bucurându-se de privelişte. Se gândea că fata lui Kate avusese dreptate, Kerr venea aici destul de des, fiindcă aici se plimbase cu Margaret Krukowski, care-i mărturisise despre boala ei. N-o văzu decât când ajunse la poalele dunelor. Mergea mereu cu ochii în jos, parcă pentru a evita contactul vizual cu străinii.

Se opri şi privi în jur o clipă şi atunci o remarcă pe Vera. Îl salută cu mâna, n-avea de gând să pară dură.

— Vreau să vorbim, îi spuse.

I se făcuse foame din nou – amintirea aromei de pâine prăjită.

— Putem mânca undeva? Nu voia să-l ducă încă la secţia de poliţie şi să demareze procedurile care ar fi dus la arestarea lui.

Se opriră la o dugheană de pe drum să mănânce sandvişuri cu cârnaţi. La bar, un vas de ceai aburind şi vreo doi şoferi nemţi de autocamioane. Vera îl aşeză la geam.

— Margaret Krukowski a fost prostituată. Nu crezi că era important să ştiu?

— Nu, i-o tăie el, şi Vera îl catalogă drept un băiat care uitase să crească. Nu voiam să-i pătez amintirea cu astfel de lucruri.

— Dar *a fost* prostituată, insistă ea încercând să-i surprindă privirea, care rătăcea pe fereastră.

— Nu ca Dee Robson, menţionă imediat şi se înroşi teribil. Nu era ieftină, nu se înjosea prin baruri. Avea prieteni bărbaţi care-i plăteau facturile. Trebuia să trăiască şi ea cumva, spunea, după ce Pawel plecase şi tata o dăduse afară. În plus, îi plăcuse dintotdeauna compania bărbaţilor.

Îi plăcuse sexul, dar nu eşti în stare să spui asta.

— Nu cred că ai acceptat uşor situaţia, spuse şi se aplecă uşor peste masă, unde zăceau încă rămăşiţele micului dejun. Gândul că iese cu alţi bărbaţi. Doar o iubeai.

— Dar ea nu m-a iubit pe mine, rosti el atât de încet, că nu l-ar fi auzit dacă ar fi stat mai departe. M-am împăcat demult cu ideea.

Urmă un moment de tăcere. Nemţii ieşiră sporovăind, lăsând în urmă un val de aer rece.

— Margaret voia să-ţi lase nişte bani, continuă Vera, suficient pentru o maşină decentă, măcar. Însă a fost ucisă înainte să semneze testamentul.

— Nu ştiam şi nici nu-mi trebuie banii ei.

— Te-a rugat să ai grijă de Dee după moartea ei?

Malcolm îşi ascunse iar privirea:

— Da, m-a rugat.

— Şi-ai acceptat? Bineînţeles că ai acceptat, nu puteai să-i refuzi nimic. Ţi-ai fi ţinut promisiunea? Nu e uşor de supravegheat o femeie ca Dee Robson.

Kerr ridică din umeri:

— M-aş fi străduit.

— Doar că acum femeia a murit şi nu mai trebuie s-o faci, adăugă Vera şi-şi şterse grăsimea de la gură. Cred că te simţi uşurat.

— Doar nu crezi că am ucis-o doar pentru că era greu de ţinut sub control?

Se răstise la ea, iar femeia din spatele barului îi privi curioasă. Vera îi ignoră ieşirea şi continuă:

— Acum suntem nevoiţi să-i căutăm rudele, fiindcă nu are testament valid. Trebuie să dăm de Pawel, fiindcă am căutat şi nu apare nicăieri că ar fi fost divorţaţi.

Se uită la el şi, de data asta, îi prinse privirea:

— Ai idee unde e?

El zâmbi trist.

— Căutăm şi alţi oameni care trăiau aici pe-atunci, continuă ea. Familia aia, mamă şi fiu, care administra Coble. Dacă tu nu vorbeşti, sunt alţii care o vor face.

Ridică iar din umeri fără să spună nimic, doar că de data simţi ceva bizar în gestul lui. Plăcere? Un interes ambiguu?

— Pawel s-a întors în Polonia. A găsit o muiere care i se potrivea mai bine şi s-a întors acasă.

— Dacă ştii ceva despre dispariţia lui şi nu spui, cred că alegi să joci un joc extrem de periculos.

Se simţea exact ca lângă Ryan la masa din bucătăria lui Kate Dewar: i-ar fi ars o palmă, să-i vină mintea la cap. Voia răspunsuri de la ei. Ambii ştiau mai multe decât voiau să spună.

— Poţi fi acuzat de crimă, omule! Atâtea secrete şi minciuni! Adevărul n-o mai poate răni pe Margaret acum.

El ridică din nou din umeri, adolescentul etern.

— Trebuie sa mergi la secţie să dai o declaraţie.

Nu pentru că se aştepta să afle mai multe – era prea încăpăţânat – dar nu avea altă cale să se răzbune pe el. Kerr mai scutură o dată din umeri şi o urmă cu maşina la Kimmerston. Pe drum, Vera îşi propuse să obţină mandatul de percheziţie. Chiar şi după atâţia ani, era posibil să găsească în atelier urmele lui Pawel Krukowski.

Capitolul 32

Când Joe Ashworth ajunse din nou la „Adăpost”, nici urmă de Susan Coulson. Casa părea pustie. Drumul spre Holypool nu fusese curăţat şi derapase la virajul spre vilă. Totul în jur era alb, iarba, copacii, tufişurile toate erau acoperite de gheaţă. De pe câmp se ridica o negură densă. Pe drum nu mai erau alte urme de cauciuc. Ajuns la intrare, observă că nu era nimeni în birou, în schimb era o lumină în bucătărie. Jane şi Laurie stăteau la masă, aplecate una spre alta, ca doi conspiratori. Sau doi iubiţi. Nu-l observaseră. El rămase privind până când Jane Cameron îşi ridică privirea şi-l observă jenată, ca pe un *voyeur.*

Deschise uşa să-l primească.

— Domnule poliţist Ashworth, văd că devii un oaspete obişnuit!

Îl îndemnă să se aşeze şi îi turnă cafea.

— Făceam lista de cumpărături. Ultima înainte de Crăciun.

— Câte persoane veţi fi? întrebă şi nu înţelegea cum de putea petrece Crăciunul cu aceşti oameni. Nu avea şi ea propria familie, nu scăpa niciodată de aici?

— Laurie, Susan şi cu mine. Şi am invitat nişte prieteni din oraş. Avem suficient spaţiu, deci pot rămâne peste noapte. De-abia aştept, îi spuse şi zâmbi. Fără bărbaţi care să ne încurce cu tot felul de pretenţii.

— Deci părintele Gruskin nu e pe listă.

— Oh, Doamne, sigur că nu, părând îngrozită de idee. Babele de la Sfântul Bartolomeu sunt în stare să-şi scoată ochii ca să-l aibă la masa de Crăciun, iar noi avem de gând să dăm o petrecere în toată regula.

— Ce doreşti? îl întrebă Laurie privindu-l în ochi. Dacă ai treabă cu mine, grăbeşte-te, că trebuie să plimb câinele.

— Nu.

Îl luase prin surprindere, dar îl şi amuza atitudinea ei autoritară.

Niciun infractor nu-i mai vorbise aşa vreodată.

— Nu vreau să vorbesc cu tine.

Laurie se ridică şi plecă. O auzi vorbind cu cineva pe hol şi apoi un lătrat de câine, după care Susan Caulson apăru în bucătărie. Era îmbrăcată cu un fel de pantaloni fără formă, de care purta şi Vera în zilele proaste, şi o bluză largă, trasă peste abdomenul umflat. Părul grizonat era prins într-o coadă la spate. Căsca, de parcă tocmai se dăduse jos din pat. Se temea că nu-l va recunoaşte, dar ea îi făcu semn cu capul în timp ce punea ceaiul la foc. I se părea că arată mai bine ca la ultima întâlnire.

— Am aflat nişte informaţii noi, anunţă el. E posibil ca moartea lui Margaret să fi avut legătură cu felul în care a trăit cu mulţi ani în urmă. Speram ca Susan să mă poată ajuta, şi o privi atent. Tu ai cunoscut-o pe Margaret în tinereţe, nu-i aşa? Locuiaţi amândouă în casa din strada Portului.

Susan se uită întâi la Jane, ca şi cum i-ar fi cerut voie să răspundă, după care dădu uşor din cap. Atât, niciun cuvânt. Îşi stoarse plicul de ceai în cană, îl aruncă la coş şi se aşeză la masă.

— Ai vrea să faci o vizită în strada Portului? Să vezi cum arată casa acum?

Tăcere. Pe fereastră o văzu pe Laurie în cizme şi haină groasă plimbând câinele pe pajişte. Paşii lor lăsau urme în pojghiţa de gheaţă. Soarele alunga alene pâda de pe câmp.

— Vrei să vin şi eu cu tine? interveni Jane. Pot merge mai târziu la cumpărături cu Laurie.

De data asta, Susan dădu din cap şi vorbi:

— Vreau să văd unde a trăit Margaret. Nu s-a oferit niciodată să mă ducă înapoi acolo. S-a gândit, poate, că am să sufăr prea tare. Sunt sigură că puştiul ăsta slăbănog o să aibă grijă de mine, şi faţa i se lumină într-un zâmbet. La vârsta mea, n-am nevoie de însoţitor.

Joe nu o întrebă nimic pe drum. Nu ştia cum să înceapă şi prefera să ajungă la faţa locului. Susan se aşezase în faţă lângă el, privind în

jur ca un turist. Părea să se bucure de excursie, cu razele moi ale soarelui încălzindu-i chipul. Din când în când, se lăsa pe spate şi închidea ochii, iar Joe se întreba dacă nu cumva adormise. În apropiere de Mardle, se ridică în scaun şi deveni ceva mai atentă.

— Povesteşte-mi cum era Margaret pe vremuri.

Opriseră în faţa pensiunii. Susan se uita în jurul ei, dar nu dădea semne că ar vrea să coboare. Cel puţin în maşină era cald şi nu îi asculta nimeni.

— Din ce îşi câştiga traiul?

Femeia se întoarse brusc spre el.

— Cred că ştii deja, altfel n-ai întreba.

Joe se întreba cum naiba de-o crezuse nătângă sau înceată la minte.

— Făcea sex pe bani?

— Era o escortă, spuse Susan, dar de clasă. Ea alegea cu cine merge. Ar fi putut face o avere, dar nu era o tipă lacomă. Şi avea mereu bani deoparte, eu nu eram în stare să strâng un chior.

— Lucrai în acelaşi domeniu?

— Neah, nu eram în stare. Zâmbi. Şi n-aveam nici corp pentru asta. Am trăit din ajutor social. Am avut şi un bărbat cândva, până când m-a părăsit.

— Îmi pare rău, îi spuse, fără vreo idee mai bună.

— Mie nu mi-a părut rău. Era un ticălos. Dar începusem să mă droghez deja, întâi cu tranchilizante de la doctor şi apoi cam cu orice nimeream. Nu m-am putut opri niciodată pe bune. Nici când mi-au luat copilul.

Joe nu spuse nimic. Ar fi fost de prisos să-i spună din nou că-i pare rău.

— Dar la „Adăpost" eşti curată, nu?

— Mda. Mai am zile proaste, zâmbi scurt. Şi le trăiesc din plin când apar, fiindcă nu vreau să mă dea afară de-acolo. Dacă li se pare că m-am făcut bine, or să mă dea afară, într-un loc unde să stau singură, cum au făcut cu Dee. Şi n-aş putea suporta chestia asta.

— Îţi place la „Adăpost”?

— Scumpete, e grozav. Mereu ai pe cineva să schimbi o vorbă, cam cum era pe vremuri în strada Portului.

Rămaseră o vreme tăcuţi.

— Pot să merg înăuntru, unde a locuit Margaret?

— Nu văd de ce nu.

Ieşi din maşină şi ocoli pentru a-i deschide şi ei portiera. Era încă foarte frig. Îl prinse de mână şi se strădui să coboare, după care rămase o vreme privind strada în lung şi-n lat. Pe trotuarul opus, părintele Gruskin tocmai intra în biserică.

— Putem intra întâi acolo? şi arătă spre biserică. De dragul vremurilor bune.

Joe nu ştia ce va spune părintele că se plimbă aiurea pe acolo, dar era, până la urmă, un loc de rugăciune şi aparţinea comunităţii, nu lui. Îi oferi braţul şi porniră spre biserică.

— Făceai parte din parohie?

— Am fost botezată aici şi tot aici mi-am petrecut o mulţime de ore de suferinţă după ce mi-au luat copilul.

— Era băiat sau fată?

— O fată. Îi spuneam Ellen, după mama. Nu ştiu cum i-au spus noii părinţi.

— Şi n-ai încercat niciodată să afli ce s-a întâmplat cu ea? continuă Joe, încercând să-şi imagineze ce-ar însemna să trăieşti aşa ceva. Să pierzi un copil după ce te-ai chinuit să-l naşti şi l-ai ţinut în braţe. Toţi hormonii care-ţi bombardează mintea şi sufletul.

— Neah, îi spuse, n-ar fi fost cinstit. Mai ales că aveau dreptate s-o ia. Ce viaţă aş putut să-i ofer eu?

Deschiseră uşa bisericii şi Joe o lăsă să intre prima. În parte fiindcă fusese educat să lase femeile să intre primele pe uşă, dar şi pentru că părintele Gruskin îl îngrozea teribil. Era obişnuit cu preoţii metodişti, care se îmbrăcau normal, cu excepţia unui guler alb. Gruskin nu era acolo, probabil se retrăsese în camera din spate. Se aşezară o clipă în strană. Joe o privea şi se aştepta să plângă iar,

acele lacrimi mari şi tăcute vărsate la moartea lui Margaret, dar ea privea pur şi simplu altarul. După câteva minute se ridică şi el o urmă spre ieşire.

— Îmi revin toate amintirile. Nu detalii – eram prea drogată de cele mai multe ori ca să mai reţin ceva – dar ce simţeam.

— Spuneai că l-ai cunoscut pe şeful lui Margaret, spuse Joe ieşind din biserică şi mijind ochii în lumina care părea deodată mult mai puternică.

— Aşa am spus? părea încă preocupată de biserică şi se întoarse s-o mai privească o dată.

— Te refereai la tatăl lui Malcolm, la Billy Kerr?

— Da, cred că de el vorbeam.

— Billy era unul dintre clienţii lui Margaret? întrebă, deoarece i se părea plauzibil.

— Nu, scumpete, nu cred, dar Joe observă că ea se gândea la altceva şi nu era atentă la răspuns.

Ciocăni la uşa pensiunii, fără să ştie cum va explica această vizită. Le deschise Chloe, fata lui Kate. Rămase în uşă privindu-i, cu braţele încrucişate în jurul corpului firav, din cauza frigului. Avea nişte papuci mari de pluş, ca Jessie.

— Mama e plecată cu Stuart, doar eu sunt acasă.

— Susan a locuit cândva aici, în casă, spuse Joe şi se trezi vorbind încet şi blând, ca unui invalid. Fata asta avea ceva atât de fragil, că trebuia să te porţi cu mare atenţie cu ea. Ar vrea să vadă camera lui Margaret. Am eu cheia. E în regulă dacă urcăm?

— Da, sigur, spuse părând total dezinteresată de femeia care-i apăruse la uşă.

Joe se gândea că la pensiune apăreau mereu persoane străine, exact ca la „Adăpost". Era un fel tare ciudat de a trăi. El îşi considera casa un loc extrem de privat. Chiar şi Vera ştia că nu e bine să apară neanunţată.

Susan urcă treptele cu dificultate. Era mai tânără ca Margaret, dar complet ieşită din formă şi greoaie. Sus avea câţiva stropi de

sudoare pe frunte, în ciuda aerului rece din casă.

— Cred că locul arată cu totul altfel acum, spuse Joe. Dar Margaret a locuit aici mereu, nu?

— Da, îi plăcea să privească marea, şi apoi zâmbi iar, amuzată: spunea că, dacă un bărbat nu e în stare să urce până la ea, n-are ce face cu el.

— Îi plăcea ceea ce făcea? continuă Joe, fiindcă nu reuşea să înţeleagă cum de o femeie atât de inteligentă şi educată ca Margaret putea să se bucure de traiul de prostituată. Vera îi spunea mereu că ar fi trebuit să se nască în secolul al XIX-lea, fiindcă avea mentalităţi victoriene. El ştia însă că, dacă ar fi trăit în tinereţea lui Margaret, ar fi fost foarte tentat să alerge pe scări şi să-i bată la uşă. Ar fi dat bucuros bani să petreacă timp cu ea, s-o atingă. Introduse cheia în broască şi şi-o imagină aşteptându-l înăuntru. Din nou, se feri pentru a o lăsa pe Susan să intre. De data asta avea nevoie de un moment să-şi revină.

— Aşa arăta şi pe vremea ta?

Arestase multe prostituate care lucrau în saloane obscure de masaj sau case dărăpănate în zone dosite ale oraşului. Cu peştii pe trotuar privind de la distanţă, o ameninţare continuă ca femeile să nu vorbească. Erau dependente de droguri, cu părul dezlânat şi chipurile ascuţite. Nimic blând sau ademenitor la trupul sau în patul lor. Susan intră şi se aşează pe canapea.

— Bucătăria a fost amenajată, dar camera asta a fost mereu elegantă. Niciodată n-am văzut dormitorul, ţinea mereu uşa închisă.

— Îi plăcea ce făcea? repetă el.

Gândindu-se mai bine, nu sexul pe bani îl şoca foarte tare, ci faptul că o făcea aici, în propria ei casă. Era o invazie teribilă a intimităţii ei, un alt exemplu de a trăi pentru slujbă. Înţelegea de ce nu mai chema pe nimeni la ea după ce se retrăsese.

— Zicea că e mai bine decât un serviciu normal. Odată ce-şi fixase proprii clienţi, cred că îi plăcea. Nu primea pe nimeni fără recomandare şi n-a avut niciodată nevoie de reclamă.

— Spre deosebire de Dee Robson?

Susan chicoti.

— Biata Dee, era alcoolică şi-i plăcea prea mult paharul să mai renunţe. Fiecare strop conta. Şi avea mereu nevoie de atenţie. Dar n-a fost niciodată o profesionistă, nu ca Margaret.

— Ţi-a vorbit vreodată despre vizitatorii ei? o întrebă şi se aşeză lângă ea.

— Clienţi, aşa le spunea. Nu, nu vorbea de ei. Se considera un fel de doctor sau de preot, iar ce se întâmpla aici rămânea secret.

Joe o luă pe altă parte:

— Unde era camera ta?

— La parter, lângă intrare. Era curent mereu şi niciodată n-a fost aşa plăcut ca aici, spuse privind cu regret mobila lui Margaret. N-aveam ochi pentru amenajare.

— Dar vedeai oamenii care intrau şi care plecau? insistă, în ideea că Susan ar fi fost curioasă, geloasă poate. Şi-o imagina privind pe furiş, din spatele perdelei pătate, trăgând cu ochiul la vizitatorii lui Margaret care treceau pe trotuar.

— Câteodată, spuse şi strânse brusc buzele, ca şi cum tocmai îşi amintise că tânărul acela simpatic era poliţist.

— Ne poate ajuta să aflăm cine a ucis-o, credem că are legătură cu ceva ce s-a întâmplat atunci.

— Neah, cum ar putea? Cui îi mai pasă ce s-a întâmplat atunci?

— Margaret era foarte bolnavă, era pe moarte. Avea cancer. Credem că voia să vorbească despre ce se petrecuse pe vremuri. Şi poate cineva a vrut s-o împiedice.

Tăcere. De pe acoperiş se auzea scâncetul pescăruşilor.

— Nu le-am ştiut niciodată numele şi erau câţiva, doar.

— Dar i-ai văzut.

— Toţi oameni respectabili, la costum şi cu pantofi care luceau. Odată a venit un vicar, îi spuse şi se aplecă spre el conspirativ, purta o eşarfă, dar când a plecat era desfăcută şi i-am zărit gulerul acela alb.

Nu era Peter Gruskin, abia se născuse, probabil. Îşi aminti de Vera şi de convingerea ei teribilă că Pawel Krukowski murise.

— Ce ştii de soţul lui Margaret?

— Ce-i cu el?

— Cum era? insistă, dar ea părea din nou că nu-l aude. Joe se întrebă dacă se pierduse undeva, pe urma amintirilor, sau absenţa ei era, de fapt, o tehnică pe care şi-o dezvoltase ca să-i convingă pe asistenţii sociali că trebuia să rămână mai departe la „Adăpost".

— Susan!

Îşi întoarse încet capul spre el şi privirea îi era neclară, ca şi cum l-ar fi văzut prima dată.

— Spune-mi despre soţul lui Margaret, Pawel. Polonezul.

— Nu l-am cunoscut, îi spuse cu capul într-o parte, ca şi cum ar fi fost preocupată să asculte o voce îndepărtată. Dispăruse deja când m-am mutat în strada Portului.

Capitolul 33

Luară masa de prânz într-una dintre cherhanalele din Mardle, peşte şi cartofi. Mai erau câteva zile până la Crăciun şi personalul purta căciuli de Moş, iar în fundal se auzea la nesfârşit *All I Want for Christmas Is You.* Nu se aştepta să mai obţină ceva de la Susan, dar Vera îi spusese s-o scoată la masă şi, oricum, simţea că-i face o bucurie. O considera un fel de mătuşă năpăstuită.

— Cherhanalele erau aici şi pe vremea ta?

I se părea că Susan pierde adesea frecvenţa, ca un aparat de radio răpănos. Câteodată asculta şi înţelegea, altădată părea complet pierdută în altă lume. Dădu din cap, cu gura plină:

— Doar magazinul de peşte proaspăt şi cel cu vânzare, nu erau restaurante.

— Cârciuma era?

— Da, şi se încruntă, un fel de parodie a cuiva care gândea. Pe patroană o chema Val, a condus localul ani de zile. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea, avea şi un băiat.

Din nou, Susan se încruntă, ca şi cum a-şi aminti numele lui era un test pe care trebuia să-l treacă.

— Rick? Poate că Rick. Nu mi-a plăcut niciodată de el, era foarte rău cu mine şi mă lua peste picior mereu. Nu e nimic inteligent în a râde de oameni, spuse ea şi îşi duse mâna la gură, regretând parcă tot ceea ce spusese, şi reveni la mâncare.

Era rândul lui Joe să cadă pe gânduri. Nu înţelegea ce legătură ar fi putut avea cu crima, dar îşi imagina localul în anii 70. Înainte de închiderea carierelor şi a şantierelor navale. Puşti în blugi evazaţi şi fete în rochii înflorate. Cele două încăperi pline de fum şi pereţii înnegriţi de nicotină. Se făcea comerţ din plin cu peşte pe-atunci şi bărbaţii intrau adesea pentru o duşcă direct din barcă, dornici de sporovăială despre vreme şi despre ce prinseseră. Oare ce credeau ei despre Margaret Krukowski? Poate că nu le păsa din ce trăia, dar

unii şi-au dat seama. I-ar fi văzut clienţii, deşi nu erau mulţi, dar clar deosebiţi de restul lumii, în costumele lor elegante şi gulerele preoţeşti, ciocănind la casa de la nr. 1 de pe strada Portului. Ar fi devenit curioşi, poate prindeau şi ei ceva acţiune.

— Vrei să bei ceva? îi propuse. De dragul vremurilor bune?

Susan refuză din cap cu hotărâre. Poate se gândea că Rick, băiatul hangiţei, mai era încă acolo să se ia de ea.

Joe scoase albumul foto din buzunar şi-i arătă fotografiile.

— Recunoşti pe cineva aici?

Susan întoarse paginile încet, fără nicio reacţie, până la fotografia din faţa cârciumii de la ziua lui Billy Kerr.

— Aici e Margaret, iar ăsta e Malcolm şi ăsta e Billy!

— Altcineva?

— Val, patroana de la cârciumă, şi arătă spre femeia grasă.

Joe se aşteptă să-l recunoască şi pe Ricky, băiatul lui Val, dar Susan închise albumul fără o vorbă. Se întrebă din nou cu ce o supărase atât de tare puştiul.

— Ne întoarcem la „Adăpost"? zise el, deşi nu ştia la ce bun. Tocmai văzuse o dubă de poliţie parcând la atelierul lui Kerr şi se întreba ce se petrece.

— Da, ne întoarcem, dar mi-a părut bine să revin.

— N-au fost prea multe fantome?

Susan îşi reluase figura încremenită, de om care nu înţelege, şi nu mai răspunse.

Ajunseră la „Adăpost" în acelaşi timp cu Laurie şi Jane, iar Joe le ajută să care înăuntru pungile cu mâncare.

— Cum a fost? îl prinse Jane din urmă, chiar când voia să se suie în maşină. Era ceva complice în tonul ei, ca şi cum ar fi fost doi specialişti care-şi comparau părerile într-un caz comun.

Dar nu asta suntem, ar fi vrut să-i spună. *Eşti la fel de suspectă ca şi Susan*.

— A fost bine, răspunse şi zâmbi tâmp. Cred că i-a plăcut, după

care se sui în maşină şi porni, înainte ca ea să mai insiste cu întrebările.

Ajuns la secţie, o căută pe Vera şi o descoperi la cantină, privind în gol o cană de ceai. Se aşeză în faţa ei.

— Ce-ai aflat de la Kerr?

Îşi ridică privirea.

— Mai nimic. Ascunde ceva, dar tace. Am luat mandat să-i percheziţionez atelierul, fiindcă Pawel Krukowski pare să se fi evaporat, pur şi simplu. Iar eu nu cred în magie.

— Echipa a ajuns chiar când plecam eu.

— Spune-mi că ai avut mai mult succes cu Susan Coulson.

— Nu ştiu. Locuia la parterul casei şi vedea clienţii lui Margaret venind şi plecând. Nu prea mulţi, dar toţi persoane respectabile, spunea. Foarte eleganţi, chiar un vicar a venit odată. Pretinde că nu le ştia numele.

— Nu ne ajută prea mult.

Vera îl privi şi el observă cât era de obosită. Se entuziasmase toată cu o zi înainte şi acum poate nu mai era atât de convinsă că Margaret îşi ucisese soţul.

— Susan a zis ceva de patroana de la Coble, femeia pe nume Val. Şi de fiul ei, Rick. Probabil că Val a murit, dar poate el mai trăieşte. Ai idee dacă Charlie i-a dat de urmă?

— N-a zis.

Era distrasă, aşa că Joe insistă.

— Umblau bârfe despre Margaret în cartier, doar nu era ceva să poţi ţine prea mult ascuns pe strada Portului, toţi străinii ăia care-i băteau la uşă...

Joe continua să arunce idei, în speranţa că va găsi ceva s-o anime din nou.

— Mă gândeam că n-ar fi rău să stăm de vorbă cu oamenii care au trăit atunci, dar care nu sunt parte din cazul nostru.

— Da, probabil nu e rău. Vezi dacă a aflat Charlie ceva de Rick, stă de pază la Kerr în strada Percy.

Nu era pic de entuziasm în vorbele ei şi se ridică brusc, dispărând spre birou. Rămase acolo cu uşa închisă până la miezul zilei, când ieşi şi dispăru fără o vorbă. Joe ştia că se ducea în strada Portului din nou. Tensiunea până la aflarea rezultatelor percheziţiei o înnebunea, pur şi simplu, şi nu rezista să stea deoparte.

Charlie răspunse imediat şi îi ceru să aştepte să poată ajunge într-un loc ferit.

— Cum merge? întrebă Joe şi din primele secunde înţelese că Charlie era nemulţumit.

— Mă gândeam că sunt moduri mult mai plăcute de a petrece Crăciunul.

— Ai dat de mama şi fiul care deţineau cârciuma? şi Charlie răspunse imediat:

— Familia But? De băiat nu ştiu nimic, dar mama trăieşte încă undeva în Mardle. Ai adresa pe biroul meu, şi închise.

Joe ajunse acasă înainte ca puştii să se fi culcat. Aveau acea energie debordantă specifică unei zile petrecute în casă, cu prea mult zahăr şi prea mult entuziasm înaintea Crăciunului. Jessie era îmbufnată fiindcă Sal nu o lăsase la Newcastle cu prietenii.

— I-am spus că e prea mică să meargă în oraş fără supravegherea unui adult, mai ales acum, când e o nebunie peste tot.

Sal era şi ea obosită şi ţâfnoasă după ce discutase chestiunea întreaga zi. Joe îşi dădea seama că ar fi cedat, în cele din urmă, doar ca să aibă parte de ceva linişte. Erau momente când a fi părinte era cel mai complicat lucru din lume. La fel şi a fi nora. Într-un moment de nebunie, Sal se oferise să gătească masa de Crăciun pentru părinţii lui şi acum se agita toată din cauza asta. Frigiderul era plin de mâncare şi abia se închidea. Trimise copiii sus şi îi turnă lui Sal un pahar de vin roşu, când sună telefonul. Vera, cu chef de vorbă.

— Cum merge? şi se duse la bucătărie să n-o deranjeze pe Sal, care urmărea un serial.

Sal pricepu că e Vera şi îşi dădu ochii peste cap.

— Deocamdată au oprit percheziţia, o vor relua mâine dimineaţă. Cred că o să dureze câteva zile. Şi chiar dacă ar fi ceva relevant în tot rahatul ăla, nu cred că noi ne vom da seama.

O simţea frustrată şi extenuată. Îşi pierdea încrederea în capacitatea ei de a finaliza cazul. I-ar fi propus să se întâlnească, nu l-ar fi deranjat să petreacă o vreme în casa ei dezordonată vorbind despre detaliile cazului. Dar ştia că nu se poate, imediat ce avu această idee. Sal s-ar fi opus. Fanteziile despre Margaret stând confortabil în mica ei oază în aşteptarea clienţilor îi stârniseră imaginaţia. Prefera să bea o sticlă de vin cu soţia lui şi să se retragă devreme. Vera Stanhope trebuia să se descurce fără el de data asta.

Capitolul 34

Kate Dewar încercă să ajungă în capul străzii ca să întoarcă maşina. Îi plăcea mereu să parcheze pe banda corectă. Dar drumul era blocat şi un poliţist îi făcu semn să întoarcă. La poarta atelierului lui Malcolm erau o dubă de poliţie şi un minibus şi mai mulţi poliţişti în haine bleumarin. Montau nişte panouri, ca să nu se poată vedea nimic din stradă. Bandă alb cu albastru, ca în serialele de la televizor, dar întoarse cu spatele spre exterior, să nu se poată citi inscripţionarea. *Poliţia, nu treceţi,* bănuia.

Toate astea însemnau că-l arestaseră pe Malcolm Kerr? se cutremură la gândul că fiul ei lucrase atât de aproape de acest om, un criminal. Poate că ancheta era pe terminate şi aveau să-şi reia viaţa normală în Mardle. Ea şi Stuart avea planuri pentru noua lor viaţă împreună.

Chloe era acasă – o ajută pe Kate să care cumpărăturile în bucătărie – dar nici urmă de Ryan. Se întreba pe unde mai hoinărea acum. *Îi trebuie o prietenă,* se gândi, *o fată cumsecade, fără prea multă imaginaţie.* Îi părea rău că Ryan nu e acasă, el ar fi ştiut ce se petrece la atelier.

George Enderby era în salon, cu un pahar de whisky.

— Am pus nişte bani pe servantă, îi spuse. Sper că e în regulă. Am vorbit cu poliţista, mi-a spus că pot pleca mâine, aşa că scapi de mine, Kate, o anunţă cu un zâmbet trist şi Kate îşi imagină că şi-ar mai fi dorit să rămână. Sau îşi dorea, poate, s-o audă spunând că-i va duce dorul.

— Ne vei lipsi, îi spuse, şi se întreba dacă era vreo diferenţă între amabilitate şi disperarea de a fi pe plac cuiva. Dar Diana se va bucura să te aibă acasă.

— Ah, Diana are alte planuri, are un nou bărbat în viaţa ei. Ca şi tine.

Kate se întrebă dacă îşi petrecuse acolo toată după-amiaza

bându-i whisky-ul sau în barul de la cârciumă, făcând cinste cu băutură în schimbul companiei. Nu părea beat.

— Ai idee ce se întâmplă la atelierul lui Malcolm? Dacă fusese la cârciumă, poate auzise nişte zvonuri.

— Nu, şi nici nu părea să-i pese.

Kate se întoarse în bucătărie şi aşează proviziile pentru Crăciun. Chloe era pe canapea în camera de zi, cu o carte alături. Se schimbase de haine, alegând o bluză pe care o prefera de regulă pentru ieşirile în oraş, şi se fardase folosind tuş de ochi şi rimel. Kate se întreba dacă avusese prieteni în vizită.

— A sunat Stuart, o anunţă Chloe, sugerând că telefoanele pentru maică-sa nu erau demne de ţinut minte, dar totuşi şi-a amintit. Zicea că nu răspunzi la mobil.

Kate rămase în prag, strângând în braţe o pungă de detergent ca şi cum ar fi dus un copil.

— Ce voia?

— Nimic, îi spuse indiferentă. Doar să-ţi spun că a sunat.

Kate îl sună înapoi, dar nu răspunse, aşa că îi lăsă un mesaj că se întorsese acasă. „Treci pe la noi, dacă nu eşti ocupat. Ar fi frumos să te văd." Simţea că balanţa puterii se schimbase între ei. La început, Stuart fusese cel nerăbdător, apărând mereu la uşa ei dornic s-o vadă. Acum ea era cea dependentă, nesigură de afecţiunea lui.

N-avea stare şi urcă treptele spre camera lui Margaret. De la fereastra rotundă putea să vadă atelierul lui Malcolm. Părea că poliţia caută ceva anume. Aveau metoda lor: cărau cu meticulozitate toate lucrurile lui Malcolm într-o parte a curţii. Aproape se întunecase şi brusc se aprinseseră felinarele. Deodată îl zări pe Ryan cu claritate, trăgând cu ochiul printre garduri, printre panouri, laolaltă cu alţi curioşi fără ocupaţie. Fără îndoială, făcuse deja poze şi le trimisese tuturor prietenilor săi. Nu mai zăbovi mult şi plecă de acolo, lipăind pe trotuar, la fel de neliniştit ca întotdeauna. În bucătărie sună din nou la Stuart, dar tot niciun răspuns.

Capitolul 35

Vera ar fi continuat percheziţia toată noaptea, de una singură, la lumina unei torţe şi a felinarelor de pe stradă, dacă nu şi-ar fi dat seama că devine ridicolă. Deja se strânsese lumea ca la circ: adolescenţi, oameni care se întorceau cu metroul de la serviciu, în drum spre Coble, la un pahar înainte să ajungă acasă, personalul de la cherhanale, în pauzele de ţigară. Malcolm nu era în zonă. Era acasă, în apartamentul cenuşiu din strada Percy, sub atenta supraveghere a lui Charlie. Se simţea vinovată faţă de Malcolm, avea îndoieli.

Nu erau suficiente probe să-l condamne, dar localnicii îl catalogaseră deja drept autorul crimelor, chiar dacă nu se găsise încă nimic acuzator în atelier. Evident, apăruse şi presa înainte de plecarea echipei şi Vera se aştepta la fotografii apocaliptice în ziarele de-a doua zi. Fosta nevastă dăduse deja un interviu în exclusivitate la un ziar de scandal, în care povestea cum fusese bătută odată de Malcolm. După plecarea echipei, la atelier şi la apartament fură postaţi doi poliţişti să asigure paza. Îl duse pe Charlie cu maşina acasă şi rămaseră o vreme de vorbă. În apartament era lumină şi perdelele trase, deci Charlie avea pe cineva, până la urmă. Vera se gândi că, până la urmă, nu era un detectiv chiar atât de prost.

— Cine e? întrebă şi arătă spre casă. Eşti foarte discret, nu spui nimic de noua dragoste din viaţa ta.

— Nu e nouă, cel puţin nu cum crezi tu.

— Atunci cine?

— E fiica mea. A terminat universitatea astă-vară şi n-a găsit de lucru. Se pare că nici cu maică-sa nu se înţelege prea bine, aşa că s-a întors la mine, îi spuse şi rânji.

— Şi vă descurcaţi? Vera se gândea că ar fi trebuit să ştie că Charlie are o fată, dar nu-şi amintea nimic despre asta.

— De minune, şi din nou un zâmbet larg. Face practică la o firmă din Blyth, crede că poate primi şi o slujbă acolo la final, adăugă cu mândrie.

— Bravo ei, îi spuse sincer.

Charlie era un singuratic ca şi ea de când îl lăsase nevastă-sa, dar acum părea că Vera rămăsese ultima raţă între lebede. Se simţea oarecum părăsită, abandonată. După ce Charlie dispăru în casă, îl sună pe Joe. Ar fi vrut să stea de vorbă, dar era clar că n-are de gând să iasă: nevastă-sa îl voia acasă, la un pahar de vin, colinde şi rahaturi siropoase la televizor. Aşa că plecă acasă şi rămase singură în încăperea rece. Cu o sticlă de băutură alături, ca în vremurile bune, înainte să-i interzică doctorul chestia asta. Era cumplit de speriată că nu vor găsi nimic în atelierul lui Malcolm şi că nu vor ajunge la niciun rezultat. În plus, va irosi toată munca şi efortul unei echipe întregi şi va ajunge de râsul întregului departament.

A doua zi era prima în sala de şedinţe. Mahmură, mohorâtă ca o vânătaie sau ca o durere surdă în umăr. Toţi apărură la timp, nerăbdători să audă rezultate, fiindcă ea fusese atât de entuziasmată cu o zi înainte. Stătea în faţa lor, încercând să-şi menţină nivelul de energie.

— Hol, Charlie, ceva noutăţi legate de prietenul nostru dispărut, Pawel?

— Nu încă, spuse Holly vădit dezamăgită. Am preluat căutarea ieri după-amiază când Charlie a plecat la Mardle, dar se pare că funcţionarii nu mai lucrează cu cel puţin o săptămână înainte de Crăciun. Mai am câteva contacte de încercat azi.

— E principala prioritate. Echipa se întoarce la atelier la prima oră şi trebuie să ştim cu ce ne confruntăm dacă descoperă ceva. Avem nevoie de o dată la care omul ăsta trăia cu siguranţă. Charlie, cum era Malcolm ieri? Ţi s-a părut deranjat că-i răscolim atelierul?

— Nu chiar. Era oarecum încremenit. Ca şi cum îi e indiferent ce se întâmplă.

— Joe?

— Eu merg la fosta şefă de la Coble. Profesorul Craggs mi-a arătat fotografii din care reiese că toţi erau prieteni pe vremea aia – familia Kerr, Margaret, patroana de la cârciumă şi fiu-său. Poate şi Pawel. Susan Coulson de la „Adăpost" îi ştia pe toţi, dar de soţul lui Margaret nu-şi aminteşte nimic. Numele patroanei este Valerie Butt şi Charlie a găsit-o la o adresă în Mardle, încheie pe un ton resemnat, ştiind că informaţiile nu ajutau prea mult.

Îşi dădea seama că Vera avea nevoie de o dovadă că polonezul murise: oase, dinţi sau un martor care-l văzuse murind.

— Mă gândeam că poate îşi aminteşte zvonuri despre dispariţia bruscă a lui Pawel. Încă nu ştiu exact în ce perioadă a dispărut el din oraş şi cred că discuţiile cu oamenii ăştia ne pot ajuta.

Vera nu-şi făcea iluzii, dar nici n-avea chef să-l mai înjosească în faţa celorlalţi. Indiferent de scăpări, rămânea favoritul ei.

— Sigur, de ce nu, merită o încercare.

Se luminase şi echipa era deja cu siguranţă în strada Portului, aşa că se grăbi să ajungă acolo. Avea o fascinaţie teribilă pentru acest loc, fiindcă ştia că totul se poate duce de râpă dacă nu găseau ceva rapid. Dacă Pawel nu fusese ucis de Kerr sau cu ajutorul acestuia, Margaret nu avea ce mărturisi şi Kerr nu avea motive s-o omoare. Vera era sigură că Margaret ascunsese un secret mult mai adânc decât profesia ei. Fără cadavru, trebuia să ia ancheta de la capăt. Imediat după şedinţă se întoarse în Mardle, spunându-i doar lui Joe unde se duce. Când ajunse la atelier, mare parte a locului fusese cercetat. Mai rămăsese doar un fuzelaj ruginit şi hangarul lui Malcolm. Se rezemă de gard, simţind tensiunea cum îi cuprinde oasele, ca gerul din jur. Nu avea stare, dar ştia că n-are ce căuta între legişti. Îi stresa suficient doar stând acolo, în loc să-i lase să-şi vadă de treabă. Şi ea ar fi urât să aibă un superior care să-i sufle în permanenţă în ceafă.

Ştia cam ce gândeau: *Da' femeia asta n-are altă treabă*? În cele din urmă, nu mai suportă tensiunea şi plecă după cafea, cu muşchii

încordaţi şi nervii întinşi la maximum. De cealaltă parte a străzii îl zări pe Peter Gruskin fâţâindu-se pe trotuar, curios la ce se întâmpla vizavi. Părea un corb la pândă deasupra unui hoit, un animal de pradă pe urmele nefericirii altora. Probabil că moştenise antipatia lui Hector faţă de oamenii bisericii.

Ajunse în cafeneaua elegantă de lângă policlinică, unde îşi comandă o cafea neagră şi un croasant. Era umplut cu cremă de alune, foarte dulce, şi simţi curând valul de adrenalină provocat de zahăr şi de cafeină. Trebuia să se întoarcă la Kimmerston, acolo era locul ei, la birou. Trebuia să lase altora munca de teren. Dar se gândi că încă o oprire la atelier n-avea ce să strice. Poate găsiseră ceva între timp. Era o nebunie să treacă pe acolo fără să verifice.

Nu era nicio urgenţă, însă. Majoritatea poliţiştilor erau adunaţi la ceai lângă gard, doar doi dintre ei scoteau resturile din hangar. Iniţial, o înfurie imaginea asta, după care se resemnă dezamăgită. Renunţaseră. Trecu pe sub bandă să li se alăture. Hangarul era golit şi nu mai rămăsese nimic altceva decât soba mică, aşezată direct pe ciment. Intră şi-l găsi pe şeful echipei.

O privi, parţial cu milă, parţial cu batjocură.

— Nu e nimic, îi spuse cu un accent de Liverpool şi părea că scuipă fiecare cuvânt. Nicio cârpă care să dateze din acea vreme, nimic care să-i fi aparţinut tipului pe care-l cauţi. Niciun semn că a fost ars ceva sau că betonul a fost răscolit cu vreun scop.

— Cu excepţia acestui loc.

Cafeaua, zahărul şi o nouă ipoteză o iluminaseră brusc. Trecuse şi mahmureala.

— Înainte de acest hangar, aici era o construcţie temporară din lemn, care folosea drept spaţiu de birouri. Elegant şi conectat la utilităţi. Doar că a ars la un moment dat. Au existat suspiciuni că focul a fost pus intenţionat pentru banii de asigurare. Poate că Malcolm încerca de fapt să ascundă un cadavru, o dovadă a crimei. Un incendiu oferea motivul perfect ca să înlocuiască podeaua. La puţin timp a apărut hangarul, fix în acelaşi loc. Cine ar fi putut

remarca diferenţa? Clienţii care intrau în atelier sputeau presupune că orice lucrare are legătură cu reparaţiile după incendiu.

— Vrei să scoatem betonul de aici? şi o privi mirat, de parcă ar fi fost nebună.

— Da, cam asta vreau, zâmbi ea, perfect conştientă că părea isterică, scăpată de sub control. Fă-i pe plac unei bătrâne nebune, vrei? La câţi băieţi cu braţe zdravene ai acolo, nu cred că durează mai mult de câteva minute.

Se depărtă de el, în cealaltă parte a atelierului, cu haina fluturându-i în urmă. Ieşi din spatele panourilor pe trotuar şi imediat fu orbită de bliţul unei camere. Presa era deja acolo. Alţi prădători. Se duse la maşină şi plecă spre Kimmerston. Nu mai putea suporta stresul: oameni cu cazmale şi lopeţi, grămezile de moloz şi bombănelile pe care le aruncau la adresa ei. Aşteptarea i-ar fi aruncat tensiunea în aer.

Mai avea un motiv să plece: nu mai trebuia să stea acolo, fiindcă ştia cine are dreptate. Era convinsă. O simţea în oase, aşa cum simţea şi remuşcarea lui Margaret – pentru că nimic altceva n-ar fi avut sens. Era mai bine să fie la birou când va primi vestea, pentru a anunţa echipa. Şi vestea sosi, mai repede decât se aşteptase. Făcuse ceai, trecuse pe la biroul lui Holly să vadă cum se descurcă şi se întorsese în biroul ei. Lăsase uşa deschisă. Câteodată încăperea părea o celulă şi ea simţea nevoia de aer.

Toţi o văzură ridicându-şi pumnul în aer, semn al succesului şi al răzbunării. O văzură strălucind şi toţi veniră spre ea să afle marea veste.

— S-a găsit un cadavru sub hangarul lui Malcolm Kerr, îi anunţă tremurând, încercând totodată să-şi păstreze calmul. Se pare că stratul de beton e subţire ca o coajă de ou. A fost înlocuit după incendiu pe locul fostei clădiri. Nu avem mai multe detalii. Paul Keating şi Billy Wainwright sunt deja pe drum. Dar şeful echipei crede că scheletul aparţine unui bărbat.

Tăcu câteva clipe, pentru a se bucura din plin de propria-i glorie.

— Un bărbat tânăr!

Toată lumea aplaudă şi se auziră câteva urale.

— E cazul să-l reţinem pe Malcolm Kerr, nu credeţi? Charlie, te ocupi de asta?

Se opri iar câteva clipe. Ştia că, într-un spectacol, coordonarea înseamnă tot:

— Nu v-am spus eu că terminăm chestia asta înainte de Crăciun?

Capitolul 36

Se pare că Val Butt nu era atât de bătrână sau de fragilă pe cât se aşteptase Joe. Fotografia de grup din faţa cârciumii Coble fusese făcută în 1975; data era trecută pe spate cu creionul şi, în timp, se estompase. Margaret avea 32 de ani pe atunci; Val Butt, grasă şi grosolană, avea vreo 40 şi deja părea obosită şi trecută de vârsta a doua; fiul ei, Rick, avea 20 şi ceva. Val nu era mai mult decât un copil ea însăşi când l-a avut şi nu era simplu să fii o mamă adolescentă nici pe vremea aceea. Joe încercă să facă un efort de imaginaţie şi să privească strada Portului cum ar fi arătat cu un an înaintea naşterii sale, dar exerciţiul îl depăşea complet. Mai bine o vizita pe Val pentru asta.

Femeia locuia singură într-un bungalou pentru mineri al serviciului de asistenţă socială, undeva la marginea oraşului. Era uimit câte personaje implicate în acest caz locuiau încă în Mardle sau aveau legături cu oraşul. Ca şi cum ar fi fost complet lipsiţi de ambiţie sau de încrederea în sine de a-şi încerca norocul în altă parte. Se întreba dacă Kate Dewar avea să se mute acum, împreună cu Stuart şi cu copiii, într-un oraş nou pentru un început nou. Spera să o facă. Nu era superstiţios, dar începea să creadă că Mardle avea un spirit nociv, că era ceva toxic în atmosferă.

Nu îşi anunţase venirea şi dură o vreme până când femeia ajunse la uşă, chiar când el se pregătea să plece. Auzi un scârţâit prelung şi uşa se deschisese. Val Butt era imensă. Încă în pijama, cu o cămaşă de noapte roz care abia îi cuprindea linia taliei. Se deplasa cu ajutorul unui cadru şi, înainte să spună ceva, îşi desprinse o mână şi-şi scutură ţigara chiar în faţa lui.

— Cine eşti? întrebă şi îşi miji ochii spre el. *Aceeaşi privire,* se gândi el, *cu care obişnuia să-şi întâmpine clienţii minori la Coble, înainte să le dea de băut oricum.*

Joe se prezentă şi scoase legitimaţia:

— Ai venit să mă întrebi de Maggie Krukowski, constată şi horcăi, încercând să-şi recapete aerul.

— Şi despre Dee Robson.

— Ah, da, pe asta n-am cunoscut-o, spuse şi se retrase prudentă pe holul de la intrare. Poţi să intri. Dee îşi făcea veacul în Coble când eu plecasem deja de acolo.

La indicaţiile ei, Joe pregăti un ceainic.

— Dimineaţa nu e preferata mea.

Se instală pe canapeaua care ocupa mare parte din camera din faţă şi îşi ridică picioarele pe un scăunel bine postat în dreptul ei.

— Îngrijitorii ar trebui să fie aici în fiecare dimineaţă la opt să mă schimbe, dar de fiecare dată întârzie. Majoritatea nici nu vorbesc engleză.

— Ai cunoscut-o pe Margaret în anii 70, '80?

Val ignoră ceaiul şi biscuiţii pe care Joe i le aşezase la îndemână şi îşi aprinse o altă ţigară. Camera puţea a fum de ţigară, iar tavanul era pătat de nicotină. Joe aşează fotografia pe mânerul canapelei, ca ea să o vadă fără să se mişte. O ridică şi o studie cu atenţie.

— 1975, spuse, fără să se uite la data de pe spate. Ziua lui Billy Kerr.

— Stai bine cu memoria, remarcă el impresionat de-a binelea.

— A fost anul în care am obţinut licenţa pentru bar. Înainte avusesem un local pe West End în Newcastle, dar n-a mers niciodată prea bine. Mereu aveam necazuri acolo şi-mi era greu, femeie fiind. Coble era un pas înainte pentru noi, ceva mai respectabil.

— Locuiai singură cu fiul tău?

Zâmbi amar şi făcu încet cu ochiul.

— Da şi nu. Ocazional mai apărea câte un individ în zonă, mărturisi şi îşi stinse ţigara în farfurioară, după care înghiţi la repezeală ceaiul. Dar numele meu a fost mereu pe uşă, indiferent de situaţie. Am stat acolo până m-am retras.

— Margaret Krukowski, continuă Joe, fiindcă era timpul să

ajungă la subiect.

— Oh, da, Margaret cea superbă. Putea curma o conversaţie în bar doar dacă deschidea uşa, spuse şi Joe remarcă o urmă de ranchiună în vocea ei, probabil gelozie. Majoritatea femeilor erau, probabil, geloase pe Margaret în zilele ei de glorie.

— Nu o plăceai prea tare?

— Nu aveam încredere în ea.

— Povesteşte-mi de ce, o rugă, amintindu-şi sfatul primit de la Vera, într-o seară la ea acasă: *Cere-le să-ţi povestească, poveştile contează cel mai mult. Sigur că pot să-ţi îndruge o grămadă de minciuni, dar tot vor strecura şi ceva util printre ele.*

Val se lăsă pe spate pe canapea, cu ochii pe jumătate închişi.

— Maggie se credea mai bună ca oricare dintre noi. Ura să i se spună Maggie şi eu o făceam special s-o enervez. Avea un accent ciudat şi haine fiţoase. Odată i-am spus: „Noi două suntem la fel: părăsite de bărbaţi, nevoite să ne descurcăm singure." Vai, cum s-a uitat la mine! De parcă nu eram suficient de bună nici să-i curăţ ghetele.

— Ai mai văzut-o în ultimul timp? Joe se întreba încotro merge povestea asta. Nu era deloc convins că ceea ce se întâmplase cu peste 40 de ani în urmă avea vreo relevanţă pentru ancheta lor, aşa cum nu credea nici în semnificaţia unui eventual schelet îngropat la atelier.

— Neah, n-am prea văzut-o după petrecerea aia când cu poza. S-a cam retras din viaţa noastră, spuse şi se opri să mai înghită nişte ceai. De fapt, nimic n-a mai fost la fel de atunci.

— Ce vrei să spui?

Afară se auzea poştaşul, ultima livrare înainte de Crăciun, cu geanta burduşită şi grea. Val îl zări şi ea şi rămase cu privirea la el: un moment de speranţă, de aşteptare. Dar omul trecu mai departe de uşa ei. Ridică resemnată din umeri, cât era ea în stare.

— Nimic deosebit, doar că n-a mai intrat în bar de atunci.

— Ce vrei să spui că s-a retras din viaţa voastră?

— Cum vrei să mai ştiu după atâţia ani? şi îl privi direct, provocându-l parcă s-o contrazică. Joe era convins că-şi amintea perfect.

— S-a întâmplat ceva anume în seara petrecerii lui Billy Kerr?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, şi îşi strânse buzele cu încăpăţânare, ca un copil care refuză să-şi mănânce legumele.

Rămaseră o vreme în tăcere.

— L-ai cunoscut pe soţul ei, pe Pawel?

Dădu din cap. Mai avea trei fire de păr.

— Dispăruse cu mult înainte să ne mutăm noi pe strada Portului.

În cazul ăsta, îşi spuse Joe, teoria Verei nu mai era validă. Dacă Pawel era îngropat sub hangarul lui Malcolm Kerr, înseamnă că se afla încă în strada Portului în seara incendiului.

— Eşti sigură? Din informaţiile noastre, el se afla încă în zonă în acea perioadă.

Val ridică din umeri:

— Poate că era, dar nu mai trăia cu Margaret Krukowski.

— Margaret mai lucra pentru familia Kerr când aţi făcut această poză? Joe simţea că-i scoate vorbele cu cleştele şi nu se întrevedea nimic concret de la ea. Se întreba de ce naiba venise până aici, mai bine rămânea la atelierul lui Kerr să supravegheze lucrările. Se antrenase cu câţiva dintre membrii echipei de cercetare şi i-ar fi părut bine să mai stea de vorbă cu ei.

Val scoase un horcăit ciudat, jumătate tuse, jumătate chicoteală.

— Când am cunoscut-o eu, era deja pe cont propriu, dacă mă înţelegi. O profesionistă, şi fiecare cuvânt sună ca un dispreţ profund.

— La ce te referi? se prefăcu Joe.

— Femeia era târfă de lux şi se juca cu focul. N-avea niciun bărbat să aibă grijă de ea, nicio protecţie. Dacă ar fi fost ucisă *atunci,* nu m-aş fi mirat deloc.

Joe era uimit de vehemenţa afirmaţiilor ei.

— Dar şi tu erai tot o femeie singură, fără un bărbat care să-ţi

ofere protecţie.

— Eu îl aveam pe Rick şi el era un băiat bun.

Care te-a părăsit, îşi zise Joe. Brusc, îi veni un gând. *Un fiu care nici măcar o felicitare de Crăciun nu scrie.*

— Cam în preajma petrecerii lui Billy Kerr, a avut loc un incendiu la atelier. I-a ars tot biroul atunci.

Val se uită la ceasul de pe marginea ferestrei:

— Ai naibii asistenţi, vin tot mai târziu.

— Trebuie să-ţi aminteşti de foc, s-a zvonit că a fost pus pentru banii de asigurare.

— Aşa s-a zvonit? Părea cu adevărat mirată. Eu nu am auzit niciodată povestea asta, şi se opri din nou, scotocindu-se după un alt pachet de ţigări. S-a întâmplat chiar în noaptea petrecerii sau ceva mai târziu, spre dimineaţă. S-a tot vorbit în bar că ar fi fost premeditat, dar n-am crezut o clipă chestia asta. Oamenilor le place să inventeze, nu crezi?

— Deci nu ne poţi ajuta cu informaţii pentru anchetă? Joe îşi pierduse răbdarea şi voia să se care cât mai repede din casă, înainte ca femeia să-şi aprindă altă ţigară. Ura să-i pută părul şi hainele a fum. Îi făcea greaţă.

— Nu m-am priceput niciodată să ajut poliţia. Nu am încredere în poliţai, mai ales că cei ca mine nu se bucură de vreun favor din partea lor.

O maşină cu emblema Primăriei opri în faţă şi două femei în uniforme roz îşi făcură imediat apariţia.

— E cazul să pleci, îi spuse Val, doar dacă n-ai cumva de gând să le ajuţi să-mi facă baie.

Joe părăsise casa înainte ca femeile să apuce să descuie uşa de la intrare.

Ajuns în maşină, îi sună mobilul. Vera Stanhope, veselă ca o vrăbiuţă:

— Cum merge, slăbănogule? îi spunea aşa doar când era într-o

dispoziţie foarte bună sau când voia să fie sarcastică.

— N-am obţinut mare lucru de la fosta patroană de la Coble, dar ştia că Vera nu era atentă. Sunase să ofere informaţii, nu să primească.

— Am găsit cadavrul, îl anunţă cu voce ascuţită de la atâta emoţie. Era sub hangarul lui Malcolm. Cred că a dat foc la construcţie nu pentru banii de asigurare, ci ca să ascundă dovada uciderii lui Pawel.

Joe nu spunea nimic, convins fiind acum că Val Butt îl minţise. Pawel se-nvârtea tot pe strada Portului în 1975, când atelierul luase foc, iar ea ar fi ştiut asta cu certitudine. Ar fi ştiut orice se întâmpla în zonă, era genul de femeie căreia nu-i scăpau astfel de lucruri. Şi, oare, ce s-a întâmplat în seara petrecerii lui Billy Kerr de s-a ajuns la crimă? O bătaie scăpată de sub control? Doi tineri bătându-se pentru Margaret, ca doi dulăi pe un os?

— Ei bine? continuă Vera indignată. Se aştepta la felicitări. Acum avem totul: motiv, oportunitate şi un schelet în dulap. Sau sub beton, de fapt. L-am trimis să-l reţină pe Malcolm Kerr. Sunt sigură că va vorbi, n-are de ce să tacă de-acum, când va fi acuzat de crimă cu premeditare. Terminăm până la cinci şi apoi fac cinste.

— Ce vrei sa fac eu? continuă Joe şi mai privi o dată casa, gândindu-se dacă ar trebui să se întoarcă să vorbească din nou cu femeia dinăuntru. Nu suporta nepotrivirile din declaraţii şi nu înţelegea de ce ar fi minţit Val Butt în legătură cu soţul lui Margaret. Ea ce avea de ascuns despre acea perioadă din viaţă? Observă pe geam cum îngrijitoarele o ridicaseră deja şi se îndreptau spre baie.

Cămaşa de noapte i se prinsese în elasticul chiloţilor şi lăsa la vedere o bucată din coapsă. Decise că oamenii în vârstă au tendinţa de a încurca lucrurile şi că nu mai avea ce vorbi cu ea.

— Întoarce-te la secţie, îi spuse Vera, poţi asista la interogatoriu.

Joe închise şi continuă să rămână pe loc, în stradă, în faţa bungalourilor de bătrâni. Avea o altă criză de conştiinţă. Poate că trebuia să bată la uşă şi să stea de vorbă cu Val Butt din nou, să o

întrebe dacă ştia ceva despre cadavrul îngropat sub hangarul lui Malcolm Kerr. Momentul trecu rapid şi se trezi zâmbind. Când Vera era bine dispusă, starea ei era molipsitoare. De ce să nu se bucure şi el de succes? Porni motorul şi plecă spre Kimmerston.

Ajuns la secţie, se aştepta la o atmosferă de petrecere, râsete şi voie bună, o relaxare inevitabilă după tensiunea acumulată în timpul unei anchete. În schimb, Vera spumega de furie. O auzea înjurând de jos. Era atât de ocupată să-i facă albie de porci pe toţi incompetenţii care ajunseseră în poliţie în ziua de azi, că nici nu-l observă intrând. Se strecură lângă Charlie.

— Ce s-a întâmplat? şopti, dar Vera oricum n-ar fi auzit o formaţie de 5 cântăreţi de jazz cântând de zor în colţul camerei.

— Malcolm Kerr a dispărut. Rămăsese un singur poliţist de serviciu în faţa uşii şi Kerr s-a strecurat prin spate la prima oră a dimineţii. Acum dă vina pe mine, fiindcă i-am spus că, după mine, tipul nu mai are pic de vlagă în el să se opună anchetei.

— Neah, dă vina pe ea însăşi.

Deodată se lăsă tăcerea, mai terifiantă însă ca rafalele de înjurături. Vera se oprise în mijlocul sălii şi îi privea pe fiecare în parte.

— Aşadar, unde credem că se poate ascunde Malcolm? Idei, vă rog.

Joe ridică mâna:

— Ştim cu certitudine că se ascunde? Probabil că îşi dă seama că va fi prins oricum, doar nu e vreun mafiot cu vilă de lux în Marbella. Mie mi se pare că tipul e deprimat şi disperat, iar o celulă nu diferă cu mult de apartamentul ăla din strada Percy.

— Ce vrei să spui, Joe? Vocea Verei era atât de înceată, de parcă erau numai ei doi în sală.

— Mă întreb dacă nu are cumva ceva de terminat.

— Explică, te rog.

Joe nu putea explica prea bine, ştia că ar fi trebuit să discute despre asta cu Vera între patru ochi. Nu era sănătos să-i pună la

îndoială teoriile în public.

— Nu cred că Malcolm Kerr a ucis-o pe Margaret. O iubea la nebunie, nu? Poate că are propriul lui plan: ştie cine e criminalul şi are de gând să se răzbune.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, majoritatea brutelor pe care le-am arestat că şi-au bătut nevestele pretindeau că le iubesc.

— E adevărat, recunoscu el şi pierduse deja acea sclipire, acea teorie năstruşnică care-i dăduse suficient curaj să-şi contrazică şefa. Probabil ai dreptate.

Urmă un alt moment de tăcere, după care Vera începu să dea ordine:

— Vreau să-l prindeţi şi să-l aduceţi la secţie într-o oră, înainte să ne linşeze presa pentru incompetenţă. Din nou! Dacă nu-l prindem până la finalul zilei, scriu eu însămi articolul şi-l dau pe mâna jurnaliştilor. Ştim cu ce rablă de maşină umblă, căutaţi-l pe camerele de supraveghere. Hai, la treabă toată lumea!

Se treziră parcă toţi la realitate şi câteva secunde se auzi numai târşâit de scaune. Curând, Joe era singurul care mai rămăsese. Vera se sprijini de birou:

— Plaja din nordul oraşului, acolo vreau să mergi, îi spuse. E locul în care Malcolm merge să gândească. M-aş duce eu însumi, dar trebuie să rămân pe loc, între rahat şi ventilator.

Joe dădu din cap şi se ridică.

Era miezul zilei. Linişte. Niciun ins care să-şi plimbe câinii la ora aia. Maşina lui Kerr nu se vedea nicăieri, dar Joe merse, totuşi, până la malul mării. Vera îşi imagina că omul ar putea fi aici şi de regulă avea dreptate. Dar singurele siluete, destul de îndepărtate, erau nişte copii care alergau cu mingea. O sună pe Sal din vârful dunei de nisip, apucându-l deodată dorul de ea şi gândindu-se că ar trebui să vină cu copiii aici, în vacanţă. Tuturor le-ar fi prins bine o zi în aer liber şi zgomotul valurilor spărgându-se uşor de ţărm.

— Ce faci, cum merge?

Ştia că Sal e prinsă cu totul de ideea Crăciunului. Îşi crease în minte un vis despre cum ar trebui să arate Crăciunul în familie. Perfecţiunea întruchipată. Iar realitatea nu se ridica niciodată la aşteptările ei. În plus, anul ăsta se temea că va fi judecată şi de părinţii lui Joe.

— Ce fac copiii?

— Jessie a plecat în oraş, îl anunţă cu o voce sfidătoare, ştiind că el n-ar fi acceptat niciodată. Credea că fetiţa lui e prea mică să meargă la Newcastle fără un adult însoţitor. E-n regulă, sunt în gaşcă şi câţiva dintre ei sunt ceva mai mari. Mama Sarei îi va însoţi în metrou şi va rămâne după aceea în oraş. Mai are cumpărături de făcut şi e cu telefonul la îndemână, în caz că au nevoie de ea.

— În regulă. Ce altceva ar fi putut să spună? Deja se decisese fără el. Rămase o clipă să privească soarele apunând peste valuri, după care se sui în maşină şi porni înapoi spre Kimmerston.

Capitolul 37

Malcolm stătea în metrou pe un scaun din mijloc, lângă o femeie corpolentă cu un copilaş pe genunchi. Trenul era plin. Ultima zi de cumpărături înainte de Crăciun. Nimeni nu-l băga în seamă. Era un tip cenuşiu, bătrân şi ineficient. Fără vlagă. *Dar le-arăt eu lor!*

La început, nu era foarte sigur ce avea să facă. Nu plecase de acasă cu gândul să evadeze, ci să ia o gură de aer. Fusese pe plaja din nordul oraşului să vadă răsăritul cenuşiu deasupra dunelor, apoi se întorsese în oraş şi îi venise ideea să recreeze ultimii paşi ai lui Margaret. Se gândi că ar putea, cumva, să-i simtă prezenţa, aşezându-se pe scaunul din metrou. Era conştient că e o nebunie, dar, în acele clipe, simţea cum creierul începe să-i fie devorat dinspre margini spre interior, ca şi cum nişte şoareci ar roade un covor zdrenţuit. În urmă, gândurile lui rămâneau tocite şi zdrenţuite.

Imediat ce se sui în metrou, remarcă un chip cunoscut şi se ascunse într-un colţ, să nu fie văzut. Parcă era un semn. Oare Margaret încerca să-i spună ceva din mormânt? Ar fi vrut ca el să-şi găsească o viaţă nouă, fără ea? Sau voia altceva de la el? În spaţiul dintre uşi se aşezase un grup de copii. Râdeau şi Malcolm îi dispreţui. *Cum îndrăznesc să râdă?* Îi auzi vorbind despre cele două crime. O remarcă imediat pe fata care vorbise şi o urî instantaneu. Era machiată, deşi evident prea mică pentru aşa ceva: „Tatăl tău e poliţist, Jess. L-au prins pe criminal?" insista, cu o voce voit stridentă ca tot vagonul s-o poată auzi. Ceilalţi pasageri priveau cu atenţie grupul şi poate că asta şi dorea. Fata pe nume Jess părea mai mică decât ceilalţi. Slabă şi timidă, dar dornică să se facă plăcută de gaşcă. Malcolm ştia foarte bine sentimentul ăsta.

— Am fost în metrou când s-a întâmplat, spuse Jess, cu un sentiment de mândrie în voce. Eu am găsit prima cadavrul.

Malcolm privi mai jos, pe coridor, spre ochii curioşi şi atenţi şi în

mintea lui urla la fată: *Nu, nu trebuia să fi spus asta!!! Nu trebuia să ştim.* Era o complicaţie în plus.

Pe drumul spre oraş, continuă să privească în jurul său în alertă, ca un câine de vânătoare, atent la fiecare pasager, întrebându-se cum îl va recunoaşte pe cel căutat în mulţime. Simţea că o ia razna complet. Nu mai dormise de ceva vreme şi avea 40 de ani de stres în urmă. Credea că nu-i mai pasă, că era mort în sufletul lui, ca specimenele pe care profesorul le păstra în laboratorul din Cullercoats. Arătau proaspete şi lucioase în exterior, dar erau goale şi îngheţate în interior. Era ca şi mort, cel puţin. Fără sentimente, fără suflet.

Acum, însă, întrezărea o posibilitate de scăpare. De a trăi din nou, de a se simţi întreg şi îi licări în minte o rază de speranţă. Dar trebuia să separe grupul şi să aleagă individul. Simţi un fior de agitaţie, acelaşi entuziasm distructiv avut cu 40 de ani în urmă.

Se prefăcea că citeşte un ziar gratuit găsit la staţia Partington şi arunca adesea ocheade peste marginea lui. Oare vânatul îl observase cumva? Nu era sigur şi nu putea risca. Se ghemui la loc în colţ şi mintea o porni galop pe urma amintirilor, cu ziarul ca ecran între prezent şi trecut.

Ziua de naştere a tatălui său, împlinea 50 de ani. Toată strada se adunase la Coble din clipa în care ei doi se întorseseră cu barca. Urale când au deschis uşa să intre. Billy Kerr fusese mereu tratat ca un erou în strada Portului. Valerie făcuse rost de tort de undeva şi, până ajunseseră să-l taie, mare parte dintre ei erau deja bine abţiguiţi. Au ieşit afară să facă o poză. Nu toată lumea, evident, unii au rămas înăuntru. Nu toţi oamenii din strada Portului aveau chef să apară în poze.

Îşi amintea în amănunt cu ce era îmbrăcată Margaret: o rochie de bumbac indian şi o bluză albă de pânză. Era încălţată cu sandale şi curelele fine de piele erau strânse în fundă în jurul gleznei. Nu erau hainele obişnuite de lucru. La lucru, se îmbrăca exact ca şi cum s-ar fi dus la birou. Lenjerie neagră şi portjartier negru. Ciorapi

transparenţi şi pantofi cu vârful ascuţit şi tocuri atât de înalte, de te întrebai cum de-şi mai ţine echilibrul. Piele şi mătase. O văzuse odată când se îmbrăca pentru serviciu. Pleca în larg să-şi adune coşurile şi obişnuia să arunce ancora în golf, de unde se vedea geamul lui Margaret, şi se zgâia la ea cu binoclul profesorului. Ea nu ştia că e privită, nu se gândea că se poate vedea prin geamul ei în dormitor, fiindcă în faţa ferestrei nu era decât marea. Silueta i se contura în lumina palidă a zilei. Stătuse într-un picior, dreaptă ca o balerină, şi îşi trăsese încet ciorapul de mătase pe celălalt picior. Complet echilibrată şi relaxată. Pentru cine te îmbraci, Margaret? O urmărise cum se întoarce şi cum deschide uşa camerei, probabil pentru un client.

Unghiul era prea îngust ca să mai vadă cine intrase şi ce se întâmplase după aceea. Îşi imagina, însă. De multe ori. În seara petrecerii tatălui său, Margaret era liberă, spusese asta foarte clar. De-aia purta rochie de pânză, o bluză albă şi sandale. Băuse şi el ştia că ea nu bea niciodată când lucrează. Îi spusese asta într-o altă zi liberă. O dusese pe insula Coquet la picnic. În ziua aceea purtase jeans, un tricou de bumbac şi pantofi de pânză. Băuseră o sticlă de vin şi ea adusese sandvişuri şi prăjituri de casă. Malcolm ştia că taică-său avea să spumege de furie dacă afla – Billy dezaproba ostentaţia lui Margaret – dar nu prea îi păsa. Îi era de-ajuns să zacă la soare de vorbă cu ea. *Nu muncesc azi,* îi spusese. *Nu beau niciodată când lucrez:* Pe drumul de întoarcere spre barcă, îl luase de mână. Trenul se opri în staţie.

Malcolm privi peste ziar. Nu ajunseseră la Newcastle şi credea că tot acolo merg şi copiii. De ce n-ar merge? Ce alt motiv ar avea să se afle aici, dacă nu pentru cumpărături şi distracţie în oraş? Iar ei râdeau în continuare şi făceau gălăgie în mijlocul vagonului, ca nişte copii de 3 ani. Se urcară alţi pasageri, dar prada lui îşi păstra locul. Privi pe fereastră câmpia netedă a coastei şi, în mintea lui, reveni la seara petrecerii tatălui său. O seară senină, caldă, cu toată zăpuşeala zilei adunată în strada Portului. Mijlocul anilor '70

adusese veri toride şi secetoase, în care secaseră până şi râuri. Algele se împuţeau pe pietre în dogorea soarelui.

În seara aia, Margaret îi ceruse un serviciu: „Clarifică lucrurile, Malcolm, te rog. Vorbeşte cu el. Fă-o pentru mine."

Şi, evident, el făcuse cum i-a cerut ea. Cum îi spusese şi poliţistei grase, ar fi înotat gol de trei ori în jurul insulei Coquet dacă i-ar fi cerut.

Restul serii era în ceaţă. Prea mult alcool, tensiune ridicată, ca o electricitate statică. Frânturi de imagini se înşirau în minte, precum diapozitivele profesorului Craggs folosite la ore, fiecare iluminat individual de un proiector demodat. Spectacolul se încheia cu dansul flăcărilor pe podeaua biroului lui taică-său, limbi portocalii de foc teribil de fierbinţi. Stătuseră cu spatele la şinele de tren privind cum se topeşte lemnul în dogoarea focului, negru şi neputincios ca o carne arsă. Flăcările se înălţaseră aşa de mult, că se duseră în spate uimiţi de scânteile care ajungeau la cer.

Fusese oare prima noapte fără somn? Cu siguranţă, el şi taică-său erau în aceleaşi haine din ziua precedentă când poliţia ciocăni la uşă a doua zi şi-i anunţă că focul fusese pus intenţionat. „E vreun motiv să fi pus cineva focul?", îi întrebase poliţistul, dar ochii lui îi acuzau direct, fără a fi în stare s-o spună. Prea mult tărăboi şi apoi era şi el un biet funcţionar. Dacă afacerea mergea prost, ar fi înţeles nevoia de a încasa banii de asigurare.

„Nici vorbă", îi spusese Billy. „Doar dacă n-o fi pus focul vreun puşti de la petrecere, ca să facă o glumă bună." Şi aşa a mers vorba mai departe. Că nişte băieţi de la petrecere băuseră cam mult şi o luaseră razna la gândul că ar fi foarte tare să dea foc. Iar familia Kerr nu se va supăra, fiindcă banii de asigurare le vor veni mănuşă, plus că ei toţi erau prieteni în strada Portului. Billy se dusese la Coble imediat ce deschisese la prânz, împrăştiind povestea. Era un tip respectat şi tot oraşul căsca gura la el, toţi ajungând la concluzia că tinerii pot fi extrem de nesăbuiţi. Val Butt credea la fel, cu mâinile proptite în şoldurile ei mari. Ştia şi ea bine cum se întâmplă chestiile

astea: „Câteodată, copiii ăştia nu mai pot fi controlaţi."

În acea dimineaţă, cu fumul încă în nări, Malcolm privise de la distanţă cum taică-său rezolvă lucrurile, cum făcea de fiecare dată. El nu se pricepea să ţină secrete. Să fii ştiut el, chiar şi abia atunci, că simplul fapt că era la curent cu motivul incendiului avea să-l ţintuiască de pământ ca o ancoră de oţel, târându-l la fundul apei şi nenorocindu-i viaţa...

Trenul ajunsese la staţia Haymarket. Îi privea atent pe ceilalţi. Niciunul nu-l remarcase, poate nu remarcau de obicei persoanele în vârstă. Se întreba dacă fetele vor coborî aici. Erau sprintene şi agitate ca nişte fluturi, dar rămaseră pe loc până la staţia Monumentului, unde toată lumea părăsi trenul. Malcolm îşi împături ziarul, îl dosi în buzunar şi le urmă pe scara rulantă, spre străzile aglomerate.

Capitolul 38

Vera se considera singura vinovată de dispariţia lui Malcolm. Ar fi trebuit să-l reţină de când începuse cercetările la atelier, cu probe sau fără. Tipul era periculos şi disperat. Era pironită la biroul din Kimmerston, deşi ar fi preferat să fie la locul crimei, în atelierul lui Kerr, în căutare de informaţii noi de la Billy Wainwright şi Paul Keating. Sau pe teren, în căutarea criminalului. Joe Ashworth sună:

— Spune-mi că ai ceva. În mintea ei, Malcolm se plimba dezolat pe plajă, iar Joe îl băgase deja legat fedeleş în maşină şi-l aducea la secţie, dispus să mărturisească.

— Nimic, şi Vera trânti o palmă pe birou de-o ustură pielea.

Imediat primi un alt telefon. Maşina lui Kerr fusese descoperită în parcarea de la staţia de metrou Partington. Se urcase în metrou până în Newcastle şi de atunci putea să fi ajuns oriunde în ţară până la ora aia. Sau ar fi putut să meargă până la aeroport şi să fie deja oriunde în lume. Cumva, însă, Malcolm nu părea genul de călător internaţional. Oare avea paşaport? Verifica chestia asta la telefon, când apăru Holly ciocănind. Oarecum timidă, dar la fel de arogantă. Vera n-o putea suferi când era arogantă.

— Şefa? Vera îi făcu semn să intre. Am dat de urma lui Pawel Krukowski.

— Cum adică ai dat de urma lui? E într-o groapă în Mardle. Doar dacă Paul Keating nu a emis autorizaţie să fie dus la morgă.

— Nu e. Are o agenţie de turism în Cracovia şi aranjează călătorii în Anglia pentru studenţi şi muncitori. Trăieşte cu o poloneză şi au trei copii şi cinci nepoţi.

Vera se panică.

— Poate e alt Krukowski, spuse, conştientă fiind că se agăţa de iluzi şi că toată teoria ei se ducea de râpă.

Holly dădu din cap:

— Am vorbit cu el, vorbeşte foarte bine engleza. A plecat din tară

în 1970. S-a însurat cu Margaret fiindcă a crezut că e bogată. Când a aflat că banii nu sunt ai ei, a mai aşteptat vreo doi ani, în ideea că familia se va da pe brazdă şi-i vor reprimi în mijlocul lor. Cum nu s-a întâmplat aşa, s-a cărat urgent.

— Când a ars atelierul lui Kerr? Vera încerca să-şi păstreze calmul analizând date.

— Pe 15 iulie 1975, răspunse Holly, fiind cea mai pricepută la date din toată echipa.

— Era ziua de naştere a lui Billy Kerr.

Joe era cel care menţionase chestia asta, încă îmbrăcat şi sprijinit de uşă.

— Şi de ce m-ar interesa chestia asta? se răsti Vera, dornică să-şi verse nervii şi tensiunea pe cineva.

— Pentru că se strânseseră toţi la Coble să chefuiască.

Joe scoase o fotografie veche din buzunar şi le-o puse în faţă, pe birou. Se aplecă şi indică fiecare personaj.

— Asta e Val Butt, patroana din acea vreme. În acel an a primit licenţă de funcţionare şi s-a mutat la Mardle după câteva scandaluri în West End. Cel puţin aşa susţine.

— Ai vorbit cu ea?

— Ţi-am spus de dimineaţă că merg s-o vizitez, şi Vera simţi nerăbdarea din vocea lui Joe. Oare credea despre ea că nu mai e la fel de ageră? Poate că avea dreptate.

— Aşa e, mi-ai spus, continuă.

— Acesta e Billy Kerr, şi Vera recunoscu imediat asemănarea cu Malcolm. Billy era ceva mai pătrăţos, mai deschis la faţă şi mai robust, dar asemănarea era evidentă. Mike Craggs, acum profesorul Craggs, pe atunci însă abia doctorand; Malcolm Kerr, Margaret, bineînţeles; iar acesta este Rick, fiul lui Val.

— Mi-ai mai spus de el până acum?

— Susan Coulson a pomenit de el. Spunea că o lua la mişto mereu. Mi s-a părut că se temea de el, aşa că i-am verificat cazierul. A intrat în tot felul de belele în tinereţe, fiind înhăitat cu golanii din

West End. Din 1974 nu mai apare nimic, însă.

— Câţi ani ar avea acum?

— 66.

— Şi unde stă?

— Nu apare nicio adresă în prezent şi nici că ar fi locuit undeva de la mijlocul anilor ’70.

Tăcere. Din sala de birouri de alături răzbătea un murmur de voci.

— Şi crezi că, de fapt, el e grămada aia de oase din curtea lui Kerr, continuă Vera şi se lăsă pe spate, analizând noua teorie.

De ce l-ar fi ucis Malcolm pe fiul patroanei de la bar? A fost o ceartă între beţivi la petrecerea tatălui său? Şi ce legătură ar fi avut cu Margaret Krukowski, 40 de ani mai târziu? Joe ridică din umeri:

— Măcar ştim că nu e Pawel.

Vera decise că nu mai putea sta în birou, altfel se va urca pe pereţi ca o nebună.

— Mă duc să vorbesc cu maică-sa.

Îşi trase haina şi se îndreptă spre ieşire.

— Rămâneţi aici să păziţi cetatea. Vreau să ştiu imediat ce daţi de Malcolm, strigă ea peste umăr, în timp ce cobora treptele.

O zări pe femeie prin fereastră. Era întinsă pe canapea cu picioarele ridicate pe un scăunel, privind la televizor. O bucată de beteală întinsă pe policioară era singura concesie făcută sărbătorilor. Vera se gândea că ar fi cazul să se reapuce de înot şi să mai dea jos câteva kilograme. Nu-şi putea imagina ce înseamnă să fii bătrân şi captiv într-un corp monstruos, înghiţind rahat de la televizor, ca Valerie Butt.

Ciocăni la geam să-i atragă atenţia. Val îi făcu semn să intre. Uşa era descuiată, poate aştepta pe cineva.

— Alt poliţist? remarcă Val şi închise sunetul televizorului. Pe ecran continuau să se perinde imagini cu case elegante de provincie.

— Am mai găsit un cadavru, anunţă Vera şi se strecură lângă ea

pe canapea. Nu exista alt loc.

Val nu spuse nimic, aşa că Vera continuă:

— Povesteşte-mi despre fiul tău, Rick.

De data asta, Val părea interesată.

— Când l-ai văzut ultima oară?

Era foarte cald şi nu se dezbrăcase de haină. Simţea că leşină.

— Cu mulţi ani în urmă, îi spuse. Avea probleme şi a trebuit să plece.

— Ce fel de probleme? şi îşi scoase mâinile din haină.

— Se înhăitase cu nişte nemernici când locuiam în West End. Căuta aventură şi senzaţii tari. Avea orgoliu masculin şi nu-i plăcea să fie priponit. De-asta ne-am mutat aici după aceea, nu credeam că prietenii lui îl vor găsi aici, pe coastă.

Vorbea şi se uita la ecran: o femeie prezenta bucătăria mare cât tot bungaloul lui Val.

— Şi crezi că l-au găsit?

— Nu ştiu. Se întâmplau tot felul de lucruri. Poate că avea microbul în el şi voia să facă pe durul, să fie respectat pentru cine era. Câteodată cred că băieţii au parte de o soartă mai grea. Oamenii se aşteaptă să fie nişte duri. Rick şi-a dorit mereu să pară un dur.

— Din cauza asta nu prea-l plăcea lumea, spuse Vera şi se gândea că a atins cheia problemei. Îi încolţise o idee care prindea tot mai mult contur în mintea ei şi schimba complet perspectiva cazului. Era un tip crud şi oamenii se temeau de el, fiindcă voia mereu să fie cel mai tare.

— Doar se dădea mare, spuse Val. Era doar un copil când a dat de greu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Vera. Ce s-a întâmplat la petrecerea lui Billy Kerr? Seara incendiului.

Val se lăsă pe spate, în canapea, ca şi cum ar fi obosit dintr-odată.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat exact. Rick parcă înnebunise în seara aia, se drogase, cred. Lua tot felul de chestii. Nu vrei să crezi că propriul tău copil poate fi un om rău. Fiindcă ar fi vina ta, nu-i aşa?

Pe cine altcineva să dai vina?

Vera îi atinse braţul:

— Povesteşte-mi. *Vreau să ştiu povestea ta.*

— Am decis să facem o petrecere pentru Billy Kerr. Băieţii de la atelier au organizat totul. Au plătit nişte mâncare, una dintre neveste a făcut un tort. Era foarte cald, era arşiţă în fiecare zi. De la început mi-am dat seama că vom avea necazuri. Era o tensiune în aer şi un cuvânt era de-ajuns să stârnească furiile.

Val se întoarse şi o privi în ochi:

— Femeia aia, Margaret Krukowski, era cauza tuturor relelor. Îi înnebunea pe bărbaţi, pe toţi. Am citit în ziar despre moartea ei şi nu am recunoscut-o în descriere. Vorbeau despre ea ca de o sfântă, care mergea adesea la biserică şi muncea voluntar într-un adăpost pentru femei cu probleme. Ei bine, cred că ştia totul despre problemele femeilor.

— Rick o plăcea, aşa e?

— Nu! Cuvântul ţâşnise ca un glonţ în liniştea camerei şi femeia continuă în şoaptă. Rick se plăcea doar pe el însuşi. M-am întrebat, la un moment dat, dacă-i plăceau bărbaţii, dar n-a dat semne concrete. Era un singuratic. Interesul lui la Margaret era... se opri puţin să găsească cuvântul potrivit, profesional.

Şi Vera înţelese:

— Voia să fie peştele ei.

— El credea că un bărbat s-ar ocupa mai bine de interesele ei, spuse şi se uită pe fereastră, după care continuă pe un ton defensiv. Umblase cu găştile de băieţi din oraş, ştia cum merge treaba şi credea că poate încerca aceleaşi scheme şi aici, pe coastă.

— Îi vindea droguri lui Susan Coulson? Vera şi-l imagină pe omul din fotografie: păr negru, lăsat peste urechi, şi ochi cenuşii cu o privire aspră. Îi aducea în minte o imagine ceva mai recentă.

— Ar fi vândut-o şi pe mă-sa, dacă preţul era corect.

Vocea i se înăspri. Vera clipi şi imaginile din mintea ei se schimbară iar.

— Dar tu ai acceptat şi l-ai lăsat să opereze din barul tău.

— E fiul meu!

— Aşa că, în noaptea aceea, la petrecerea lui Billy... *Spune-mi povestea mai departe*.

— În noaptea aceea se întâmpla ceva. L-am luat deoparte şi i-am spus că n-am chef de scandal. Dar era deja prea târziu, simţeam tensiunea în aer. El era ţâfnos şi iritat. Poate că îl ameninţau cei din vechea gaşcă, cred că le datora ceva.

Femeia închise ochii o secundă. În mintea ei, se afla încă la bar, turnând halbe de bere, râzând la glume şi aşteptând în acest timp ca fiu-său să distrugă toată munca ei de-o viaţă. Era nevoie de ceva curaj să n-o iei razna.

— Toţi băuseră prea mult şi era agitaţie şi zgomot, unii ieşiseră în stradă. Nu l-am mai zărit pe Rick, dar nu puteam pleca să-l caut. Se întunecase, însă era încă foarte cald, de parc-am fi fost în Africa. Ţi-ai fi dorit o furtună, să mai limpezească aerul, sau măcar o adiere de vânt.

O clipă, televizorul îi fură iar atenţia: un cuplu de vârsta a doua cu un căţel la picioare, mână în mână în faţa casei lor de vis. În alt univers, probabil.

— Şi atunci am văzut focul din şantier. Flăcările erau atât de înalte, că se vedeau din bar, nu doar de-afară. Trecuse de miezul nopţii şi eu continuam să vând, deşi depăşisem ora de închidere, fiindcă nimeni nu se aştepta să închid de ziua de naştere a cuiva. Când am văzut focul, am ştiut că o să vină poliţia şi că îmi va anula licenţa, aşa că singura mea grijă era să eliberez cât mai repede locul şi să închid.

Vera se întreba de câte ori trăise femeia asta scena în minte. Probabil de sute de ori, dar niciodată nu vorbise despre ea. După cum rostea cuvintele, se vedea că vorbeşte pentru prima dată despre asta şi că este o uşurare, în acelaşi timp.

— Nu l-am mai văzut pe Rick în seara aia. Am crezut că a dispărut, obişnuia s-o facă adesea şi se pricepea foarte bine. Fugea

de poliţie, de asistenţa socială, de ofiţerul supraveghetor – mereu ştia unde sunt şi unde să se ascundă de ei.

O privi pe Vera cu ochi chinuiţi. Avea o mărturisire de făcut:

— Mi-a părut bine. Mi-am zis: bine că ai plecat înapoi la prietenii tă mafioţi de la oraş. Lasă-mă pe mine în pace să-mi fac viaţa cum vreau.

— Asta ai presupus că s-a întâmplat? Ai crezut că a fost implicat în incendiu şi că a fugit la Newcastle?

— Aşa mi-a spus Billy Kerr. A venit a doua zi, era linişte şi totul duhnea a fum. Nu mai rămăseseră decât ruinele biroului şi locul arăta ca după bombardament. Mi-a zis că n-am să-l mai văd pe Rick o vreme: „Fii-tu a înnebunit de tot, Val, mi-a dat foc la atelier. Nu pot accepta asta. I-am zis să nu-l mai prind pe strada Portului. Nu am nimic cu tine, dar cred că mă înţelegi." Iar eu am dat din cap. L-am trădat, oare? Parte din mine cânta de bucurie, fiindcă scăpasem o vreme de stres. De când era mic, mereu mă temeam de ce prostii va face.

— Ai idee unde e acum? Vera o ţinea încă de mână. În ciuda căldurii din cameră, avea pielea rece şi lipicioasă.

— Habar n-am; era încă o confesiune. Nu l-am mai văzut din ziua aceea. Iniţial, nu m-am chinuit prea tare să-l găsesc. Am întrebat colo şi colo. Nimeni nu spunea nimic După o vreme, am încetat şi eu. Dacă el nu voia să mă vadă, nu vedeam de ce m-aş chinui eu. Îmi era bine de una singură, fără alte probleme pe cap. Mă gândeam că am să aud de el când va da din nou de necaz.

— Şi-acum?

— Acum ar fi probabil în vârstă, cu nepoţi, poate. Ceva mai calm, probabil. Mi-ar plăcea să-l văd, ar fi cineva cu care să schimb o vorbă. Poate mă ajutaţi să-l caut.

— Scheletul pe care l-am găsit e destul de vechi şi bănuim că victima a murit în noaptea incendiului din atelier.

— Poate fi Rick? şi Val scânci.

— E cadavrul unui tânăr.

— În tot acest timp mi-am spus că nu-i pasă de mine şi nu-l interesează ce fac, spuse plângând. La fiecare onomastică aşteptam o felicitare. Şi mă gândeam: la naiba cu tine, Rick! şi uite că el a fost aici tot timpul, în strada Portului.

— Încă nu ştim sigur, se mai fac teste.

— Eu ştiu, şi Val se întoarse, astfel că Vera nu-i mai vedea chipul.

Vera plecă spre strada Portului. Fără vreun motiv anume, doar că nu era pregătită să se întoarcă la birou. Dacă ar fi apărut veşti despre Kerr, avea cine s-o anunţe. Şi mai era un gând, o scânteie pe care trebuia s-o clarifice în linişte. Aici începuse totul şi aici avea să găsească răspunsul.

Pe stradă era linişte. Coble era deschis pentru băutorii de la ora prânzului, dar cherhanalele închiseseră pentru Crăciun. În curtea lui Malcolm era încă destulă forfotă, dar nu se vedea mare lucru din cauza paravanelor montate împotriva gurilor-cască. Prin fereastra casei de oaspeţi, îi zări pe Kate Dewar alături de Stuart Booth în salon. Ea cânta la pian, iar el era aplecat peste umărul ei, indicând ceva pe partitură. Făcea notiţe cu un creion, iar ea se întoarse şi îi mângâie obrazul cu degetul. Vera parcase în faţă, dar cei doi n-o observaseră. Încă în maşină, o sună pe Holly:

— Vreau să verifici una dintre mărturii din cazul Krukowski.

Apoi îl sună pe Joe, fiindcă avea şi pentru el o întrebare. Doar că Joe era disperat şi nu se putea vorbi cu el, aproape că urlase la ea să închidă telefonul, fiindcă aştepta un alt apel. Jessie se separase de prieteni în oraş, îşi lăsase telefonul acasă şi nimeni nu ştia unde e.

Capitolul 39

Malcolm Kerr era încă în misiune, dar nu-i plăcuse niciodată oraşul şi se gândea să renunţe. Ce treabă avea el, până la urmă? Se gândea să se întoarcă la Partington, să se suie în maşină şi să se ducă la secţia de poliţie din Kimmerston. Îi făcea plăcere gândul că poliţista cea grasă ar fi putut fi acolo, aşteptându-l. Se va bucura să-l vadă. Şi-o imagină zâmbind, poate îi va oferi un ceai şi chiar un strop de scotch, dacă avea la îndemână. Iar el îi va spune tot. Să se ocupe ea de acum înainte.

Îşi strânse gulerul şi rămase pe loc, astfel că mulţimea trecea pe lângă el ca valurile lângă o stâncă. Peste tot era zgomot. Flaşnetari cu volumul la maximum şi urlete de copii şi vânzători ambulanţi, fiecare oferindu-i tinichele şi jucării de plastic.

O cameră liniştită de interogatoriu, doar el şi plinuţa. Pereţi vopsiţi neutru, nimic care să atingă simţurile. Părea deodată cel mai plăcut loc din lume. Grupul de tineri din faţa lui se mişcă la venirea unui alt grup de şase tineri din direcţie opusă. Era devreme, dar deja începuseră să se trateze cu cidru şi să înjure de zor. Malcolm era furios. Ar fi vrut să le dea o lecţie de bune maniere. Dar nici el nu fusese mai breaz în tinereţe. În confuzia generală, puştii se mişcară care încotro. O singură siluetă rămăsese în urmă, nesigură şi izolată. Se întuneca. Începuseră să cadă rafale aspre de lapoviţă, care alungau trecătorii înapoi în mall-uri. Era momentul decisiv. Putea să renunţe la el sau putea să îndrepte lucrurile odată pentru totdeauna. Ezită şi brusc îi veni în minte imaginea vicarului, părintele Gruskin.

Gruskin apăruse la uşa lui a doua zi după ce Deborah îl părăsise, oferindu-i susţinere şi sfat. Malcolm crezuse atunci că Margaret îl trimisese pe popă, fiindcă se temea să nu facă vreo nebunie: să se sinucidă sau să-l omoare pe iubitul neveste-sii. Gruskin luase loc în camera de zi, fără să fie în stare să spună ceva. Venise pentru că aşa

îi ceruse Margaret, mărturisise. Alt bărbat care făcea orice îi cerea ea. Bălmăjise ceva şi se cărase repejor. Vicarii ar trebui să fie oameni de ispravă, nu? De regulă, iau decizii corecte. Ce-ar face Gruskin în situaţia de faţă?

Malcolm îşi aminti cum se holba Gruskin la Margaret, sorbind-o din priviri când pleca de la biserică. Era suficient de în vârstă cât să-i fi fost mamă. Mai în vârstă, chiar. Şi totuşi, omul o privea cu ochi singuratici şi flămânzi. Nu mai existau oameni de ispravă în Mardle? În acel loc nu creşteau decât mincinoşi şi golani?

O iau razna. Tata zicea mereu că ar trebui să fiu închis.

Vântul sufla tot mai tare şi cerul se umpluse de stropi de gheaţă, iar strada Northumberland aproape se golise. Ce-ar fi vrut Margaret să fac? Malcolm privi pe stradă şi remarcă pe partea opusă două siluete. Se îndepărtau de el, una în urma celeilalte. Ezită o clipă, apoi plecă în urma lor.

Capitolul 40

Joe Ashworth se întoarse acasă. Sal era isterică şi nu îi spusese nimic clar la telefon. Tot drumul ar fi vrut să urle la cineva. La Sal că fusese atât de scrântită la cap încât să lase copilul singur în oraş, mai ales cu o gaşcă de adolescenţi pe care nu-i ştia. La mama aceea care se angajase să aibă grijă de ei, dar şi la Jessie, care-i bătuse la cap luni la rând să-i cumpere un mobil şi acum că-l avea, îl lăsa acasă, în singurul moment esenţial în care chiar ar fi avut nevoie de el. Era furios pe sine, în primul rând. Conducea pe drumurile pustii de ţară şi îşi imagina scenarii. Vera le-ar fi numit poveşti. Margaret Krukowski fusese ucisă în metrou. Dee Robson fusese în acelaşi tren cu Margaret şi fusese, la rândul ei, ucisă, probabil pentru că văzuse criminalul sau intuise ce se întâmplase. Înţelegea acum ce-i scăpase în tot acest timp: poate şi Jessie era martoră la crima lui Margaret. Jessie, care avea un spirit de observaţie extrem de ascuţit şi o memorie de elefant. Dispăruse, la fel ca şi suspectul principal, a cărui maşină fusese descoperită la staţia Partington. Poate era doar o coincidenţă, dar Joe era atât de copleşit de grijă că nu mai credea în coincidenţe. Şi-o imagină pe Jessie în tren cu prietenii ei, sporovăind şi râzând în spiritul Crăciunului, simţind pentru prima oară gustul libertăţii. O văzu pe Jessie privind în jurul ei pasagerii din tren şi recunoscând pe cineva exact în mijlocul mulţimii. Cineva care fusese în metrou şi în seara când Margaret a fost înjunghiată. Îşi imagină cum se priviseră amândoi. Apoi criminalul o urmărise şi, din disperare de a scăpa, decisese s-o omoare şi pe ea.

Casa lor se afla la marginea unui sat construit pe o veche carieră şi un cârd de gâşte îl salută din aer, în timp ce urca poteca către casă. Le privi, înainte să intre. Copiii mai mici erau în camera de zi, la un film pe DVD, iar el se retrase cu Sal în bucătărie, vorbind în şoaptă.

— Ce s-a întâmplat? încerca să se convingă că nu era de fapt vina

lui Sal şi că femeia eram, oricum, devastată de situaţie, dar nu-şi putea reprima un ton acuzator în voce.

— Mama lui Sarah a observat că Jessie lipseşte abia când s-au întâlnit la *Blake* să ia masa de prânz, îi spuse şi izbucni în lacrimi. Se ţinuse tare până atunci ca să nu sperie ceilalţi copii, dar acum nu mai rezista deloc presiunii. Joe o strânse în braţe.

— O să fie bine, o ştii pe Jessie, are un simţ al orientării extraordinar. Ţii minte când s-a pierdut în magazinul *Boots* din Morphet. Mai spune-mi odată ce s-a întâmplat exact. Ceilalţi nu au văzut-o plecând în altă parte? Păstra o voce calmă, relaxată – ar fi fost un actor grozav.

— Se pare că s-au separat în două grupuri şi fiecare a crezut că ea a rămas cu ceilalţi. Abia când s-au reunit la prânz au văzut că lipseşte. Câţiva dintre cei mai mari s-au întors s-o caute, dar n-au mai găsit-o, spuse ea şi se întinse după un şerveţel de hârtie cu care să-şi şteargă ochii. Mama lui Sarah a crezut că Jess a plecat spre casă. De-aia a sunat, sperând să fi ajuns deja aici.

Joe nu spuse nimic, dar se încruntă nemulţumit de iresponsabilitatea acelei femei şi de neglijenţa prietenilor lui Jessie.

— A sunat şi şefa ta, îi spuse.

Nu ştia de ce, Sal nu pronunţa niciodată numele Verei.

— M-a rugat să-i trimit pe e-mail o poză a lui Jessie, spunea că oricum verifică toate camerele de supraveghere din oraş, aşa că o să instruiască oamenii să se uite şi după Jess.

Joe se gândea că mintea Verei funcţionează la fel ca a lui. Deja căutau imaginea lui Malcolm pe camerele din oraş, acum îi puteau căuta pe Malcolm şi Jessie împreună.

— Ai văzut, deja au început căutările. Sunt sigur că o să fie acasă cât de curând.

În timp ce vorbea, se întreba dacă e bine să-i dea speranţe. Poate ar fi trebui s-o pregătească şi pentru posibilitatea ca Jessie să fi fost răpită. Va auzi oricum de la ştiri că principalul suspect în cazul crimei a scăpat bine mersi din mâinile poliţiei şi sigur va fi furioasă

pe el că i-a ascuns chestia asta. Dar nu era în stare să-i spună acum.

— Trebuie să mă întorc la muncă. Nu pot face mare lucru de aici. Te sun dacă aud ceva. Se simţea ca un laş. Deschise uşa camerei şi salută copiii de-acolo, care-i zâmbiră, apoi plecă.

Conduse ceva mai departe pe şosea şi se opri după colţ, s-o sune pe Vera.

— Unde eşti? îl întrebă ea. Trebuie să stai cu Sal, o ia razna altfel.

— Tocmai am plecat de-acasă, îi spuse, nefiind în stare să adauge că nu era capabil s-o mintă pe nevastă-sa, dar nici să-i spună adevărul. Vreo veste despre Malcolm Kerr?

— Am pus patrula să-i urmărească maşina în staţia Partington.

Joe se întreba unde era Vera. I se părea că aude pescăruşi.

— Mă îndoiesc că va fi suficient de idiot să se mai întoarcă la maşină, dar nu cred că mai gândeşte foarte limpede acum.

— Vrei să mă întorc la secţie? Aş putea să merg în oraş să o caut pe Jessie. Ştia că pare patetic, dar nu era în stare să zacă de pomană la birou, cu mintea răvăşită de imagini cu sânge şi cuţite, incapabil să se concentreze la ceva şi cu inima cât puricele la fiecare apel al telefonului.

— Da, sigur, e o idee bună, îi spuse Vera, iar el credea că voia oricum să scape de el, cât timp mintea lui era în cu totul altă parte.

— Ţie chiar nu-ţi pasă deloc de ea? Era o lovitură sub centură. Un posibil martor la crimă şi principalul suspect în libertate?

Imediat ce rosti întrebarea, ştiu că era de neiertat. Nimeni n-o putea acuza pe Vera Stanhope de indiferenţă. Probabil că şi ea făcuse aceleaşi conexiuni în minte ca şi el.

Se aştepta să se dezlănţuie împotriva lui, furioasă la asemenea acuzaţii, dar urmă o pauză atât de lungă încât se gândi că probabil închisese dezgustată, fără să-şi ia la revedere.

— Fă ce crezi de cuviinţă, scumpete. Te anunţ imediat ce aflu ceva, îi spuse cu voce blândă. Şi vinovată.

Joe conduse înapoi în Mardle, atras parcă de un câmp magnetic. Avea de gând să ia metroul de la capătul liniei, în ideea că poate

Malcolm se distra cu ei şi de fapt nu făcea altceva decât să se plimbe cu trenurile. Mulţimea era un loc potrivit să se ascundă. În plus, metroul avea să-l ducă în oraş, în locul unde Jessie fusese văzută ultima oară.

Sună telefonul, era Sal. Inima îi bătea cu putere: Jess era acasă, întreagă şi în regulă. Dar Sal n-avea veşti, doar întrebări:

— Ai aflat ceva? îl întrebă cu vocea spartă şi disperată.

— Mă duc în oraş acum, am s-o găsesc. Nu-ţi face griji.

Înainte să mai spună ceva îi închise telefonul, fiindcă nu se mai putea preface că are situaţia sub control. Parcarea de la metrou era plină şi fu nevoit să lase maşina pe strada Portului, chiar vizavi de biserică. Trecu pe lângă Sfântul Bartolomeu şi încercă uşa de la intrare, care era deschisă. Fusese educat în credinţa într-un Dumnezeu metodist al echităţii sociale şi al muncii cinstite şi respectabile. Tatăl său fusese un preot laic şi văzuse multe nedreptăţi în exploatarea, sărăcia şi opulenţa decadentă a oamenilor din sud. Joe nu era în stare să perceapă răutatea ca pe un rezultat inevitabil al sărăciei şi al traumelor familiale. Nu exista nicio scuză pentru omul care plănuia răul fiicei lui.

Se strecură în stană şi încercă să se roage: „Adu-o înapoi în siguranţă pe Jessie şi fac orice vrei de la mine." Încerca să-şi imagineze un pact cu Dumnezeu, dar nimic nu părea suficient de important pentru a echivala viaţa lui Jessie. Era linişte deplină în biserică. Se aplecase în faţă cu fruntea proptită în mâini, şi abia când se ridică îşi dădu seama că nu era singur. Peter Gruskin stătea în faţa altarului, uitându-se la el. Joe nu era în stare să dea explicaţii, aşa că se ridică şi plecă.

Dinspre mare se porniseră rafale de ploaie: stropi de apă amestecaţi cu gheaţă. Mai departe, în insulă, probabil ningea. Se întunecase, deşi era încă după-amiază, iar la pensiune nu era nicio lumină aprinsă. Părea că trecuseră luni de zile de la prima vizită aici, alături de Vera. Îşi aminti treptele spre demisol şi întâlnirea cu

femeia al cărei hit fusese muzica de fundal a dragostei lui cu Sal: „Luna albă de vară” îi răsuna din nou în minte. Îşi dădu seama brusc că ignoranţa îl făcea responsabil de crimă. Se întreba dacă o viaţă marcată de remuşcare ar fi echivalat cu întoarcerea în siguranţă a fetei lui acasă.

Capitolul 41

Când o sună pe Vera, chipurile pentru a întreba de Malcolm Kerr, dar sperând în sinea lui să primească veşti despre fată, inspectorul se afla în faţa „Adăpostului". Un stol de pescăruşi culegeau seminţe de pe un câmp proaspăt arat din spatele hambarului de grâu. Vera avea propriile idei despre unde ar putea duce ancheta. Ciocăni la uşă şi intră, fără să mai aştepte să fie invitată înăuntru. Laurie şi Susan erau în bucătărie, ca de obicei, iar câinele îşi făcea de lucru fericit prin preajma cuptorului.

— Unde e Jane? Voia cu disperare ca povestea să se încheie mai repede şi nu mai avea chef de politeţuri. *Gata cu crimele,* gândi ea. Şi aşa, cele două păreau deja o cumplită pierdere. Nu existase vreun motiv întemeiat pentru ele, nicio explicaţie plauzibilă. Dar ştia deja cine le ucisese pe Margaret şi pe Dee şi mai ştia şi cine îl ucisese pe acel tânăr îngropat sub atelierul lui Kerr cu 40 de ani în urmă. Era convinsă că Joe i-ar fi confirmat teoria, dacă n-ar fi fost complet înnebunit de propriile probleme şi mult prea afectat ca să mai judece limpede. *Gata cu crimele!*

— Nu e, a plecat în oraş să se întâlnească cu prietenii, o anunţă Laurie pe un ton defensiv, fidelă crezului ei de a nu coopera cu copoii.

Vera se gândi o clipă, poate că nu era nevoie să vorbească cu Jane, de fapt.

— Târgul de Crăciun, povestiţi-mi despre el.

— A fost un eveniment de strângere de fonduri şi social, în acelaşi timp. Jane i-a invitat pe mulţi dintre foştii rezidenţi, copii, un prieten de-ai lui Margaret îmbrăcat ca Moş Crăciun, enumeră Laurie plictisită, convinsă că era o pierdere de vreme.

— George Enderby?

— Da, el. Cred că a cheltuit o avere pe gherete, pe lângă cărţile pe care le-a donat. Le împachetase pe toate în ambalaj de Crăciun şi i-

am găsit şi un sac, ca să joace rolul corespunzător, povestea Laurie cu o voce ceva mai blândă, iar Vera dădea din cap, imaginându-şi situaţia. Îl vedea perfect pe George Enderby în postura de Moş Crăciun, jovial şi generos şi vesel. Era soare şi montasem gheretele şi afară, în hambar, şi în casă. Am invitat şi oameni din Holypool şi mulţi chiar au venit să ne cunoască. A fost foarte frumos, până la un moment dat când Em a avut unul dintre momentele ei de panică.

— Din ce cauză? Nu era sigură că are timp pentru astfel de amănunte, dar putea fi important.

— A apucat-o din senin, zicea că nu e în stare să suporte şi că trebuie să se întoarcă la spital. Jane a domolit-o în final.

— Ai cumva adresa lui Emily? Pentru asta venise Vera, de fapt. S-a întors acasă la mama ei de Crăciun, nu-i aşa?

Laurie o privi cu acelaşi dispreţ de mai înainte:

— Ce vrei de la ea? Nu e deloc bine.

— Vreau să opresc o altă crimă, asta vreau! urlă Vera şi îşi simţi cuvintele ca un pumnal înfipt în gât. Dacă nu te deranjează pe dumneata, duduie, am de gând să-i pun nişte întrebări. Încet şi amabil, fiindcă am nevoie de răspunsurile ei.

Laurie continua să se holbeze, de data asta cu ceva mai mult respect.

— Locuieşte undeva în Tynemouth. Ar trebui să avem adresa în birou, pe computerul lui Jane. Dar e protejat cu parolă.

— La dracu!

Se uitară una la alta, într-un moment de comunicare tacită. Dacă Susan urmărea conversaţia, nu părea să dea vreun semn în sensul ăsta. Stătea pe un scăunel lângă cuptor, croşetând ceva roz. Lâna era aşezată într-un coş, lângă picioare

— Cred că o pot afla, continuă Laurie, deşi nu cred că e legal să tragi cu ochiul în calculatorul altuia, mai ales în baza de date a serviciului de asistenţă socială.

— E foarte legal! şi Vera observă că Laurie era încântată de idee. Uite ce e, îmi asum eu întreaga responsabilitate, doar să-mi găseşti

adresa aia.

Rânjetul lui Laurie dispăru. În scaunul din colţ, Susan zâmbea uşor şi continua să croşeteze. Nu era conştientă de prezenţa Verei. Era asta una dintre zilele ei proaste? Sau doar se prefăcea că e distantă şi înceată la minte, ca să nu fie dată afară de la „Adăpost"?

— Spune-mi despre Ricky Butt, Susan, îi ceru Vera. L-ai cunoscut bine. Era fiul lui Val şi locuia cu ea la Coble.

Susan îşi ridică privirea tulbure. Vera credea că încă ia medicamente. Citise despre oamenii care devin dependenţi de tranchilizante şi Susan le lua de ani de zile, deja.

— Ricky Butt, repetă ea.

— Şeful lui Margaret, spuse Susan.

— Asta era? Peştele ei? Aşa voia el, cel puţin.

— Ea îl ura, continuă Susan. Şi eu la fel.

— Ai fost şi tu la petrecerea de la Coble de ziua lui Billy Kerr?

— În noaptea în care a ars atelierul? spuse Susan şi închise ochii, făcând parcă un efort de memorie.

Înainte să poată răspunde, Laurie năvăli înapoi în cameră cu o bucată de hârtie.

— Am adresa. Floare la ureche, ar trebui să le spui că au nevoie de un sistem ca lumea de securitate.

Afară era frig. Vântul sufla dinspre est şi avea un gust metalic, de gheaţă. Sună telefonul. Era Joe.

— Joe! aproape că leşină de emoţie. Dacă i se întâmpla ceva copilului, el avea să plece din poliţie şi n-ar mai fi vorbit cu ea în veci. Ceea ce demonstra că era cea mai egoistă vacă din univers. Un copil era în pericol, iar ea nu se putea gândi decât la riscul de a pierde singura persoană cea mai apropiată de noţiunea de prieten.

— Vreo veste?

— Nu încă, şi nu mai spuse nimic, fiindcă orice cuvânt putea fi fatal.

— Cred că ştiu ce căutăm acum, şi el rosti un nume şi un motiv. Confirma în totalitate teoria Verei.

— Of, Joe, marile minţi gândesc la fel.

— Ştiai deja? Şi chiar disperat cum era, îl simţi oarecum dezamăgit.

— A spus cineva ceva şi mi-am dat seama. Tu cum ai aflat?

— La fel. Şi apoi o amintire care să confirme. Mă simt un idiot.

Un alt val de lapoviţă se lovi cu furie de parbriz. Era atât de zgomotos, că îl rugă pe Joe să repete.

— Ce facem? întrebă el.

— Ne mişcăm încet. Avem nevoie de dovezi de data asta. Fără presă, fără agitaţie. Tu încearcă s-o găseşti pe Jessie.

Emily locuia într-o casă mare la marginea oraşului Tynemouth. Era nouă şi mare, construită din cărămidă roşie şi cu portic în faţă. Prin fereastra camerei de zi, Vera zări o canapea de piele albă un televizor plat, un brad artificial de Crăciun care părea real şi mai multe cadouri împachetate sub el. Vera se gândi deodată că Margaret Krukowski ar fi vomitat într-un astfel de loc. Mult mai plăcut îi era ca prostituată într-o casă dărăpănată din Mardle. Şi tot nu cumpărase un cadou de Crăciun pentru Holly, fir-ar să fie! Sună la intrare.

Îi deschise un tip în tricou şi pantaloni de pânză. Dinăuntru se revărsa un val de căldură şi îşi dădea seama că n-avea nevoie de haine mai groase.

— Da.

Avea accent elegant de oraş. *Un businessman în civil,* îşi spuse Vera.

— Aş putea vorbi cu Emily, vă rog? continuă, perfect conştientă că arăta mai dezlânat ca de obicei. Nu dormise suficient şi suferea de mahmureală, plus că nu mai avea timp de spălat haine, de călcat nici nu se mai punea problema. Îi oferi, în schimb, ceea ce ea spera că va fi un zâmbet câştigător.

Tipul o privi ca şi cum ar fi venit să vândă tinichele şi vechituri şi nici nu se deranja să-i răspundă.

— Jackie, cineva o caută pe fiică-ta.

Pe fiică-ta. Deci el era tatăl vitreg. Iar fata le cam stătea în drum.

Nu o invită înăuntru. Vera rămase în prag şi aşteptă. În cele din urmă, îşi făcu apariţia o femeie corpolentă cu un bronz neobişnuit, doldora de bijuterii din aur. Părul blond era vopsit, dar culoarea pielii părea reală. Vera se întreba dacă Emily fusese internată la „Adăpost" pentru ca adulţii să poată petrece o vacanţă într-un loc exotic.

— Da?

Mama lui Emily nu era o tipă dură, cum părea la prima vedere. Părea să nu stea prea bine cu nervii, fiindcă avea un tic nervos şi un zâmbet încordat. O femeie nevoită să aleagă între cele mai importante persoane din viaţa ei. *Lasă-l în plata Domnului,* i-ar fi spus Vera. *Există lucruri mult mai grave decât să fii singur.* Decise că existau pe lume mai multe forme de prostituţie. Poate că ceea ce făcuse Margaret nu era cea mai degradantă dintre ele.

— Cred că Emily m-ar putea ajuta, îi spuse Vera. Ea nu are probleme, dar mi-ar prinde bine să stau puţin de vorbă cu ea.

— Eşti de la serviciile sociale?

Doamne, arăt ca şi cum aş lucra la asistenţa socială?

— Nu, sunt de la poliţie. Cum spuneam, Emily nu a făcut nimic, doar că e posibil să aibă nişte informaţii importante.

Vera respiră. N-ar fi fost bine s-o sperie dacă o zorea mai tare să priceapă, era cazul să fie cât mai politicoasă cu putinţă.

— Cum se descurcă acasă?

— Bine, presupun, fiecare zi e altfel.

Femeia părea recunoscătoare că cineva se interesează de chestia asta.

— E suficient de bine cât să vorbească cu mine?

Jackie nu răspunse, dar se dădu în lături şi o lăsă înăuntru.

— Nu ştiu cum de-am ajuns aici. Mergea aşa de bine la şcoală. Ascultătoare, silitoare. N-am ştiut o clipă că are probleme. Tăcu o clipă şi urmă un moment de sinceritate. Ar fi trebuit să petrec mai

mult timp cu ea, dar am trecut prin divorţ şi munca părea singurul refugiu care mă ajuta să nu-mi pierd minţile. E un copil tăcut, dar aşa a fost mereu şi e bine să fie tăcut, nu-i aşa? Înseamnă că e bine crescut.

Vera era conştientă de trecerea timpului; în plus, nu era popă plătit să ofere iertarea păcatelor.

— Dacă aş putea sta de vorbă cu Emily, doamnă James...

— Sigur.

Ticul îi revenise. Credea că Vera o judecă pentru starea copilului? Sau că o va acuza că este un părinte deplorabil fiindcă Emily obişnuia să se taie. Poate că Joe şi Sal credeau că lumea îi va acuza că şi-au lăsat copilul să se bucure de-o gură de libertate.

Emily părea în regulă, ceva mai liniştită decât ultima dată când o văzuse Vera. Era foarte frumoasă. Părul lung şi cârlionţat îi amintea Verei de o pictură din perioada prerafaelită, pe care o văzuse la galeria de artă Laing, cu ani în urmă, în vizită cu şcoala.

— Să rămân şi eu? întrebă Jackie, încă nervoasă şi dornică să facă lucrurile aşa cum trebuie. Era mai tensionată decât fata ei acum. Vera se gândea că e o şansă ca situaţia să se îndrepte pentru ele.

— De ce nu? spuse Vera. Doar să stăm de vorbă, nimic mai mult.

Mai târziu, pe aleea din faţa casei, îşi verifică telefonul. Îi oprise soneria înainte să intre. Ratase un apel de la Holly, care o anunţa că îl găsiseră mai devreme pe Malcolm pe camerele din metrou, dar acum îi pierduseră urma din nou. Trenurile erau atât de pline că era imposibil să identifici pe cineva, iar de Jessie nu aflaseră încă nimic. „Aşteptăm un semnal, doamnă, nu prea ştim încotro s-o apucăm de aici."

Vera parcă maşina în strada Portului şi plecă spre plaja din nord într-o maşină nemarcată. Avea o bănuială. Era locul în care Malcolm îi făcuse promisiuni lui Margaret Krukowski şi locul unde venea să gândească. Trebuia să stea de vorbă cu el înainte să facă vreo nebunie.

Se întunecase complet, dar cerul era senin acum. Era din ce în ce mai frig, iar în gropile de nisip săpate în vârful dunelor se iviseră ochiuri de apă îngheţată. Luna era mare şi albicioasă. Poate că artista Kate Dewar se va simţi din nou inspirată să compună un cântec despre ea, special de sărbători. Vera alese un punct cu vizibilitate bună pe dune. Vedea parcarea în spate şi plaja largă în faţă. Ceva mai la sud, în depărtare, se vedeau luminile din Mardle şi digul portului. În golf era ancorată o barcă, iar în larg se vedea silueta unui cargobot în drum spre Tyne. Era linişte. Nici măcar urletul valurilor, fiindcă vântul se oprise şi apa se întorcea alene la ţărm. A doua zi era ajunul Crăciunului şi părea că totul încremeneşte în aşteptare. Telefonul bâzâi, un mesaj de la Holly: *Kerr a luat maşina din Partington. Un pasager.* Un nume. Ceea ce însemna, credea Vera, că Malcolm nu mai gândea raţional dacă-şi închipuia că nu va fi prins. Mai degrabă, nu-i păsa ce se întâmpla cu el.

Răspunse: *Pe poziţii. Păstraţi distanţa.* Risca din nou, ştia. Poate că ar fi trebuit să-l salte imediat, cu cătuşe şi tot tacâmul. Presa şi superiorii abia aşteptau. Dar ştia că Malcolm se simţea încolţit şi disperat şi n-avea nimic de pierdut. Ca o mantra sau un refren renumit, în capul ei suna îndemnul: *Gata cu crimele!* Aştepta. Încă nimic. Niciun sunet de maşină şi ar fi ajuns cu siguranţă până acum dacă Malcolm plecase din Partington. Era la doar câţiva kilometri. I se părea uneori că aude ceva – paşi pe nisipul îngheţat sau un huruit de motor – dar era numai în imaginaţia ei. Îi era frig, în ciuda hainei groase, a mănuşilor şi a cizmelor. Chiar dacă Malcolm ar fi apărut, simţea că nu mai e în stare să se mişte.

Întâi apăru lumina farurilor, alunecând căutătoare peste câmpul din spatele dunelor, peste rămăşiţele a ceea ce odată fusese o regiune de cariere. Vera se ghemui ca silueta ei să nu apară la orizont în lumina lunii. Maşina parcă ceva mai jos de unde se afla ea. Auzi portierele închizându-se, ambele portiere, deci erau două persoane, aşa cum spusese Holly. Chiar şi în lumina lunii, îi era

imposibil să vadă cine era. Doar nişte forme întunecate. Şi era imposibil să-şi dea seama dacă veniseră de bună voie sau unul era prizonierul celuilalt. Strada din urmă era pustie. Dăduse ordin ca patrula de urmărire să lase maşina mai departe şi să se apropie pe jos. Era vital să nu sperie pe nimeni. *Gata cu crimele!* Spera ca totul să se termine înainte ca ei să ajungă aici. Nu mai vedea cele două siluete. Porniseră urcuşul către plajă şi erau acoperite de umbre. Se chinuia să audă ceva. Departe, în golf, observă farul insulei Coquet şi mintea îi zbură din nou la Hector şi la raidurile lor în căutare de ouă de rândunici de mare. O instruise bine. Ce altă pregătire mai bună i-ar fi putut oferi pentru această meserie?

Auzi foşnetul nisipului şi mişcarea celor doi atât de aproape de ea, că era gata-gata să se ciocnească de ei. Mormăiau ceva şi gâfâiau: Malcolm, ieşit complet din formă, cu respiraţia îngreunată de aerul rece. Vera aşteptă. Avea impresia uneori că-şi petrecuse toată viaţa aşteptând, cu sufletul la gură. Pe Hector sau poliţia, speriată de zgomote de aripi sau de paşi grei.

Se auzea însă şi un zgomot familiar: patrula de urmărire, în sfârşit, la câţiva paşi de plaja cea plată. Şi îi putea întrezări: două siluete întunecate apropiindu-se încet de apă, două umbre în lumina lunii. Vera îşi mişcă şi ea oasele înţepenite şi porni. Pentru o femeie aşa corpolentă ca ea, se mişca destul de agil. De mică fusese grasă, iar batjocura lui Hector nu o lăsa să uite nicio clipă chestia asta. *Pentru Dumnezeu, fato, vrei să ajungem amândoi la închisoare că nu eşti în stare să te mişti?*

La poalele dunelor, se opri. Auzea vocile. Una singură, de fapt. Era Malcolm şi părea că el n-avea de gând să se oprească sau să-şi tragă sufletul. Era o înşiruire de acuzaţii aspre, rostite într-o şoaptă hârşâită, o voce asemănătoare unui iubit trădat. Vera îşi închipuia să acuzaţiile se vor opri doar când obiectul furiei sale avea să fie mort.

Şi atunci strigă şi ea şi îşi aprinse lanterna spre ei, rostind fiecare cuvânt cu aceeaşi greutate şi importanţă:

— Gata cu crimele!

Capitolul 42

Joe încheie convorbirea cu Sal şi se întoarse în Mardle, conducând prea repede pe drumurile îngheţate. Era seara dinainte de ajunul Crăciunului şi se lucra în ore suplimentare, aşa că primăriile ezitau să cheme încă utilajele de deszăpezire. Se simţea responsabil pentru Vera, o considera invincibilă şi în stare să controleze orice situaţie cu forţa personalităţii ei. Putea fi o vacă arogantă uneori, incapabilă să sesizeze pericolul. De aceea nu putea lăsa să i se întâmple ceva.

Parcă într-o alveolă în dreptul unei benzinării care se pregătea să închidă. Drumurile erau pustii. Coborî din maşină şi fu luat prin surprindere de valul de ger care-i tăie respiraţia. Luna făcea ca totul să pară monocromatic şi feeric, iar umbrele erau extrem de întunecate. Se îndepărtă de drum şi porni spre plajă. Auzi un zgomot de motor pe drumul spre parcare şi se afla suficient de aproape încât să recunoască maşina lui Malcolm, hârşâitul specific şi silueta modelului. Se ascunse în spatele unui tufiş de mur şi observă alte două siluete mergând prudent spre plajă. Joe aşteptă să se creeze suficientă distanţă între ei şi porni în urma lor, atent să nu facă zgomot.

Probabil că alesese un drum greşit, fiindcă deodată se trezi privind în jos la drumul principal, iar luminile oraşului se zăreau undeva în depărtare. Poate că Jessie îi moştenise simţul orientării. Trăi un moment de panică, realizând că Vera e implicată în situaţia asta de una singură. Voia să afle unde e. Ajunsese acum pe cel mai înalt deal de nisip, de unde avea o perspectivă clară asupra întregii plaje. În lumina lunii, sclipea agale spuma valurilor destul de liniştite în acea seară. Aceleaşi două siluete, una lângă alta, mergând spre apă. Ce făceau, voiau să meargă mai departe, eventual spre Scandinavia, până i-ar fi oprit înecul sau temperatura extrem de scăzută a apei? Ciudat pact de sinucidere. Parcă erau pe platoul

unui film alb-negru mut. Nu se auzea nimic, în afară de huruitul ocazional al unui motor pe şoseaua îndepărtată. Era atât de linişte, încât cele trei cuvinte care apărură senin căzură ca un şoc:

— Gata cu crimele! Un muget ca de elefant.

O zări pe Vera, uşor de recunoscut din cauza siluetei, mişcându-se de-a lungul plajei cu o viteză ce părea imposibilă pentru o asemenea statură. Un mecanism uriaş, ce nu părea să atingă pământul. Ceilalţi doi erau probabil la fel de şocaţi, fiindcă se opriseră şi o priveau apropiindu-se de ei. Porni şi el la vale de-a lungul nisipului îngheţat care-i zgâria pielea şi gleznele, încercând să nu fie observat sau auzit. Fiindcă Vera era în pericol de data asta. Chiar şi pentru ea, doi asasini erau cam mult să le facă faţă. Pe plaja plată se opri şi ascultă.

Luna desena o cărare peste apă şi dincolo de ea, de-a lungul malului crestat. Trei siluete conversau: Malcolm Kerr, cocoşat şi debusolat; Vera Stanhope, triumfătoare; şi Ryan Dewar, adolescentul care ucisese două femei şi care îi ameninţase fiica. Kerr avea mâna înfiptă în gâtul băiatului. În cele din urmă, Kerr împinse puştiul spre Vera şi ridică mâinile în semn de predare şi recunoştinţă.

În zorii zilei de Ajun, se strânseseră în secţia de poliţie din Kimmerston. Vera şi Joe se pregăteau de interogatoriul lui Malcolm Kerr. De Ryan se vor ocupa mai târziu, odată ce soseau mama şi avocatul lui. Gândindu-se la ceea ce se putea gândi Kate Dewar, lui Joe îi veni rău şi se întristă. Malcolm Kerr îi salvase fiica. Kate era şi ea un părinte îndurerat, dar fără şanse la un final fericit şi o familie normală de acum înainte.

Vera era în elementul ei, parte Maică Stareţă, parte Femeia Fantastică, descoperind trecutul ca un cititor în stele. Pe masa dintre ei se afla un platou cu sandviciuri cu bacon, Dumnezeu ştie de unde făcuse rost de ele la ora aia de dimineaţă. Mirosul de bacon şi de cafea umpluse încăperea şi, când avea să le descrie mai târziu scena

şi abordarea fantastică a Verei, avea să constate că acel miros i se întipărise puternic în minte. I-au oferit lui Malcolm un avocat din oficiu, dar el refuză: „Nu-mi trebuie." Joe îşi închipuia că tipul e uşurat de cum se terminase totul. Închisoarea nu era o alternativă prea rea la apartamentul trist din strada Percy.

— Ricky Butt, începu Vera. Un adolescent oribil.

— Ricky era psihopat, răspunse Malcolm. Joe parcă n-ar fi fost în cameră, toate răspunsurile se adresau exclusiv Verei. Îşi reluă postura de observator, a doua ei pereche de ochi.

— Îi plăcea să le facă rău oamenilor, trafica heroină, femei. Nu eram nici noi îngeri în strada Portului, dar nu eram obişnuiţi cu aşa ceva. Nu era vina maică-sii, Val e o tipă mai dură, dar are inima bună.

— Îi făcea greutăţi lui Margaret?

— Venise în Mardle de câteva luni şi deja deranja pe toată lumea. Avea o atitudine aparte, o aroganţă supărătoare. Un tip foarte crud. Avea mereu la el un cuţit, să pară fioros şi puternic. Zicea că nu poate accepta ca Margaret să lucreze pe cont propriu pe teritoriul lui. Fie muncea pentru el, fie pleca. Sau avea să se ocupe el de mutra ei, ca să nu mai muncească niciodată. Îi punea cuţitul la faţă şi-o ameninţa. De-abia aştepta un motiv să treacă la fapte.

Vocea lui Malcolm era plată şi apăsată. Joe credea fiecare cuvânt pe care-l rostea.

— Şi aţi decis să puneţi capăt situaţiei, constată Vera, îndemnându-l cumva să continue.

— Am decis să stau de vorbă cu el.

— În seara petrecerii tatălui tău, seara în care aţi făcut fotografia, spuse Vera şi se aplecă peste masă cu ochii sclipind. N-ai fi crezut că nu dormise deloc de 48 de ore.

— I-am cerut să ne întâlnim la atelier, că am ceva afaceri să-i propun. Era singura chestie pe care o înţelegea, afacerile, şi tuşi la ultimul cuvânt, ca şi cum spusese o sudalmă. Tăcu o vreme şi continuă. Era foarte cald. În timpul zilei, soarele topise asfaltul.

Căldura înnebunea pe toată lumea, inclusiv pe mine. Butt era un puşti, dar nu respecta pe nimeni şi nimic, nu-l interesa de mersul lucrurilor în strada Portului.

— Tatăl tău avea o poziţie importantă în comunitate, remarcă Vera, era timonierul bărcii de salvare. Era moştenire de familie, ceea ce înseamnă că şi tu aveai acest statut aparte.

Malcolm dădu din cap, Vera înţelesese corect lucrurile.

— Ricky Butt mi-a oferit o parte din câştiguri. Se aşezase pe scaunul din biroul de la şantier şi se bălăngănea întruna vorbind despre Margaret ca de o zdreanţă, un nimic. Şi râdea. „Are clasa", zicea, „şi clasa asta valorează o avere. Ad-o la pripon şi îţi fac parte." Dar Margaret nu era genul ăsta de femeie.

Era întuneric deja, dar Malcolm privea pe fereastră, undeva departe.

— Ţi-ai ieşit din minţi, continuă Vera abia şoptit.

Altă pauză, altă îngânare din cap. Şi un râdet satisfăcut.

— L-am lovit. Nu se aştepta, aşa că n-a avut timp să-şi scoată cuţitul. S-a rostogolit cu scaunul şi s-a lovit cu fruntea de podea. Cred că lovitura asta l-a dat gata, era sânge şi creier în tot locul...

Joe credea că Malcolm ar fi vrut să continue, să mărturisească o altă lovitură pe care i-o dăduse ca să fie sigur că tipul era mort de-a binelea, sau din cauză că el o luase razna de nervi şi de căldură. Dar Vera îl opri, cu mâna ridicată, în mijlocul confesiunii.

— Nu a fost crimă, în acest caz, a fost omor prin imprudenţă, dacă nu ai vrut de la început să-l omori.

Malcolm ridică din umeri, îi era totuna.

— Apoi l-ai adus pe tatăl tău, care s-a ocupat de toate. A rezolvat situaţia, pentru că aşa fac părinţii în general.

— A învelit cadavrul în foaie de cort şi l-a ascuns într-o dragă veche pe care o ţineam în curte, explică Malcolm, încă foarte mândru de taică-său şi încă ascuns în umbra lui. După care a dat foc la birou. A doua zi, când a venit poliţia şi un pompier, erau interesaţi doar de incendiu. Nimeni nu s-a deranjat să caute în

vechea barcă pregătită să devină scânduri.

— Mai târziu, ai avut ocazia perfectă să îngropi cadavrul, după care ai turnat un strat de beton şi ai ridicat hambarul. În fiecare zi petrecută în acel loc, cred că ţi-ai amintit de Ricky Butt.

Malcolm se gândi o vreme la chestia asta:

— Neah, noaptea aia a fost ca un vis pentru mine. Nu-mi venea să cred ce se întâmplase.

— I-ai spus lui Margaret că l-ai omorât pe băiat?

— Nu, răspunse el imediat. I-am spus că l-am speriat.

— Dar ea şi-a dat seama vreodată? insistă Vera şi Malcolm îngână din cap.

— Nu puteai să ascunzi prea multe de Margaret. I-am spus că nu era vina ei, dar se simţea responsabilă şi vinovată de cele întâmplate.

Bineînţeles că se simţea vinovată, se gândea Joe. Vina o transformase în persoana care a devenit ulterior. Nu prostituţia o îndemnase să meargă la biserică şi să le ajute pe toate acele femei năpăstuite. Nu-i fusese niciodată ruşine de ceea ce făcea, de serviciile pe care le oferea. Povara era faptul că un om murise din cauza ei. Vera voia să continue şi aduse atenţia în prezent.

— Probabil că Ryan Dewar îţi amintea de Ricky Butt, remarcă ea, dar Malcolm nu părea s-o audă, nu revenise încă din trecut. Încă trăia în acea seară caldă de vară. Îşi ridică ochii spre Vera în timp ce ea repeta întrebarea.

— Nu voiam să mă gândesc prea mult la asta, voiam să am o părere bună despre el dar, din păcate, şi puştiul ăsta e psihopat. Mai isteţ ca Butt şi ceva mai credibil, dar fără pic de conştiinţă sau ruşine.

— Când ţi-ai dat seama că el a ucis-o pe Margaret?

— Nu mi-am dat seama, am ghicit. Am intuit, de fapt. Am ştiut sigur când l-am văzut ieri în metrou, pândindu-i pe copiii aceia care vorbeau despre crime. Era foarte plin de el, ca o vedetă sau aşa ceva. Când ne-am plimbat ultima oară pe plajă, Margaret mi-a spus că

Ryan este... şi încercă să-şi amintească acelaşi cuvânt... *iremediabil* şi că ar putea fi nevoită să cheme poliţia. Cumva reuşise să-i afle trecutul şi încerca să stoarcă bani de la ea. Înainte de asta, a încercat să-l salveze, să-l schimbe. De-asta m-a implicat şi pe mine, s-o ajut.

— Ţi-ai dat seama că va aduce necazuri şi totuşi ai acceptat să-l primeşti la muncă, constată Vera şi se lăsă pe spătarul scaunului. Pentru prima oară de la începutul interviului, Joe îi remarcă oboseala.

Malcolm ridică din nou din umeri:

— M-a rugat Margaret.

— Ştiu, îl linişti Vera. Şi dacă te ruga ea, erai în stare să înoţi de trei ori în jurul insulei Coquet.

El dădu din cap şi zâmbi înapoi.

— Gol!

— Of, scumpete, sper că a meritat!

Se pregăteau să iasă din sala de interogatoriu, dar Joe se opri şi se întoarse:

— Mi-ai salvat fata, îi spuse. Mulţumesc. Îmi poţi spune ce s-a întâmplat? Era destul de ameţită când au adus-o acasă.

— Era fata ta? îl privi Malcolm. Un copil tare cuminte. Era în metrou cu prietenii ei şi povestea cum a găsit cadavrul lui Margaret. Ryan Dewar era de faţă şi a auzit ce povestea. L-am zărit imediat ce m-am suit în tren. Soarta, presupun, sau un mesaj de la Margaret. Când au ieşit din metrou, fata s-a separat de prieteni şi Ryan era deja pe urmele ei. Îi era teamă, probabil, că l-ar putea identifica.

Se opri. Se uita iar pe fereastră, rememorând scena.

— Ryan intrase în vorbă cu ea când i-am ajuns din urmă. Era foarte amabil şi se oferea să o ducă acasă în siguranţă. Doar că ea îl recunoscuse şi se speria tot mai tare. În acel moment a trecut pe acolo o doamnă de la poliţia locală şi am rugat-o să aibă grijă ca fiica ta să ajungă acasă. Între timp, îl înşfăcasem pe Ryan – care n-avea de gând să facă scandal în stradă, cu poliţia lângă el – şi l-am luat

mai departe cu mine. Se crede un dur, dar e doar un puşti. Nu se poate pune cu mine.

— L-ai fi ucis acolo pe plajă, dacă nu apărea doamna inspector?

Malcolm îl privi aspru şi tăcu.

Capitolul 43

Kate Dewar era singură acasă când auzi o bătaie în uşa de la intrare, familiară ca un ton de apel personalizat. Chloe îi spusese că iese afară cu un prieten: o suspecta că era băiat, dar nu întrebase nimic. Ryan era plecat în hoinărelile lui. Stuart avea să vină mai târziu. Kate deschise uşa, recunoscând deja bătaia familiară a doamnei inspector Vera Stanhope. Femeia părea epuizată şi venise singură.

— Intră, o invită şi o conduse în salon. Bei ceva? Whisky?

Părea o vizită informală, vedea asta în expresia de pe chipul inspectoarei. Părea mai blândă şi mult mai umană.

— Mai bine nu, scumpete, lucrez încă. Poate ar fi bine să bei tu ceva, totuşi.

Şi atunci Kate avu sentimentul că se întâmplase ceva groaznic şi că lumea ei se va schimba pentru totdeauna.

— Ce s-a întâmplat, a mai murit cineva? întrebă ea, fiindcă poliţistul care o anunţase de accidentul lui Robbie avusese exact aceeaşi expresie.

Vera dădu din cap.

— L-am arestat pe Ryan, e acuzat de crimă.

— Nu! urlă ea. N-ar fi făcut asta, nu pe Margaret, doar o iubea! dar Kate se întreba deja, în timp ce vorbea, dacă era adevărat ce spunea. Dacă fiul ei era capabil să iubească pe cineva.

Vera tăcu o vreme şi apoi dădu din cap şi continuă:

— O şantaja, voia bani de la ea. Îi plac foarte mult banii lui Ryan al tău, banii şi fetele. Şi să fie propriul lui şef.

Nu îl judeca. Era o simplă observaţie. Kate ştia că Vera nu minte. Probabil că se temuse de această bătaie la uşă de când Margaret murise. Se temea să afle că fiul ei cel distant, hoinar şi furios era, de fapt, şi criminal.

— Ce s-a întâmplat? Kate o privea speriată. Vera îi turnă de băut

şi Kate luă paharul cu ambele mâini. Vera se aşează în faţa ei.

— Ryan fura, îi spuse. Când hoinărea noaptea pe străzi, fura. Fura şi din cutiile milei organizate de Margaret. Am verificat cu vicarul de peste drum, în ultimele şase luni, colecta lui Margaret se diminuase simţitor. Ea se scuzase, evident, dar bănuia deja ce se întâmpla. Obişnuia să fure şi de la tine, de la Stuart sau Chloe?

— Câteodată aveam impresia că îmi lua bani din geantă, dar fura inteligent niciodată prea mult odată şi nu ştiam sigur, recunoscu Kate, deşi n-ar fi crezut că e în stare să spună lucrul ăsta cuiva.

— Fura şi de la Stuart. Poate nu bani, dar a furat o fotografie, una compromiţătoare. O folosea ca s-o şantajeze pe Margaret.

— Nu înţeleg, spuse Kate şi sorbi din pahar băutura care-i ardea gâtul. Ce legătură să fi avut Stuart cu Margaret? Încă o înghiţitură şi simţi că toată camera se învârte în jurul ei.

— Nu e nevoie să ştii acum toate detaliile, îi spuse Vera scurt, le poţi afla mai târziu. Ryan fura şi de la „Adăpost". La acel târg organizat pentru copii, când a participat şi George Enderby, care arunca cu bani în stânga şi-n dreapta. La final, însă, Jane Cameron nu pricepea de ce naiba aveau totuşi atât de puţini bani. Ryan se ocupase de profiturile lor. Şi Dee Robson era acolo. Poate că nu înţelegea ea multe, dar la bani se pricepea destul de bine.

— Din cauza asta le-a omorât? Pentru *bani?* Lui Kate îi părea un motiv josnic şi patetic.

— Pentru ce ar fi putut face cu banii ăia: putere, control, influenţă. Credem că se ocupa şi cu traficul de droguri. E un tip cam sadic, puştiul ăsta al tău, şi îi place să cam facă tot ce vrea. Margaret credea că-l poate salva. Se simţea vinovată faţă de el pentru ceva ce se întâmplase cu ani în urmă şi îi intrase în cap ideea că, dacă îl determină pe Ryan să se poarte frumos, îşi va găsi liniştea. Se amăgea, desigur, şi cred că a înţeles şi ea în cele din urmă.

Kate o privea încremenită. Auzea vorbele, ca un fredonat ritmic în mijlocul unui cântec, dar nu pricepea o iotă din ele, habar n-avea ce înseamnă. Se auzi o cheie în broască. Se întoarseră amândouă şi

în uşă apăru chipul lui Stuart.

— Tocmai am auzit ştirile la radio, au arestat pe cineva. Un tânăr.

Se apropie de Kate şi o luă în braţe. Ea îşi imagina că el ştia deja că despre Ryan era vorba. Nici el nu era surprins, se pare, şi totuşi nimeni nu făcuse nimic. Vera Stanhope se ridică şi se îndreptă spre ieşire.

— Să nu dai vina pe tine, nu tu le-ai omorât pe acele femei.

Kate ştia că, într-un fel, era şi vina ei. Şi se gândea că şi Vera crede acelaşi lucru.

Capitolul 44

Abia mai târziu în acea zi avu loc interogatoriul lui Ryan. „Să-l lăsăm să-şi facă somnul de frumuseţe", spusese Vera. „E încă foarte tânăr şi n-am vrea să ne acuze vreun avocat fiţos că n-am respectat procedura." Joe nu se oferise s-o însoţească la Kate Dewar şi nici ea nu-l rugase. Când se întorsese din strada Portului, Vera îşi acordase o jumătate de oră să aţipească şi să facă un duş. Avea mereu un schimb de haine la birou, în caz că era chemată de urgenţă în instanţă, de aceea apăru neobişnuit de elegantă în sala de interogatorii, alături de Joe, căruia putea să îi citească în ochi faptul că aprecia transformarea. Era o nouă zi rece şi senină, iar acoperişurile care se zăreau prin fereastra secţiei erau acoperite de o pojghiţă fină de gheaţă.

Vera abia o recunoscu pe Kate când intră în secţie, aşa cum arăta, dintr-odată foarte ridată şi ofilită. Îmbătrânise, pur şi simplu, peste noapte. Ryan era detaşat, stând relaxat la masă şi bucurându-se din plin de atenţia pe care o primea. Instanţa va fi un vis pentru el. După toţi aceşti ani în care trăise în umbra soră-sii, venise în sfârşit momentul să se bucure de gloria meritată. *Ce te-a făcut să te schimbi? Faptul că ţi-ai pierdut tatăl când erai mic? Că l-ai privit adesea cum o bătea pe maică-ta? Sau aşa te-ai născut, pur şi simplu, cu răutatea în sânge? Psihologii aveau să aibă o zi plină.*

Vera nu vorbea direct cu băiatul, ci cu avocatul lui. Era felul ei de a-i arăta că nu e chiar atât de important pe cât credea.

— Sper că clientul dumneavoastră este dispus să coopereze, domnule Watson.

Omul dădu aprobator din cap. Ea ştia că are şi el copii adolescenţi. Oare se întreba cu ce se ocupă când nu sunt acasă? Vera se întoarse spre Ryan:

— Să-ţi spun câte ceva despre acea zi din metrou în care ai ucis-o pe Margaret Krukowski. Ai plecat din nou de la şcoală la prânz şi

te-ai dus în oraş să te întâlneşti cu un prieten şi vreo două fete de la şcoala de fiţe. Pun pariu că se simţeau foarte mature pentru că ieşeau cu un cretin periculos ca tine, ba hoţ, ba un amărât de traficant de droguri dar, întotdeauna, un puţoi bun de nimic. Am vorbit cu Emily Robertson, care mergea la şcoala Sf. Ana şi ştie foarte multe despre tine. Tu eşti unul dintre motivele, de fapt, pentru care a ajuns la „Adăpost". Te-a recunoscut la târgul de Crăciun şi a luat-o razna de frică – prefera să se întoarcă în spital, decât să mai aibă de-a face cu tine şi cu batjocura ta de doi bani, spuse Vera şi făcu o pauză. Şi iată-te pe tine, mândru nevoie mare că te plimbi prin oraş când, cine apare la orizont, nimeni alta decât Margaret Krukowski.

Vera se opri din nou să-şi tragă răsuflarea. Remarcă soarele ivindu-se din spatele clădirii de vizavi şi mintea-i plecă la plimbare. De-abia aştepta să ajungă acasă, să bea ceva cu vecinii ei. Un pahar mare, nu oricum. Aveau să aştepte împreună Crăciunul. N-avea de gând să stea singură la noapte, visând femei vulnerabile şi bărbaţi violenţi. Poate că Joe Ashworth va scăpa şi el din lesă o oră şi avea chef să treacă pe la ea. Reveni curând la băiat, pe care-l considera de acum reîncarnarea lui Ricky Butt.

— Te-a văzut şi ea: chiuleai din nou şi îţi minţeai mama. Poate atunci a decis că nu mai poate lăsa lucrurile aşa, că nu era în stare să te salveze de tine însuţi. Până la urmă, nu erai tu calea ei de a-şi spăla păcatele.

Vera îşi dădea seama că ceilalţi o priveau ciudat şi continuă pe un ton clar şi aplicat:

— Evident, Margaret te mai văzuse şi altă dată prin oraş. În ziua în care a mers la cumpărături cu Dee Robson, să-i cumpere haină de iarnă. I-a spus lui Dee că va lua bani pentru haină din banii donaţi la „Adăpost", dar nu era adevărat, a dat de la ea. Margaret era o femeie cu suflet bun. Un om bun. Te-a zărit hoinărind prin oraş, în stare de orice doar ca să-ţi iasă nişte bani. Ştia că maică-ta era îngrijorată pentru tine şi a alergat să te prindă, să-ţi bage minţile în

cap. Tu ce-ai făcut? Ai fugit de ea.

Pentru prima oară de când începuse să vorbească, Vera se uită la Kate Dewar. Şi ea era un om bun, o femeie care încerca să vadă binele în fiul ei. O femeie care spera la o fărâmă de bucurie şi emoţie în partea a doua a vieţii.

— Dee Robson te-a văzut, continuă Vera, te-a văzut dispărând în mulţime. Şi se afla în metrou în ziua în care ai ucis-o pe Margaret. Numai că era beată şi nu mai ştia de capul ei, dar şi tu o cunoşteai, nu-i aşa? Toată lumea din strada Portului o ştia pe zdreanţa de Dee Robson.

Băiatul îşi ridică privirea, provocat să răspundă. Urmă un moment de linişte şi Vera schimbă brusc subiectul.

— Spune-mi despre fotografie, Ryan. Cea pe care ai furat-o din portofelul domnului Stuart. Vera ştia că cele spuse o vor afecta şi mai rău pe Kate, dar în acel moment era mai important să-l facă pe Ryan să vorbească decât să apere trecutul lui Stuart Booth. A fost un gest absolut greţos.

Ryan se înroşise tot de indignare şi vorbi:

— Era vulgar. Margaret, fără aproape nimic pe ea, pozând în ciorapi de plasă. Ca fluturaşii ăia răspândiţi în metrou de Dee Robson.

Vera se uită la Kate, dar femeia era împietrită. Părea că nu mai e în stare să proceseze alte informaţii.

— Ai căutat bani în portofelul lui Stuart?

— Avea o grămadă, spuse Ryan şi râni încet şi viclean. Mi i-ar fi dat, dacă ceream. Dar n-aş fi suportat predica aferentă.

— Te-ai gândit că fotografia e mai valoroasă?

— Am fost şocat, mărturisi Ryan. Nu m-am gândit pe moment, am luat-o pur şi simplu.

Şi te-ai lăudat cu ea şi te-ai gândit cum s-o valorifici mai bine.

— I-ai arătat-o lui Margaret. Nu-i o întrebare. Vera nu ştia exact cum se petrecuseră lucrurile, dar nu voia ca puştiul să-i ghicească nesiguranţa.

— I-am oferit şansa să explice, continuă el. Aşa mi s-a părut corect.

— Când se întâmpla asta, Ryan? întrebă ca şi cum avea nevoie de un exerciţiu de memorie.

— Cu câteva seri înainte...

— Înainte s-o omori?

— Am urcat la ea şi am ciocănit la uşă.

Vera şi-l imagină sprijinit de uşa femeii, arogant datorită fotografiei. *Informaţia înseamnă putere.* Dar încă nesigur de sine. Mai rămăsese ceva în el din copilaşul care avea coşmaruri şi care alerga speriat de Margaret în oraş.

— Te-a lăsat să intri? îl întrebă oarecum surprinsă. Era o femeie care ţinea la intimitatea ei.

— Mi-a spus că vrea să stăm de vorbă, spuse el ceva mai nesigur. Mi-a făcut ceai.

— Iar tu i-ai arătat fotografia.

— Am pus-o pe masă, spuse şi se uită furios în altă direcţie.

— Iar ea s-a înfuriat. Cred că s-a înfuriat chiar foarte tare.

— Dar n-avea niciun drept, izbucni Ryan cu chipul aprins. Ea era cea îmbrăcată ca o curvă. A ei era poza din portofelul lui Stuart.

— Ce ţi-a spus ea, Ryan? E foarte important, trebuie să ştim cuvânt cu cuvânt.

— A zis că dacă mă aştept să plătească pentru acea fotografie mă înţel amarnic.

Ryan imita foarte natural oamenii şi, pentru o clipă, Verei i se păru că aude vocea lui Margaret. Clară, hotărâtă.

— A mai zis că era gata să ierte purtarea mea, fiindcă avusesem parte de necazuri în viaţă. Îl rugase pe Malcolm să-mi dea de lucru şi era mulţumită de progresul meu. Însă era ultima şansă pe care mi-o dădea. Dacă mă mai prindea că fur sau că chiulesc de la şcoală, se ducea la poliţie. Avea să le spună că furasem de la Stuart şi de la „Adăpost" şi că încercasem să o şantajez.

Încheie descrierea şi reveni la tonalitatea lui normală:

— De parcă-mi păsa de chestiile astea! Era o vacă îngâmfată şi o curvă.

— Ce s-a întâmplat cu fotografia, Ryan? Nu o găsiseră în cameră, dar nici la el nu rămăsese.

— Mi-a luat-o şi a ars-o, spuse îmbufnat ca un ţânc. A ţinut-o la flacăra unei lumânări.

— Să revenim la după-amiaza crimei. Prietenii tăi coboară din metrou, iar Margaret Krukowski se urcă. Femeia care-ţi putea veni de hac oricând. Îţi mai dăduse o şansă, iar tu hoinăreai din nou chiulind de la şcoală. Ce ţi-a spus? De fapt, indiferent ce ţi-a spus, a fost destul de intens, fiindcă ai urmat-o până la locul unde se aşezase şi ai scos cuţitul pe care-l ai mereu la tine... *Exact ca Ricky Butt,* îşi spuse Vera. Când s-a întors cu spatele la tine – când a îndrăznit să-ţi întoarcă spatele – ai înjunghiat-o.

Vera îşi decorase vorbele cu ceva dispreţ. Kate Dewar se smiorcăia. Probabil că asta făcuse toată noaptea.

— Ei bine, Ryan? insistă Vera. Îl văzu stând drept în scaun, extrem de încordat. Retrăia umilinţa de a fi pus la locul lui de o femeie în vârstă. Era palid de furie.

— Nu mi-a spus nimic. Nici nu era nevoie. Doar m-a privit. Cu blândeţe, ca şi cum aş fi fost doar un puşti zvăpăiat şi atât. Dar ea fusese prostituată! N-avea niciun drept să se uite aşa la mine.

— Şi ai ucis-o.

— Da! strigă el cu toată furia sufocându-i aerul, astfel că vorbele păreau mai degrabă un răget.

Se ridică puţin şi se aplecă peste masă, iar când vorbi din nou împrăştie pe masă stropi de salivă.

— Am omorât-o!

Se lăsă liniştea, întreruptă uneori de scâncetele maică-sii. Vera îi făcu semn lui Joe să continue.

— Am fost şi eu în acel metrou. Te-am văzut cu acele fete şi-mi amintesc că te-am urât pentru cum te purtai cu ele. Dar nu m-aş fi gândit niciodată că poţi fi şi criminal. Doar un puşti agresiv şi

arogant, mi-am spus. Şi exact asta eşti: un puşti agresiv şi arogant, care s-a crezut suficient de inteligent cât să vândă droguri copiilor şi să înjunghie o femeie în vârstă.

— Ai coborât la staţia Partington cu restul pasagerilor, interveni Vera. Ţi-ai ascuns urmele în zăpadă. Ai luat autobuzul până la Mardle şi ai ajuns acasă destul de târziu. Dar maică-ta nu şi-a dat seama de asta. Credea că te-ai întors de la şcoală cu Chloe.

Kate îşi ridică privirea:

— L-am auzit când a venit.

Era şocată, ca şi cum acest exemplu mărunt al ignoranţei ei o transforma într-un complice la crimă.

— Am auzit uşa, dar mi-am spus că e cutia de scrisori care zdrăngăne. Mereu se întâmplă aşa când bate vântul din nord.

— Chloe ştie de crimă? continuă Vera şi se gândi că ar fi fost un păcat şi mai grav ca Ryan să-şi implice sora în povestea asta, s-o pună să aleagă între loialitatea frăţească şi dreptatea faţă de Margaret. Pentru că ea se va simţi vinovată orice-ar fi – copilul favorit şi inteligent, lumina ochilor mamei lor. Vera retrăi un scurt moment din trecut: era împreună cu vecinii ei şi, după câteva pahare, şi într-un rar moment de sinceritate, le povestise cum eşuase într-un caz; Jack, vecinul ei, înţelept şi blând ca întotdeauna, îi spusese „Hei, Vera, mai lasă jos vina."

Ryan ridică privirea în defensivă; îi trecuse furia, dar încordarea era încă la locul ei:

— Nu i-am spus lui Chloe.

— Dar şi-a dat seama?

Puştiul se întoarse şi tăcu. Vera îi făcu din nou semn lui Ashworth, urma partea lui:

— Când am ajuns prima oară în bucătăria casei voastre, am avut o senzaţie familiară. Un fel de *dejá vù.* Tu erai acolo, întins pe canapea, un copil doar în uniforma de şcoală. Nu am făcut legătura cu puştii pe care-i văzusem în metrou. Apoi am recunoscut-o pe mama ta – i-am fost fan în tinereţe – şi am crezut că aşa se explica

sentimentul de familiaritate. Dacă mi-aş fi amintit de atunci corect, te-am fi reţinut mult mai devreme şi povestea s-ar fi încheiat până acum. Mai mult, Dee Robson ar fi fost azi în viaţă.

Vera ştia că Joe avea să trăiască cu această remuşcare tot restul vieţii, chinuit de ideea că s-a lăsat ameţit de versurile siropoase ale unui cântec la modă. *Lasă jos vina, scumpete.* În cele din urmă, povestea lui Val Butt despre sadicul de fiu-său l-au adus pe Joe pe linia corectă. Dacă l-ar fi arestat pe Ryan din prima zi, n-ar fi găsit niciodată cadavrul lui Ricky Butt sub hangarul lui Malcolm Kerr. Vera nu ştia deocamdată ce să creadă despre toată acea poveste din trecut şi nici ce consecinţe va avea pentru Malcolm. Câteodată, poate e mai bine să laşi cadavrele să doarmă. Dar imediat realiză că n-ar fi fost o lume prea bună acea în care un om îl poate ucide pe altul şi scăpa fără nicio problemă, chiar dacă victima era un nemernic ca Butt. Plus că Malcolm avea nevoie de linişte şi pace. Şi-l imagină lucrând la biblioteca închisorii, reluând din urmă cititul de care nu prea avusese parte în copilărie. Se gândea chiar să-l viziteze, la un moment dat.

Soarele trecea de acum prin fereastra îngustă, dublată cu grilaj a sălii de interogatoriu, iar Joe continua să pună întrebări.

— De ce a fost nevoie să moară Dee Robson?

Ryan nu spuse nimic şi se uita într-un punct fix pe masa scrijelită.

— Pentru că te-a văzut în tren în acea seară? Vera interveni cu un ton ridicat, care cerea un răspuns. A făcut legătura cu puştiul care a fugit de Margaret în oraş? Te văzuse şi la târgul de Crăciun de la „Adăpost" – poate chiar îşi dăduse seama că le-ai furat banii.

— Era în autobuzul care ne-a dus de la Partington la Mardle. Nu puteam să risc să-i spună cuiva despre mine, nu? îi privi Ryan, din nou agresiv, dar şi mândru că avusese curajul să omoare două femei.

Avocatul îl atinse pe braţ, într-un gest de avertizare, dar Ryan nu-l băgă în seamă şi Vera bănuia că şi acesta, ca toţi ceilalţi, era la fel de dezgustat de ce auzea. Evident, nu mai încercă să-l oprească

din declaraţii.

— Spune-ne ce s-a întâmplat, Ryan, reveni Joe. Cum ai intrat în apartamentul ei? Avea o voce calmă, ca de profesor de şcoală. Ar fi putut să fie un fel de Stuart Booth. *Explică-ne ecuaţia, te rog, Ryan.*

— Ea m-a invitat să intru, mărturisi el şi rânji sălbatic. Era beată şi s-a ciocnit de mine pe drum, când se întorcea acasă. Mi-a propus să facem sex, vacă idioată ce era! De parcă eu trebuia să plătesc pentru asta.

— Continuă, te rog, iar vocea lui Joe nu avea nimic acuzator în ea. Vera se simţea mândră. Era protejatul ei şi învăţase atât de bine să-şi controleze emoţiile. Era moale ca o cârpă când l-a cunoscut.

— Apartamentul ăla era o împuţiciune, spuse Ryan, ca şi cum asta era o scuză pentru ce se întâmplase mai târziu. O mizerie incredibilă. Ea s-a dus în dormitor să se schimbe. Îmi venea să vomit doar uitându-mă la ea.

— Şi apoi?

— Pe masa din camera de zi era un cuţit. Un cuţit de bucătărie. Nu ştiam dacă puteam să fac ceva cu el, dar m-am gândit că e mai sigur decât să-l folosesc pe-al meu.

O privi scurt pe Vera. *Doamne, vrea o medalie de aur pentru cât a fost de deştept!* Vera strânse din buze, era mai bine să tacă. Lui i-ar fi convenit orice răspuns, altul decât să fie tratat cu indiferenţă.

— Şi cuţitul a funcţionat? continuă Joe părând cu adevărat interesat.

Ryan nu răspunse imediat:

— Am dat televizorul tare, în caz că făcea zgomot, după care am intrat în dormitor.

Ridică ochii spre Joe:

— Lama era puţin îndoită şi tocită, a fost nevoie de ceva forţă ca să între ca lumea. Dar a mers, până la urmă.

— Ce-ai făcut după aceea, Ryan?

— M-am dus la baie şi m-am spălat şi mi-am şters amprentele de pe mânerul uşii şi al cuţitului. Apoi am plecat la şcoală. Aveam

muzică şi n-aveam chef să-i spună Stuart mamei că am chiulit din nou.

Capitolul 45

Era deja miezul zilei şi încheiaseră tot înainte de vacanţă. Stuart Booth venise pentru a o aştepta pe Kate Dewar. Vera se întreba ce fel de Crăciun va fi în acea casă şi dacă relaţia lor avea să prindă primăvara. Stuart coaliza cu Kate şi-i turna ceea ce ea voia să audă: că Ryan nu e chiar atât de rău, că era prost influenţat de un anturaj nepotrivit şi că el era, de fapt, un copil bun şi normal. Observase cineva din şcoală hărţuirea, traficul de droguri şi sadismul lui? Poate că nimeni nu voia să vadă, de fapt. Ryan provenea dintr-o familie respectabilă, mama lui era Katie Guthrie, care fusese odată celebră şi care avea să adune cu siguranţă o grămadă de lume la târgul de vară al şcolii. Numai Margaret Krukowski fusese neliniştită, fiindcă băiatul îi amintea de un alt tânăr de demult, care la fel se crezuse mai presus de orice lege. Până la urmă, tocmai asemănarea cu Ricky Butt îi ajutase pe Vera şi pe Joe să afle criminalul.

Stăteau în maşina parcată în faţa secţiei: Vera, Joe şi Holly.

— Vă fac cinste cu un pahar, le spuse Vera. Sărbătorim! Sau mergem la mine şi chem două taxiuri să vă ducă acasă.

Holly era şocată. Vera n-o mai invitase niciodată la ea.

— Îmi pare rău, spuse ea, petrec Crăciunul cu părinţii. Am mult de condus şi mă aşteaptă deja de ieri.

— Înţeleg, spuse Vera, dar îi părea într-un fel bine, fiindcă se aştepta ca Holly să nu aprecieze prea tare starea în care se afla casa ei. Joe?

— Şi eu trebuie să plec, Sal are planuri. Şi îşi ridică mâinile, ca să se scuze. Şi ca să-i demonstreze că i-ar fi plăcut tare mult să meargă la ea şi să sporovăiască despre caz, dar Sal s-ar fi supărat teribil dacă venea beat acasă, tocmai în ziua aia.

— Bineînţeles că s-ar supăra, spuse Vera. Uraţi-le tuturor Crăciun fericit din partea mea.

Când Holly se urcă în maşina ei, Vera îşi aminti ceva. Alergă după ea, dând din mâini. Holly apăsă un buton şi deschise geamul şoferului.

— La naiba, Hol, n-am apucat să facem chestia aia cu Moşul Secret!

— Neah, nicio problemă. Oricum n-ar fi funcţionat, nu crezi?

Vera se urcă în *Rover*-ul lui Hector şi porni spre dealuri de una singură.

ANN CLEEVES

Secretele din Strada Portului

„Joe ținea telefonul la ureche. Suna.
– A adormit. O fi băut prea mult la prânz.
S-a uitat mai bine și a observat că Jessie se referea la doamna în vârstă cu haina până-n pământ. Voia s-o liniștească, spunându-i că trenul nu va pleca fără să fie verificate toate vagoanele, când Jessie se desprinse deodată de sub haina lui și o zbughi înapoi, prin ușile încă deschise. O zgâlțâi ușor pe femeie. Întotdeauna fusese un copil bun și Joe era tare mândru de ea, dar câteodată își dorea să nu-și mai bage nasul peste tot. Compania de taxi îi răspunse la telefon, în același timp în care Jessie urlă îngrozită."

Ann Cleeves - *Secretele din Strada Portului*

„Dialogul alert, descrierile și intriga bine dozată demonstrează de ce romanul polițist englezesc are un moment de glorie."

Woman

„Folosirea cu atât de multă ușurință a limbajului și construcția atât de inteligentă a romanului o fac pe Ann Cleeves una dintre cele mai talentate scriitoare de romane polițiste."

Sunday Times

Volum apărut cu sprijinul

Pernod Ricard Romania

CRIME SCENE PRESS

Foto © Shutterstock/1973 | Dreamstime.com